JAMES H.CHASE

NUMAI PROŞTII MOR!

JAMES HADLEY CHASE

NUMAI PROŞTII MOR!

Editor: Lucian Borleanu
Coperta: Grupul DUCOMY
Tehnoredactor: Ela Trandafir

EDITURA ***LUCMAN*** – București
Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sectorul 1
Telefon/fax: 01-223 77 55

ISBN: 973-9439-67-X

JAMES HADLEY CHASE

NUMAI PROŞTII MOR!

Traducere de
Dodo Bărbulescu

Editura ***Lucman***

Soneria stridentă a telefonului răsună în momentul în care Janey Conrad cobora scara cu un pas vioi. Îmbrăcase o rochie nouă, îi stătea foarte bine cu ea şi era conştientă de asta.

Soneria telefonului o opri în plină coborâre. Avântul i se transformă imediat într-o enervare violentă. Schimbarea fu atât de bruscă şi de categorică încât ai fi zis că cineva apăsase pe un buton.

— Paul, nu răspunde! zise ea cu acea voce plină de răceală şi calm din momentele de furie.

Soţul ei ieşi din salon. Era un bărbat cam de treizeci şi cinci de ani, înalt şi musculos. Purta un smoking şi în mână avea o pălărie asortată. Când îl cunoscuse, Janey fusese frapată de faptul că semăna aproape perfect cu James Stewart, şi mai ales acest detaliu o hotărâse să se căsătorească cu el.

— Dar trebuie să răspund, zise el cu o voce blândă şi uşor tărăgănată. Poate că au nevoie de mine.

— Paul! Vocea ei urcă puţin când el se apropie de telefon şi apucă receptorul. El îi zâmbi şi îi făcu semn să stea liniştită.

— Allo, zise el.

— Paul? Sunt Bardin.

Cuvintele inspectorului bubuiră în urechea lui Paul şi se repercutară în tăcerea vestibulului.

Imediat ce auzi vocea, Janey strânse pumnii.

— Va trebui să intri în joc, continuă Bardin. La *Fundătura*, la June Arnot, a fost un adevărat masacru. E plin de cadavre. Unul e al lui June. Dumnezeule mare! Un caz senzaţional! În cât timp poţi să fii aici?

Conrad făcu o strâmbătură şi se uită la Janey cu coada ochiului. O văzu îndreptându-se lent, cu un pas ţeapăn, spre salon.

— Păi, vin imediat, răspunse el.

— Perfect. Am grijă să nu se atingă nimeni de nimic până când soseşti. Şi vino repede. Am nevoie de tine mai înainte de a-şi băga nasul presa.

— Vin imediat, repetă Conrad.

Şi închise.

— La naiba! murmură Janey.

Stătea cu spatele la el, în picioare în faţa căminului.

— Îmi pare rău, Janey. Trebuie neapărat să mă duc acolo...

— Trebuie, pe naiba! replică Janey fără să ridice glasul. Mereu se întâmplă la fel, cu tălâmbii tăi de poliţişti!

— Haide, Janey, zise Conrad, îmi pare foarte rău, dar nu se poate face nimic. Vom ieşi mâine seară, îţi promit.

Janey se apleca în faţă şi mătură cu mâna bibelourile, fotografiile şi ceasul care se aflau pe cămin.

— Janey! strigă Conrad intrând repede în încăpere. Destul!

— Cară-te! zise Janey cu o voce calmă.

Se uită în oglindă la faţa lui Conrad cu o privire scăpărătoare şi ostilă. Continuă:

— Du-te să te joci de-a hoţii şi gardiştii. De mine să nu te ocupi, dar să nu speri c-ai să mă mai găseşti aici când ai să vii. De acum înainte mă voi distra fără tine.

— Janey, a fost asasinată June Arnot. Trebuie să mă duc. Vom merge mâine seară unde vrei tu. Ce zici?

— Nu vom mai ieşi niciodată împreună, atâta vreme cât în această casă va exista un telefon, răspunse Janey cu amărăciune. Vreau bani, Paul.

Conrad se uită la ea.

— Dar, Janey...

— Vreau bani acum, imediat! Şi dacă nu-mi dai, voi amaneta ceva. Şi te asigur că nu va fi ceva care să-mi aparţină mie!

Conrad dădu din umeri neputincios. Luă din portofel o bancnotă de zece dolari şi i-o întinse.

— Foarte bine, Janey. Dacă o iei aşa... De ce nu-i telefonezi lui Beth? Nu e o idee bună să ieşi singură.

Janey împături bancnota, ridică ochii spre el şi îi întoarse spatele. Conrad simţi un fior văzând cât de neutră, de indiferentă era privirea ei.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Ocupă-te de micul tău asasinat. Eu mă voi descurca foarte bine singură.

El vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Când Janey era într-o astfel de stare, nu reuşea s-o facă să gândească raţional.

— Pot să te duc undeva cu maşina? întrebă el cu calm.

— Oh, dă-mi pace! ripostă Janey.

Şi se îndreptă spre fereastră.

Conrad strânse din buze. Traversă vestibulul, deschise uşa de la intrare şi ajunse repede la maşină.

În momentul în care se instala la volan, Conrad avu o senzaţie de angoasă care îi tăie răsuflarea. Nu voia să recunoască, dar ştia că între el şi Janey legăturile erau pe cale să se rupă. De cât timp erau căsătoriţi? Se încruntă şi demară brusc. Abia de trei ani. În primul an totul mersese foarte bine. Dar asta era pe vremea când încă nu era anchetator principal ataşat biroului procurorului districtual. Atunci avea un program fix şi putea să se ducă la distracţii cu Janey în fiecare seară.

Totuşi soţia lui fusese încântată când obţinuse avansarea. Salariul i se dublase şi părăsiseră apartamentul de trei camere de pe Wentworth Street pentru altul situat în cartierul de lux Hayland's Estate.

Dar bucuria lui Janey încetase brusc când îşi dăduse seama că soţul ei putea să fie chemat de acasă la orice oră din zi sau din noapte.

— Păi, zisese ea, în felul ăsta s-ar zice că nu eşti anchetator principal, ci un simplu poliţist!

— Bineînţeles că sunt un poliţist, îi explicase el cu răbdare. Sunt poliţistul special al procurorului districtual, şi când apare un caz serios, trebuie să-l reprezint.

Avuseseră loc certuri care, la început, lui Paul i se păruseră fără importanţă: erau dar consecinţa unei decepţii foarte naturale atunci când un apel telefonic urgent strica programul unei seri. Pricepea ce era în sufletul ei, dar şi-ar fi dorit să fie mai înţelegătoare.

Dar Janey nu voia să audă de nimic. Certurile deveniseră din ce în ce mai violente, iar acum lui Conrad începea să-i fie lehamite de ele.

Totuşi era pentru prima dată când Janey îi cerea bani ca să iasă singură. Această noutate îl îngrijora pe Conrad mai mult decât certurile, izbucnirile şi scenele obişnuite.

Janey era mult prea seducătoare ca să iasă singură. Conrad o ştia în stare de lucruri uşuratice. După unele cuvinte scăpate în unele momente mai relaxate, înţelesese că, înainte de căsătorie, soţia lui dusese o viaţă destul de agitată.

Conrad spusese categoric că trecutul ei nu-l privea, dar acum, amintindu-şi de partidele de plăcere povestite de ea şi de numele vechilor prieteni pe care i le aruncase uneori în faţă în scenele de furie, se întreba, cu o oarecare alarmare, dacă nu cumva avea să se dea la bărbaţi.

Janey avea numai douăzeci şi patru de ani şi o senzualitate „exigentă”, ceea ce îl surprindea mereu căci el avea un apetit sexual normal. Şi pe urmă mai era şi mutrişoara ei. Cu ochii ei de nu-mă-uita, părul blond şi mătăsos, tenul perfect şi nasul mic şi obraznic, Janey ar fi putut tenta pe orice bărbat.

— Oh, fir-ar să fie! zise el suspinând.

De trei ani, June Arnot era considerată cea mai în vogă actriţă de cinema şi se spunea că e femeia cea mai bogată de la Hollywood.

Îşi construise o reşedinţă splendidă pe o colină, la est de Tammany Bay, la câţiva kilometri de Pacific City şi la vreo cincisprezece kilometri de Hollywood.

Era un monument de lux şi de ostentaţie ţipătoare, iar June Arnot, care nu era lipsită de umor, o botezase *Fundătura*.

În momentul în care Conrad se opri în faţa căsuţei paznicului acoperită cu viţă verde (toţi vizitatorii erau obligaţi să se înscrie într-un registru înainte de a intra pe aleea de un kilometru care ducea la proprietate), din întuneric apăru silueta masivă a inspectorului Sam Bardin, de la brigada omucideri.

— Măi, să fie! exclamă el imediat ce dădu cu ochii de Conrad. Nu era cazul să te înţoleşti aşa pentru mine! De-asta ţi-a trebuit atâta timp?

Conrad zâmbi.

— Când m-ai sunat, tocmai mă pregăteam să ies cu nevasta. Asta o să mă coste câteva săptămâni de viaţă conjugală infernală. Mc Cann e aici?

— Nu, comisarul e la San Francisco, răspunse Bardin. Vine abia mâine. E o chestie foarte serioasă, Paul. Îmi pare bine că ai venit. Vom avea nevoie de o mână de ajutor serioasă ca să venim de hac acestui caz.

— Să începem imediat. Spune-mi ce ştii. Pe urmă vom merge să aruncăm o privire.

Bardin îşi şterse cu batista faţa mare plină de sudoare şi îşi împinse pălăria pe ceafă. Era un bărbat înalt şi greoi, mai mare cu zece ani decât Conrad, adică având în jur de patruzeci şi cinci de ani.

— Pe la opt şi jumătate am primit un telefon de la Harrison Fedor, impresarul domnişoarei Arnot. Aveau în seara asta o întâlnire de afaceri. Ajungând aici, a găsit poarta de fier deschisă, lucru cu totul excepţional, deoarece tot timpul este încuiată. A intrat în cabina paznicului şi l-a găsit

lichidat cu un glonţ în cap. A sunat acasă de la telefonul paznicului, dar nu i-a răspuns nimeni. Cred că şi-a pierdut controlul. În orice caz, ne-a spus că i-a fost foarte frică să urce să vadă ce s-a întâmplat, aşa că ne-a telefonat.

— Unde-i acum?

— În maşina lui. Îşi susţine curajul cu whisky, răspunse Bardin zâmbind. Încă n-am avut timp să stau de vorbă cu el în mod serios, pentru asta i-am spus să nu plece. Am urcat până la casă. Cei cinci servitori au dat toţi ortul popii: câte un glonţ bine tras. Ştiam că domnişoara Arnot era acolo pentru că avea o întâlnire de afaceri, dar nu se afla în casă.

Scoase un pachet de ţigări, îl servi pe Conrad şi aprinse şi el una.

— Am găsit-o în piscină, continuă el. Cineva i-a spintecat burta şi i-a tăiat capul.

Conrad mârâi.

— Pare o criză de nebunie furioasă. Acum cine-i acolo?

— Băieţii sunt în casă şi la piscină. Îşi fac treaba. Dacă e ceva de găsit, vor găsi. Vrei să mergi să vezi cu ochii tăi?

— Exact. Doctorul poate să ne dea unele precizări despre oră?

— De asta se ocupă în acest moment. I-am spus să nu deplaseze cadavrele până nu vii tu. În curând va putea să ne dea informaţii. Hai să arunci o privire la paznic.

Conrad intră în urma lui într-o mică încăpere mobilată cu un birou, un fotoliu, un divan capitonat şi o mică centrală telefonică. Pe birou se afla un registru mare legat în piele pentru vizitatori, deschis la pagina zilei.

Paznicul în uniformă verde şi cizme bine lustruite, zăcea ghemuit sub birou, cu capul într-o mică băltoacă de sânge stacojiu. Fusese ucis de foarte aproape.

Conrad se apropie de birou şi se aplecă peste registru.

— Nu cred că asasinul s-a înscris, glumi Bardin. De altfel, probabil că paznicul îl cunoştea, altfel nu i-ar fi deschis poarta.

Conrad parcurse cu privirea pagina pe jumătate goală:

Orele 15. Domnul Jack Belling, Strada Lennox nr. 3. Întâlnire fixată. Orele 15. Domnişoara Rita Strange, Crown Court nr. 14. Întâlnire fixată. Orele 19. Domnişoara Frances Coleman, Glendale Avenue nr. 145.

— Ce părere ai? întrebă el. Fata asta, Coleman, era aici cam la ora crimei.

Bardin dădu din umeri.

— Nu ştiu. Vom lua informaţii despre ea când vom avea timp. Dacă ar fi avut vreun amestec în povestea asta, presupun că ar fi rupt foaia.

— Da, doar dacă n-a uitat.

Bardin făcu un gest agasat.

— Bine, hai! Mai ai încă o mulţime de lucruri „simpatice" de văzut.

Intră din nou în întuneric.

— Putem urca cu maşina, continuă el. Reduci viteza la a doua cotitură. Acolo a fost ucis paznicul.

Conrad intră pe aleea mărginită pe ambele părţi de palmieri enormi şi arbuşti înfloriţi. După vreo trei sute de metri, Bardin îl anunţă:

— Exact la cotitură.

Ajunseră lângă o maşină trasă pe marginea aleii. Doctorul Holmes, doi interni în bluză albă şi doi poliţişti cu mutre blazate erau adunaţi în jurul maşinii, cu spatele luminat de faruri.

Conrad şi Bardin se alăturară. Stăteau în cerc în jurul unui chinez bătrân care zăcea pa spate, cu degetele galbene, asemenea unor gheare, îndoite de agonie. Partea din faţă a bluzei albe era pătată de sânge.

— Salut, Conrad, zise doctorul Holmes.

Era un bărbat mic de statură, cu faţa rotundă şi roză. Un fel de coroană de păr alb îi încadra capul chel.

— Ai venit să vezi cum arată masacrul? întrebă medicul.

— O mică vizită în trecere, răspunse Conrad. De cât timp e mort, doctore?

— Cam de o oră şi jumătate; nu mai mult.
— Exact după şapte.
— Aproape.
— Aceeaşi armă ca şi în cazul paznicului?
— Foarte probabil. Toţi au fost masacraţi cu un calibru 45.

Se uită la Bardin şi preciză:
— Am impresia că e o treabă de profesionist, inspectore. Făptaşul ştia ce face. I-a omorât de la primul glonţ.

Bardin mormăi ceva nedesluşit.
— Asta nu înseamnă mare lucru. Un calibru 45 nu ratează victima, indiferent dacă trăgătorul e profesionist sau amator.
— Să urcăm la casă, zise Conrad.

Peste trei minute se aflau în faţa vilei. Luminile erau aprinse în toate încăperile. Doi poliţişti păzeau uşa de la intrare.

Conrad şi Bardin urcară treptele peronului şi intrară în micul hol de la intrare, apoi pătrunseră într-un patio pavat cu mozaic. Pe cele trei laturi se aflau diferite încăperi.

Din salon ieşi inspectorul O'Brien, un bărbat înalt şi slab cu ochi duri, plin de pistrui. Îi făcu un semn cu capul lui Conrad.
— Ai găsit ceva? întrebă Bardin.
— Gloanţe, nimic altceva. Nici o amprentă care să nu fie justificată. Am impresia că asasinul a intrat, a omorât pe toată lumea şi a ieşit fără să fi atins nimic.

Paul se apropie de scara mare şi ridică ochii. În partea de sus a treptelor zăcea cadavrul unei chinezoaice tinere. Purta vestă de interior galbenă şi nişte pantaloni brodaţi din mătase albastră. Între omoplaţi avea o pată roşie oribilă.
— S-ar zice că fugea să se ascundă când a fost ucisă, zise Bardin. Vrei s-o vezi mai de aproape?

Conrad scutură din cap.
— Următoarea victimă e în salon, zise Bardin.

Şi îl conduse într-o încăpere somptuoasă, mobilată cu fotolii şi canapele de piele, destule ca să ofere ospitalitate pentru treizeci-patruzeci de persoane.

Conrad pătrunse în salon. Lângă uşa-fereastră care dădea spre grădină, majordomul lui June Arnot stătea în fund, îndoit, cu spatele sprijinit de tapiserie. Fusese ucis cu un glonţ în cap.

— Vrei să faci o vizită la bucătărie? întrebă Bardin. Mai sunt încă doi acolo. Un bucătar chinez şi un filipinez. Alergau amândoi spre ieşire, dar nu destul de repede.

— Am văzut destul, zise Conrad. Dacă e ceva de găsit, vor găsi băieţii tăi.

— Voi nota în carneţel această reflecţie profundă. OK. Să coborâm la piscină.

Se îndreptară spre uşa-fereastră, o deschiseră şi ieşiră pe terasă. Luna era sus pe cer, revărsându-şi lumina rece peste mare. Grădina era plină de parfumul florilor. O fântână arteziană luminată în depărtare conferea decorului un aspect feeric.

— Îi plăceau luminile şi culorile frumoase! zise Bardin îndreptându-se spre piscină. Numai că asta n-a ajutat-o prea mult. Şi-a sfârşit zilele cam brutal: cu capul tăiat şi burta spintecată.

Lângă trambulina de doisprezece metri stătea doctorul Holmes, cei doi interni, un fotograf şi patru poliţişti. Stăteau în picioare pe marginea piscinei şi se uitau la apă. Toată partea aceea era înroşită, restul apei păstrându-şi culoarea albastră.

Când Conrad şi Bardin ajunseră la pasarela albastră care înconjura piscina, Bardin zise:

— Am mai văzut asta o dată şi nu pot să spun că-mi face plăcere să repet figura.

Ajunseră lângă cei de sub trambulină.

— Uite-o, zise Bardin.

Şi arătă cu mâna spre apă.

Paul se uită la cadavrul gol şi decapitat care plutea deasupra apei. Sălbăticia cu care fusese mutilat îi crispă stomacul.

— Unde e capul? întrebă el uitându-se în altă parte.

— L-am lăsat acolo unde l-am găsit. Pe masa unuia dintre vestiare. Vrei să arunci o privire?

— Nu, mulţumesc. Sunteţi siguri că e June Arnot?

— Nici o îndoială în privinţa asta.

Conrad se întoarse spre doctorul Holmes.

— Gata, doctore, am văzut tot ce voiam să văd. Poţi să te apuci de treabă. Îmi trimiţi şi mie o copie a raportului?

Doctorul Holmes dădu din cap.

— OK. Băieţi, zise Bardin, scoateţi-o de-acolo. Şi aveţi grijă să n-o brutalizaţi.

Trei dintre poliţişti se apropiară fără tragere de inimă. Unul dintre ei băgă o cange lungă în apă şi încercă să agaţe cadavrul care plutea.

— Între timp să vorbim cu Fedor, zise Conrad. Cheamă-l sus la vilă, te rog.

Bardin trimise un poliţist după Fedor.

În timp ce se întorcea în casă cu Conrad, Bardin întrebă:

— Ce părere ai?

— Am impresia că avem de-a face cu cineva care cunoştea bine „coşmelia". Mai întâi pentru că paznicul l-a lăsat să intre. Pe urmă pentru că a lichidat toţi servitorii, probabil de teamă să nu fie identificat.

— Doar dacă nu a fost un nebun în criză.

— Paznicul nu l-ar fi lăsat să intre.

— Poate că da. Totul depinde de povestea pe care i-a îndrugat-o asasinul.

Când ajunseră la casă, doi poliţişti treceau pragul, ducând o targă pe care se afla un cadavru acoperit cu o prelată.

— Asta e tot, şefule. Casa e curăţată.

Bardin mormăi ceva, urcă treptele şi coborî din nou în patio.

— După părerea ta, Fedor e scos din cauză? întrebă Conrad aşezându-se într-un fotoliu de nuiele.

— Nu e el tipul care să facă o chestie ca asta. Iar admiţând că el e făptaşul, ar fi trebuit să aibă un mobil ca lumea. Era singura lui clientă, de pe urma căreia s-a ales cu o mică avere.

— O femeie ca ea avea probabil o mulţime de duşmani, zise Conrad întinzându-şi picioarele lungi. Cel care a făcut asta cred că o ura nespus de mult.

— Pare să fi avut relaţii destul de nepotrivite, zise Bardin. După zvonuri, era amestecată în toate combinaţiile murdare. Ştiai că era bănuită că e prietena lui Jack Maurer?

Conrad ciuli urechea.

— Nu. Cum adică, prietena?

Bardin zâmbi.

— Mi-am zis eu că asta o să te intereseze! Nu pot să spun nimic categoric, dar am auzit o mulţime de zvonuri. Nu se lăuda cu asta, dar se spune că erau amanţi.

— Aş vrea să fiu sigur de asta. E genul de treabă care ar putea să poarte semnătura lui Maurer. E un om plin de cruzime care ar fi putut foarte bine să facă acest masacru. Îţi aduci aminte de masacrul organizat de el acum doi ani? Şapte oameni mitraliaţi lângă un zid?

— Nu s-a putut spune niciodată cu siguranţă că Maurer e autorul, zise cu prudenţă Bardin.

— Atunci cine? Tipii îl călcaseră pe bătături. Avea tot interesul să se debaraseze de ei.

— Comisarul n-a fost convins. A crezut că vinovăţia o poartă banda lui Jacobi care încerca să pună totul în cârca lui Maurer.

— Ştie ce cred despre teza asta idioată. A fost chiar Maurer, iar acum e posibil să fie tot el.

— Ai ce ai cu Maurer! zise Bardin dând din umeri. Ai da orice ca să-l bagi la răcoare.

— Nu numai la răcoare, răspunse Conrad cu o violenţă neaşteptată. Aş vrea să-l văd pe scaunul electric. Ticălosul ăsta trăieşte de prea mult timp pe pământ!

Un poliţist intră în patio.

— Fedor e aici, şefule.

Conrad şi Bardin se ridicară.

Harrison Fedor, impresarul actriţei June Arnot, traversă veranda cu un pas săltăreţ. Era un bărbat mic şi slab, cu

privirea dură şi calmă, cu o gură ca o cursă de şoareci şi cu obrajii traşi. Apucă mâna lui Conrad şi o scutură energic.

— Ce vânt bun vă aduce? June e bine?

— Nici vorbă, răspunse Conrad calm. A fost asasinată, împreună cu toţi servitorii.

Fedor înghiţi în sec, se schimbă la faţă, apoi îşi reveni şi se aşeză într-un fotoliu de nuiele.

— Vreţi să spuneţi că e moartă?

— Cum nu se poate mai moartă!

— Dumnezeule mare! exclamă Fedor dându-şi jos pălăria şi trecându-şi degetele prin păr. Moartă? Ei bine, asta eu nu pot să cred!

Se uită fix la Bardin, apoi la Paul. Ei nici nu clipiră.

— Asasinată!

După o scurtă tăcere, Fedor continuă:

— Ce vâlvă o să iasă! Nu ştiu dacă trebuie să râd sau să plâng.

— Adică? mormăi Bardin, cu o expresie de dezaprobare pe faţă.

Fedor rânji.

— Nu ştiţi ce înseamnă asta pentru că n-aţi lucrat cu ea, cum am lucrat eu, timp de cinci ani. Să fiu spânzurat dacă-am să vărs o lacrimă! Poate că mi-am pierdut sursa de câştig, dar am scăpat de o mare povară! Ticăloasa asta m-a dus de nas cum a vrut ea. Ori ea, ori eu. Din cauza ei m-am îmbolnăvit de ulcer. Nu ştiţi ce-am putut să îndur de la scorpia asta!

— Cineva i-a tăiat gâtul, zise Conrad cu calm. Şi de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, i-a spintecat şi burta. Cunoşti pe cineva care ar fi putut să facă asta?

— La naiba! I-a tăiat capul! Dumnezeule mare! Pentru ce?

— Pentru acelaşi motiv pentru care a şi spintecat-o: n-o suferea. Cunoşti pe cineva care ar putea să facă asta?

Fedor îşi feri brusc privirea.

— Nu, pe nimeni. La dracu! Presa a aflat?

— Nu, şi nici nu va afla până când nu voi avea ceva solid, răspunse Bardin. Să ştii că dacă cunoşti pe cineva care

ar fi putut să facă asta, ar fi mai bine să vorbeşti. Cu cât vom închide mai repede acest dosar, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru tine.

Fedor ezită, apoi dădu din umeri şi zise:

— Cred că aveţi dreptate. Amantul ei actual era Ralph Jordan. În ultima vreme s-au certat rău de tot. Filmul făcut cu June e ultimul. Compania Pacific i-a rupt contractul. Cei de-acolo se săturaseră până-n gât.

— De ce? întrebă Conrad aprinzând o ţigară.

— De şase luni fumează marijuana. Iar când e drogat, nimeni nu-l mai stăpâneşte!

— Cum aşa?

— Parcă se ţicnise. Fedor scoase batista, îşi şterse sudoarea de pe faţă şi continuă:

— În urmă cu nici o săptămână, a dat foc unui studio. Iar săptămâna trecută, când Laird a organizat o serată în jurul piscinei sale, a făcut o glumiţă care l-a costat pe Laird tot ce avea ca să înăbuşească povestea. Jordan a găsit un fel de acid şi se plimba stropind cu el costumele de baie ale femeilor. Costumul începea să ardă şi respectiva rămânea fără el! Nu s-a mai văzut niciodată o chestie ca asta! Cam vreo treizeci dintre cele mai cunoscute vedete ale noastre galopând în fundul gol. Pentru noi era destul de comic. Ne-am distrat grozav, până în momentul în care ne-am dat seama că produsul lui nu a făcut să dispară numai costumul de baie. Era atacată şi pielea. Cinci fete au fost duse la spital. Erau într-o stare îngrozitoare. Dacă Laird n-ar fi dat darul, Jordan ar fi ajuns pe mâna justiţiei. A doua zi, Laird a rupt contractul cu el.

Conrad şi Bardin schimbară o privire.

— Cred că ar trebui să schimbăm o vorbuliţă cu acest domn, spuse el.

— Dar, vă implor, nu care cumva să-i spuneţi că v-am vorbit de el. Am şi aşa destule necazuri.

— În afară de Jordan, zise Conrad, nu mai ştii pe nimeni care ar fi putut să facă acest masacru?

Fedor scutură din cap.

— Nu. Cei mai mulţi dintre prietenii ei erau nişte nesănătoşi, dar nu în halul ăsta.

— E adevărat că se culca cu Jack?

Fedor lăsă iute privirea în jos şi se uită la mâini.

— Nu ştiu nimic.

Conrad se uită la Bardin.

— E minunat, nu? Cum e pronunţat numele lui Maurer, toată lumea închide gura. Ai crede că tipul ăsta nici măcar nu există!

— N-o luaţi în nume de rău, interveni Fedor. Dacă aş fi ştiut ceva, v-aş fi spus. Nu ştiu despre Maurer decât ce-am citit în ziare.

— Mereu aceeaşi placă, zise Conrad dezgustat. Cu puţin noroc, poate că voi da peste un tip mai curajos căruia să nu-i fie chiar atât de frică de Maurer şi care va şti ceva. Într-o zi,. dar Dumnezeu ştie când!

— Nu te enerva, zise Bardin. Dacă nu ştie nimic, înseamnă că nu ştie.

Inspectorul O'Brien coborî treptele în patio.

— Pot să vă spun o vorbă, şefule?

Bardin îl prinse de braţ şi ieşi cu el în salon.

— Nu pleca, îi zise Paul lui Fedor.

Şi intră după ei.

— A găsit revolverul, zise Bardin arătându-i un Colt 45 automat. Priveşte!

Conrad luă revolverul şi îl examină. Pe mâner erau gravate iniţialele R.J.

— Unde l-aţi găsit? îl întrebă el pe O'Brien.

— În boscheţi, la vreo treizeci de metri de poarta de fier de la intrare. Pariez pe un dolar că e arma crimei. E gol, a funcţionat de curând şi e un calibru 45.

— E mai bine să verificăm, Sam.

Bardin dădu din cap. Întinse revolverul lui O'Brian.

— Du-l la direcţia poliţiei şi confruntaţi-l cu gloanţele găsite.

Apoi se întoarse spre Conrad şi zise:

— R.J. O joacă de copil, nu? Am impresia că e un caz cât se poate de simplu. Cred că Jordan are multe de spus. Mergem?

După spusele lui Fedor, Ralph Jordan avea un apartament într-un imobil de pe bulevardul Roosevelt. Îşi luase acest apartament după ce June Arnot se debarasase de vila de la Hollywood şi, deşi îşi păstrase casa luxoasă din Beverly Hills, Jordan locuia acolo foarte rar.

Conrad pătrunse cu maşina pe alee circulară care ducea la imobil şi parcă într-un colţ întunecat. Alături se afla un garaj împărţit în boxe. Atenţia îi fu atrasă de un Cadillac mare şi negru, pe jumătate băgat într-o boxă.

— Cunosc pe cineva care nu se uită pe unde merge, zise el coborând din maşină.

Se apropie de boxă. Bardin veni după el.

Aripa stângă a Cadillac-ului era intrată în peretele boxei şi spărsese lemnul. Aripa era turtită şi farul făcut bucăţele.

Bardin deschise portiera şi examină placa de înmatriculare.

— Era de prevăzut, zise el. E maşina lui Jordan. Probabil că era drogat.

— Cel puţin suntem siguri că-l găsim acasă, zise Conrad.

Şi se îndreptă spre intrarea imobilului. Intră pe uşa turnantă şi dădu în vestibul, urmat de Bardin.

Un funcţionar gras îşi aşeză mâinile deasupra biroului de la recepţie şi ridică din sprâncene uitându-se de sus la Conrad.

— Ce doriţi?

Bardin se apropie. Se încruntă şi vorbi cu o voce tunătoare. Când voia să pară dur, reuşea perfect.

— Inspectorul Bardin, poliţia municipală, zise el cu o voce răstită. Jordan e aici?

Mâinile mici se agitară imediat.

— Adică domnul Ralph Jordan; da, e aici. Vreţi să vorbiţi cu el?

— Când s-a întors?

— Puţin după opt seara.

— Era în starea lui normală?

— N-am remarcat.

Aerul scandalizat al angajatului îl făcu să zâmbească pe Conrad.

— La ce oră a ieşit?

— Puţin după şase.

— Locuieşte la ultimul etaj?

— Da.

— Perfect. Urcăm. Şi să nu te atingi de telefon dacă ţii la sănătatea ta. E o vizită surpriză. Mai e cineva sus cu el?

— Nu, după câte ştiu.

Bardin se îndreptă hotărât spre ascensor.

— A ieşit deci după şase şi s-a întors la opt. A avut timp destul să se ducă la „Fundătură", să facă ce avea de făcut şi să se întoarcă, constată el în timp ce ascensorul îi ducea la ultimul etaj.

— Să nu-l scapi din ochi, zise Conrad, în momentul în care uşile ascensorului se închideau în spatele lor. Dacă e drogat, ar putea să fie periculos.

— Nu e primul ţăcănit cu care am de-a face, şi pot să pun prinsoare că n-o să fie nici ultimul. Din nefericire! Bardin se opri la uşa apartamentului.

— Ia uite! Uşa e deschisă.

Apăsă pe buton şi undeva în apartament răsună o sonerie. Bardin aşteptă un moment, apoi deschise larg uşa cu piciorul şi aruncă o privire în micul vestibul. În faţa lor era o uşă întredeschisă. Bardin împinse uşa. Dădea spre un salon mare şi puternic luminat. Perdelele erau trase la ferestre. În încăpere erau câteva fotolii, canapele, una sau două mese şi un bar bine aprovizionat.

— Hei! E cineva acasă? strigă Bardin cu o voce puternică.

Tăcere. Se uitară unul la altul.

— Măi, să fie! exclamă Bardin. Crezi că se ascunde?

— Poate că a plecat.

— Mutră ăla de jos ne-ar fi spus.

— Să aruncăm o privire.

Conrad traversă încăperea şi bătu într-o uşă din dreapta. Apăsă pe clanţă şi zări o cameră mare şi luminată.

Nici acolo nu era nimeni. Deschise uşa de la baie. Niciodată nu mai văzuseră nişte instalaţii atât de luxoase, dar atenţia le fu imediat atrasă de cadă.

Ralph Jordan zăcea în cadă, cu capul aplecat în piept. Purta un halat de casă peste o pijama albastră. Pereţii căzii şi partea din faţă a halatului erau pătaţi se sânge. În mâna dreaptă ţinea un brici vechi. Sângele de pe lamă semăna cu o vopsea stacojie.

Bardin trecu în spatele lui Conrad şi atinse mâna lui Jordan.

— Cum nu se poate mai mort!

Îl apucă pe Jordan de păr şi îi ridică capul.

Conrad făcu o grimasă văzând rana căscată de la gâtul lui Jordan: era atât de adâncă încât fusese secţionată şi traheea.

— Asta e! zise Bardin dându-se înapoi. După cum spuneam, un caz cât se poate de simplu. S-a dus acolo, a lichidat fata, pe urmă s-a întors aici şi şi-a tăiat gâtul. O atenţie delicată din partea lui. Asta îmi facilitează treaba.

Căută o ţigară, o aprinse şi suflă un nor de fum spre faţa mortului, adăugând:

— Am impresia că doctorul Holmes va avea o noapte albă.

Conrad se uita prin baie. Descoperi pe perete o maşină electrică de ras.

— Mi se pare ciudat că avea şi un brici. În zilele noastre trebuie să alergi mult ca să dai de unul, şi n-aş fi crezut ca Jordan să aibă aşa ceva.

— Nu începe să încurci totul. Poate că-şi tăia cu el bătăturile de la picioare; foarte mulţi fac aşa.

Împinse o uşă şi descoperi un vestiar splendid. Pe un scaun se afla un costum, o cămaşă şi lenjerie de mătase. Pe

jos se putea vedea o pereche de pantofi din piele şi o pereche de şosete.

Conrad, care se plimba prin încăpere, se opri brusc.

— Asta o să-ţi desăvârşească fericirea, Sam, zise el arătând un obiect pătat de sânge care zăcea pe jos.

Bardin se apropie.

— Ei, drăcie! O macetă! exclamă el punând un genunchi în pământ. Pariez că e arma crimei. Exact ce trebuie ca să tai. gâtul cuiva, iar cu asta deschizi burta oricui cum ai deschide un fermoar.

— Nu te interesează de ce un tip ca Jordan avea o macetă din America de Sud?

Bardin se aşeză pe călcâie.

— Poate că şi-a adus-o de acolo ca suvenir. Pun prinsoare că a fost în America de Sud sau în Antile, probabil în Antile. Cu siguranţă că asta e arma crimei şi aş băga mâna în foc că ăsta e sângele lui June Arnot.

Conrad cerceta hainele de pe scaun.

— Nu sunt pătate de sânge. Nu-mi închipuiam că se poate tăia capul cuiva fără să te pătezi.

—Oh, ajunge! exclamă Bardin. Chiar trebuie să zgândăreşti într-una? Poate că avea o haină lungă sau ceva de genul ăsta. Ce importanţă are? Pentru mine e de ajuns. Pentru tine, nu?

— Nu ştiu, răspunse Conrad încruntându-se. Totul e prea ordonat. N-aş fi surprins ca totul să fi fost aranjat. Revolverul cu iniţialele lui Jordan, maşina buşită, sinuciderea lui Jordan şi acum arma crimei. E prea frumos ca să fie adevărat. După părerea mea, în toată povestea asta e ceva care nu se potriveşte.

— Nu se potriveşte pentru că vrei să fii zelos, replică Bardin dând din umeri. Nu e nevoie de fitile. Eu sunt convins, comisarul va fi şi el. Şi ai fi şi tu dacă n-ai vrea cu orice preţ să-l vezi pe Maurer pe scaunul electric. Recunoaşte că am dreptate.

Conrad se trăgea uşor de nas cu un aer gânditor.

— Poate. OK. Presupun că nu mai am ce să fac aici. Vrei să te las la direcţie?

— O să-i sun de-aici. Vreau să-i pun pe băieţi să-mi scotocească peste tot. După ce-i pun la treabă, mă întorc la „Fundătură" ca să dau declaraţii jurnaliştilor. Te duci acasă?

Conrad dădu afirmativ din cap.

— Nu mai am ce face.

— Băftosule! Nu faci ore de noapte, ai un apartament frumos, sex-appeal la domiciliu... Chiar! Ce mai face doamna Conrad?

— Cred că bine, răspunse Conrad, remarcând cu tristeţe cât de lipsită de entuziasm era vocea lui.

Conrad scrută drumul luând-o pe tot felul de străduţe ca să evite ieşirea spectatorilor de la teatre. Se întreba cu îngrijorare dacă Janey pusese în practică ameninţarea de a ieşi singură şi, în acest caz, dacă se întorsese. Se opri ca să aprindă o ţigară. Aruncând chibritul pe geamul lăsat, privirea îi căzu pe numele străzii: *Glendale Avenue*.

Abia după ce ajunse la capătul străzii îşi aminti că numita Frances Coleman, care o vizitase pe June Arnot la orele şapte seara, îşi dăduse adresa, Glendale Avenue nr. 145. Trase brusc maşina la trotuar. Rămase un moment în maşină fără să mişte, privind prin parbriz strada întunecoasă şi pustie. Doctorul Holmes spusese că June Arnot murise în jurul orelor şapte. Era posibil ca această fată să fi văzut ceva?

Coborî şi se apropie de casa vecină. Era numărul 123. Merse până la 145.

Era un imobil mare; unele ferestre erau luminate.

Prin geamul uşii de la intrare, întrezări un hol prost luminat şi o scară care urca în întuneric. Deschise uşa. Imediat fu asaltat de un val de mirosuri: ceapă fiartă, pipi de pisică şi resturi menajere în descompunere. Împinse pălăria spre ceafă, strâmbă din nas şi păşi în hol. Un şir de cutii poştale prinse în perete îl informă despre standardul casei. A treia cutie era cutia domnişoarei Coleman. Locuia la etajul trei.

Conrad urcă scara.

La etajul trei, uşa din faţă — pe care se afla prinsă cu o pioneză o carte de vizită — era cea a apartamentului domnişoarei Coleman. Când se pregăti să bată, băgă de seamă că uşa era întredeschisă. Bătu, aşteptă un moment, apoi se dădu înapoi brusc.

În seara aceea văzuse deja şase cadavre. Simţi un fior. Luă o ţigară. În timp ce o aprindea, observă că mâinile nu-i tremurau şi zâmbi. Se aplecă înainte, împinse uşa şi scrută întunericul.

— E cineva aici?

Nici un răspuns. Totul era învăluit în tăcere şi în aer plutea un miros vag de mac.

Păşi înainte şi căută comutatorul. În timp ce aprindea lumina respiră profund, aşteptându-se la ce era mai rău. Dar nu descoperi nici cadavru, nici sânge, nici arme. Era doar o încăpere mică cu un pat de fier, o comodă, un scaun şi un şifonier..

Rămase un moment nemişcat, apoi deschise una din uşile micului şifonier. Era gol. La fel şi comoda.

Se scărpină la ceafă şi ieşi. În hol, atenţia îi fu atrasă de o pancartă pe care scria *Portarul e la subsol.*

„Ce risc?" îşi zise el. Porni pe un culoar şi coborî o scară murdară.

— E cineva aici?

O uşă se deschise imediat şi fu orbit de lumina unui bec gol.

— Nu mai e nimic de închiriat, amice, zise o voce blândă care venea dinspre uşa deschisă.

Conrad aruncă o privire în încăpere. La o masă stătea un bărbat foarte corpolent. Era numai în cămaşă.

— Aveţi un apartament gol la etajul trei, zise Conrad. Domnişoara Coleman s-a mutat.

— Cine v-a spus?

— Vin de sus. E gol.

— Dar cine sunteţi?

Conrad îngroşă vocea.

— Poliţia!

Grăsanul se strâmbă.

— Ce-a făcut?

— Când a plecat? întrebă Conrad.

— Nu ştiam că a plecat, răspunse portarul. Dimineaţă era aici. Îmi face plăcere. Mâine ar fi trebuit s-o dau afară. Cam ăsta e câştigul.

— De ce?

Conrad îşi frecă ceafa cu un aer gânditor.

— Mereu se întâmplă la fel. Avea trei săptămâni de plată.

— Ce ştii despre ea? Când a venit aici?

— Acum o lună. Se pare că făcea figuraţie în filme. Nu găsea nimic mai prost plătit la Hollywood. Era o fată cumsecade. Dacă aş fi avut o fată, mi-ar fi plăcut să fie ca ea. Vorbea frumos, era mai mult decât drăguţă, liniştită, bine crescută. Dar nu avea bani, adăugă el dând din umeri cu ciudă. Presupun că numai cele mai bune câştigă lovele. I-am spus să se întoarcă la ea acasă, dar nu voia. Îmi promisese că-mi va da banii în dimineaţa asta. S-ar zice că n-a găsit bani?

— Da, aşa s-ar zice, răspunse Conrad.

Se simţea brusc obosit. De ce să se ducă o figurantă şomeră la June Arnot dacă nu să-i ceară bani? Probabil că nici nu trecuse de portar. Puţin probabil ca June Arnot să accepte să dea ochii cu ea.

Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopţii.

— Bine, mulţumesc. Asta e tot ce voiam să ştiu.

Grăsanul întrebă:

— Are necazuri?

— Nu, după câte ştiu.

Conrad porni spre casă. Bardin declarase că era convins că Jordan era asasinul. De ce să-şi facă probleme? Va vorbi mâine cu procurorul districtual. Dacă măcar ar fi putut să fie sigur că Maurer şi June fuseseră amanţi! Dacă se culcau amândoi, existau foarte multe şanse ca Maurer să fi organizat masacrul; poate chiar el făcuse treaba.

Deschise uşa şi intră în vestibulul învăluit în întuneric. În casă domnea o tăcere profundă. Deschise uşa dormitorului

şi răsuci comutatorul. Cele două paturi lipite unul de celălalt păreau nişte epave. Prin urmare, Janey plecase la hoinăreală. Şi încă nu se întorsese.

Procurorul districtului Charles Forest visa cu ochii deschişi, aşezat la birou, cu o ţigară între degetele groase. Era un bărbat mic de statură şi solid, cu o faţă dură şi privirea tăioasă.

— În fond, reluă el după o lungă tăcere, McCann pare că se mulţumeşte cu ipoteza Jordan. Crede că ea explică totul. Am citit raportul lui Bardin şi am impresia că e destul de concludent. Ce te supără?

Conrad se aşeză mai bine în fotoliu.

— Treaba e prea bine pusă la punct, răspunse el. Doctorul Holmes spune că e mâna unui profesionist, şi asta e şi părerea mea. Când faci asta ca diletant, trebuie să ai mare baftă ca să lichidezi cinci persoane cu cinci gloanţe, mai ales folosind un revolver de calibrul 45. În ciuda reculului, a nimerit perfect de cinci ori. Am impresia că asasinul era un trăgător grozav şi aş fi foarte surprins să fi fost un novice.

— Ştiu, replică Forest încetişor. Dar am luat informaţii despre Jordan. Era un trăgător de elită. Putea să nimerească muchia unei cărţi de joc de la douăzeci de metri. Iar asta cere un oarecare antrenament.

Conrad se strâmbă uşor.

— Ar fi trebuit să mă informez şi eu, zise el jenat. OK.. Treaba asta e lămurită. Dar mai e ceva. Folosea un aparat de ras electric şi totuşi ţinea în casă un brici. Nu vi se pare ciudat?

— Nu în mod deosebit. Ar fi tulburător dacă am fi siguri că nu avea brici, dar în privinţa asta nu ştim nimic. Oamenii îl folosesc să-şi taie bătăturile.

— Asta mi-a spus şi Bardin, dar l-am întrebat pe doctorul Holmes. Jordan nu avea bătături. Şi, mai ales, pe hainele lui nu era sânge.

Forest dădu din cap.

— Bun. Continuă. Ce-ai în cap?

— Bardin spune că ar fi auzit că June Arnot era amanta lui Maurer, spuse Conrad calm. Să presupunem că Maurer a descoperit că ea îl înşela cu Jordan. Ce-ar fi făcut? Le-ar fi trimis felicitări? Dacă nu mă înşel în privinţa lui Maurer, e foarte capabil să-i fi făcut o vizită, să-i fi spintecat burta şi să-i fi tăiat capul ca să-i treacă pofta să-l mai încornoreze. Imediat ce am văzut cum se prezintă situaţia, m-am întrebat dacă nu cumva era o răzbunare de gangster. Asta ar explica lucrătura profesională şi masacrul sălbatic pentru suprimarea martorilor. Maurer are destulă imaginaţie ca să lase indicii care să-l acuze pe Jordan.

Forest se uita în gol.

— Suntem siguri că era amanta lui Maurer? întrebă el după o lungă tăcere.

— Nu, dar dacă ne străduim, putem să ne convingem.

— Dacă am putea să dovedim că era amanta lui, aş crede cu dragă inimă că eşti pe drumul cel bun, Paul.

Forest se uită fix la Conrad.

— Ştii că am acceptat postul ăsta pentru că aveam intenţia să pun mâna pe Maurer. Ştiu ce gândeşti despre el. Amândoi vrem să-l vedem pe scaunul electric. Până acum n-a făcut nici un pas greşit, nici o manevră greşită, nimic care să ne ofere o armă împotriva lui. Am reuşit să prindem doi dintre

complicii lui în doi ani, şi ăsta e deja un tur de forţă. Crezi că în spatele poveştii se ascunde Maurer. E posibil şi asta îmi e de ajuns. Fă o anchetă, dar nu spune nimănui ce faci. Singurul mijloc de a pune mâna pe Maurer este de a-l lua prin surprindere. Şi să nu-ţi faci iluzii: Maurer e greu de surprins. Are urechi peste tot. Dar caută. Totul să rămână între noi. Ştiu că sunt prea mulţi guralivi la direcţia de poliţie.

Conrad se lumină la faţă. Se gândise că Forest va reacţiona astfel fără totuşi să spere că îi va da mână liberă să ancheteze pe baza unor indicii atât de subţiri.

— Perfect. Mă apuc imediat de treabă. Van Roche şi domnişoara Fielding sunt siguri. Voi avea nevoie de ei. Dar în afară de ei, nimeni nu va şti nimic. Voi vedea dacă pot să pescuiesc ceva informaţii despre June Arnot. Dacă reuşesc să dovedesc relaţiile ei cu Maurer, putem spera orice.

— Te las să-ţi faci treaba, Paul, zise Forest. Să mă anunţi imediat ce ai noutăţi. Nu pierde prea mult timp pentru anchetă. Avem treabă, dar Maurer are prioritate. S-a înţeles?

— Da, şefule, răspunse Conrad cu un aer încântat.

— Ar mai fi ceva, adăugă Forest. Nu mă priveşte, dar îţi spun pentru că ţin la tine.

— Ce s-a întâmplat?

— Deocamdată nimic, replică Forest.

Se uită la vârful ţigării şi ridică ochii adăugând:

— Îţi supraveghezi nevasta?

Era ceva cu totul neaşteptat şi Conrad simţi că se înroşeşte la faţă.

— Mărturisesc că nu înţeleg prea bine.

— Cineva mi-a spus că a văzut-o ieri seară pe soţia ta singură, la Paradise Club. Se pare că băuse. Nu-ţi spun nimic nou amintindu-ţi că Maurer este proprietarul clubului şi că ştie că ea e soţia anchetatorului meu principal. Asta e tot, Paul. Trebuia să ştii asta. Vezi ce poţi să faci.

Zâmbi şi trăsăturile i se îmblânziră. Puse mâna pe umărul lui Conrad şi adăugă:

— Nu face mutra asta de catastrofă. Nu e nimic grav. Poate că viața i se pare monotonă, mai ales când ești chemat pe neașteptate. Dar stai de vorbă cu ea. Va înțelege.

Își luă servieta și se îndreptă spre ușă adăugând:

— Acum trebuie să plec. Aștept vești despre Maurer peste o zi-două.

— Da, șefule, zise Conrad încremenit.

Personalul lui Conrad era format dintr-o secretară, Madge Fielding și brațul său drept, Van Roche.

— Care e verdictul, Paul? întrebă Van Roche la sosirea lui Conrad.

— Trebuie să ne ocupăm de Maurer, răspunse anchetatorul trăgându-și fotoliul. Procurorul a spus că nu vrea să lăsăm să ne scape nici ce mai mică șansă de a pune mâna pe el și, deși nu este pe de-a întregul convins de indicii, e de acord să ne apucăm de treabă.

Van Roche zâmbi și își frecă mâinile. Era înalt și zvelt. Avea o mustață subțire ca o linie de creion.

— E formidabil! exclamă el. Ce facem?

Conrad aruncă o privire spre Madge Fielding, care stătea la biroul ei. Avea 26-27 de ani, era micuță și solidă. Nici o pretenție de frumusețe. Trăsăturile fine, nasul cârn și gura puternic conturată îi confereau caracter, nimic mai mult. Dar avea o mare rezistență la muncă, un entuziasm nelimitat și o energie dintre cele mai eficace.

— Ei bine, ce zici de asta, Madge? întrebă Conrad zâmbindu-i.

— Cred că dacă aveți intenția să explorați trecutul lui Maurer, ați face bine amândoi să vă cumpărați veste blindate, zise ea domol. Și nu glumesc deloc.

Van Roche mimă un fior de oroare.

— Are dreptate. Putem avea încredere în micuța noastră Madge. Cred că voi face o asigurare pe viață pentru acoperirea cheltuielilor de înmormântare.

Conrad scutură din cap.

— Nu-ţi face griji pentru atât de puţin. Maurer a depăşit stadiul lichidării poliţiştilor. Acum zece ani, n-ar fi ezitat, acum însă nu. Îşi cunoaşte prea bine treaba şi riscurile ar fi mult prea mari. Pe martori va trebui să-i protejăm, dacă găsim martori.

— Ah, m-am mai liniştit! zise Van aprinzând o ţigară. Cu ce începem?

— Mai înainte de a i-o pune în cârcă pe June Arnot, va trebui să dovedim că se cunoşteau, zise Conrad. Va trebui să ne ocupăm de fostele relaţii ale lui June. Poate că n-ar fi o idee rea să mergem mâine la „Fundătură". Tu iei informaţii din toate casele, stai de vorbă cu oamenii pe care îi întâlneşti. Spune că vrei informaţii despre Jordan. Încearcă să obţii o descriere a celor care veneau să o vadă în mod regulat pe June. Cu puţin noroc, poate că vei obţine şi o descriere a lui Maurer, printre altele. Dar dacă punem întrebări directe despre el, s-a zis cu noi!

Seara, întorcându-se acasă la volanul maşinii, Conrad începu să se gândească la Janey. De ce naiba alesese Paradise Club? Ştia că Maurer era proprietarul locului şi ştia ce gândea Conrad despre Maurer. O făcuse înadins ca să-l supere?

Şi care să fi fost amicul bine intenţionat care îl anunţase pe Forest? Conrad se încruntă.

Când deschise uşa salonului, o găsi pe Janey stând într-un fotoliu şi răsfoind o revistă ilustrată. Văzu că nu părea agresivă.

Deşi nu avea un somn adânc, nu o auzise noaptea trecută şi, când se trezise, ea nu făcuse nici o mişcare. Totuşi el ştia foarte bine că Janey se trezise.

Se hotărî să atace imediat subiectul. Cearta era inevitabilă.

Se apropie de cămin şi se aşeză în fotoliul din faţa soţiei sale.

— Janey...

— Ce-i? zise ea cu o voce rece.

Nici măcar nu ridică ochii.

— Ai fost văzută ieri seară la Paradise Club.

Ea se crispă.

— Şi? Normal că nu m-am dus la Ambasador. La Paradise e mai ieftin.

— Nu e vorba de asta. Ştii la fel de bine ca şi mine că proprietarul localului e Maurer. La ce te gândeai, Janey?

— Ascultă, Paul. Nu accept să-mi faci morală! replică Janey cu o violenţă bruscă. Pentru tine e uşor să vorbeşti! Pleci la orice oră. Eu nu mă plâng niciodată. Dar ştiu ce se întâmplă în biroul tău. Poate că putoarea aia mică de Fielding nu e prea drăguţă, dar e destul să o vezi ca să-ţi dai seama că e o căţea în călduri, iar cu mutra pe care o are, presupun că-ţi satisface toate capriciile!

— Janey, zise Conrad, nu o lua de la capăt cu gluma asta veche. Încerci să schimbi subiectul. De ce-ai fost la Paradise Club?

— Mă priveşte! se răsti Janey. Şi îţi interzic să-mi pui întrebări!

— Dar nu-ţi dai seama! Ştii că acolo e cartierul general al lui Maurer. Mergând acolo, acoperi de ridicol tot serviciul meu. Chiar nu înţelegi asta?

Janey chicoti brusc, apoi se încruntă.

— Dacă ai şti cum mi se fâlfâie! Nimeni nu mă va împiedica să mă duc la Club dacă aşa îmi spune mie inima!

— Forest m-a prevenit. I-a spus o persoană bine intenţionată şi a mai adăugat că erai beată... Cât timp crezi că voi mai avea acest post dacă vei continua să te comporţi astfel?

Janey păli brusc şi ochii ei aruncară fulgere.

— Aha, blestemata ta de poliţie a început să mă spioneze? izbucni ea. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Ei bine, să-i spui şefului tău că ar face bine să nu se amestece unde nu-i fierbe oala! Nici el, nici tu şi nici nimeni altcineva nu-mi va spune vreodată ce trebuie să fac! Şi dacă nu-ţi place, n-ai decât să te duci la naiba!

Se ridică şi ieşi trântind uşa.

Orologiul primăriei bătu orele nouă când Conrad se aşeză a doua zi la biroul său.

Madge şi Van Roche se aflau deja acolo. Madge bătea la maşină. Van Roche nota ceva pe un bloc-notes, cu o ţigară între buze.

— Ai o vizitatoare, Paul, zise el oprindu-se din scris. Arătă cu degetul uşa de la mica încăpere care servea drept cameră de primire şi adăugă:

— Ghici cine?

— N-am chef de vizite în dimineaţa asta. Cine?

— Flo Presser.

Conrad se uită la el ridicând din sprâncene.

— Glumeşti?

Van zâmbi.

— Du-te să vezi cu ochii tăi. De altfel, e destul să adulmeci pe gaura cheii ca să te convingi. Probabil că s-a scăldat în *Sărutul Nopţii* sau în nu ştiu care parfum. Pute de te trăzneşte!

— Flo Presser? La ora asta? Ce vrea?

— Şi-a pierdut iubiţelul. Vrea să i-l găseşti.

— Trimite-o la plimbare, Van. Am alte treburi. Spune-i să anunţe poliţia.

— Ştii cine e iubiţelul ei? întrebă Van brusc serios.

— Nu. Cine?

— Toni Paretti.

Conrad se încruntă. Numele ăsta îi spunea ceva.

— Şi?

— Acest domn se întâmplă să fie şoferul şi garda de corp a lui Maurer, zise Van cu calm. Am crezut că poate vrei să stai de vorbă cu respectiva.

— Da, da, bineînţeles. Foarte bine. A dat amănunte?

— Aveau întâlnire alaltăieri. El a sunat-o pe la cinci ca să-i spună că avea ceva de făcut. A amânat întâlnirea la orele unsprezece, la Sam, pe Strada Lennox. A aşteptat acolo până la două dimineaţa şi s-a întors acasă. De ieri dimineaţă a

sunat mereu la el, dar fără rezultat. A trecut pe-acolo în cursul după-amiezii. Nu era acolo. A întrebat vecinii. Nimeni nu l-a văzut. S-a întors seara la Sam, dar Paretti n-a venit. În dimineaţa asta şi-a zis că trebuie să i se fi întâmplat ceva şi a venit la tine.

— Ce vrea să fac?

— Vrea să-l găseşti.

— Nu i-a trecut prin minte că tipul s-a săturat de ea şi a lăsat-o baltă? întrebă Conrad.

— Nu cred. Şi pe urmă, un tip ca Paretti nu lasă baltă o fată ca Flo. E o mină de aur. Nu e o mică curvuliţă ca toate celelalte. Câştigă din gros o mulţime de bani, Paul.

— Poate că Paretti a găsit alt filon, replică Conrad. Mă sperie faptul că a venit aici. De ce n-a anunţat poliţia?

Van îşi reţinu zâmbetul.

— Asta am întrebat-o şi eu. Mi-a spus că tu eşti un gentleman şi că are încredere în tine. Nu-ţi mai repet ce-a spus despre poliţie.

Conrad suspină.

— Bine.

Traversă încăperea şi deschise uşa. Fu imediat copleşit de un val de parfum şi se strâmbă. Flo Presser se plimba prin încăpere cu o ţigară între buzele de un roşu stacojiu. Era o fată tânără de douăzeci şi cinci de ani, cu un păr arămiu şi cu nişte ochi mari şi plini de curiozitate. Se întoarse la intrarea lui Conrad. Fusta i se roti şi se lipi o clipă de pulpele lungi şi subţiri.

— Salut, Flo, zise Conrad, care o întâlnise deseori la tribunal. Ce s-a întâmplat?

— Oh, domnule Conrad! zise Flo apropiindu-se de el. Mi-am zis că n-o să vă supăraţi dacă vin aşa. Îmi fac sânge rău. Ştiu că nu trebuia să vă sâcâi. Ştiu că aveţi treabă până peste cap. Ieri seară am crezut că-mi pierd minţile din cauza lui Toni, şi azi dimineaţă...

— OK, spune ce-ai de spus, zise Conrad agasat. N-ar fi trebuit să vii, Flo, dar dacă eşti aici, fă-o repede. De unde ştii că Toni nu te-a părăsit?

Flo făcu ochii mari.

— Să mă părăsească? Oh, nu, domnule Conrad, nu m-ar fi părăsit. De altfel, ştiu că nu e asta.

— De unde ştii?

Ezită, se uită la el cu coada ochiului şi răspunse:

— Mă ocup de contul lui în bancă. N-ar trebui să vorbesc despre asta, dar Toni nu se poate să fi plecat şi să-mi lase cinci mii de dolari. Nu e posibil.

Conrad se uită la ea cu un aer gânditor. Avea dreptate. Cunoştea puţin cazul lui Paretti. Dacă Paretti ar fi părăsit-o pe Flo, în primul rând ar fi pus mâna pe bani.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva?

Ea dădu afirmativ din cap şi îi spuse povestea întâlnirii amânate.

— Ţi-a spus că are treabă. Nimic altceva. Care au fost cuvintele exacte?

— A zis: „Şeful are să-mi dea o treabă pe care trebuie s-o fac. Ne întâlnim la Sam la unsprezece". E tot ce mi-a spus şi de atunci nu l-am mai văzut.

— La ce oră trebuia să vă întâlniţi când te-a amânat?

— La şapte.

— Bine. Destul, zise Conrad. Toni lucrează pentru Maurer, nu?

Ea se încruntă.

— Nu ştiu pentru cine lucrează Toni. Nu mi-a spus asta niciodată.

— Fără aiureli. Pentru Maurer, nu?

Ea se uită brusc în ochii lui şi izbucni:

— Păi nu v-am spus că nu ştiu! Nu faceţi pe poliţaiul cu mine, domnule Conrad. Eu v-am considerat totdeauna un prieten.

Conrad dădu din umeri.

— OK, Flo. Nu-ţi promit nimic, dar o să văd ce pot face.

Fata se lumină la faţă.

— Ştiam eu, domnule Conrad! Mi-am zis că...

— Unde te pot suna? întrebă Conrad.

— 23 C, 144th Street. Iar într-o seară aţi putea urca să-mi faceţi o vizită, domnule Conrad! Veţi putea petrece o oră grozavă.

Conrad izbucni în râs.

— Aşa ceva nu se spune unui bărbat căsătorit şi respectabil, Flo, zise el însoţind-o până la uşă. Mulţumesc totuşi. Intenţia contează.

O conduse pe culoar.

— Pe curând!

Şi închise uşa.

— N-ai fost asfixiat? întrebă Van când Conrad se întoarse în birou.

— Aproape. Madge, avem un dosar Paretti?

— Da.

Madge se ridică, căută dosarul şi i-l aduse lui Conrad.

— Nu e mare lucru, observă Conrad după un moment. A fost condamnat de două ori. Şi totuşi, credeţi-mă că a fost arestat de douăzeci şi şapte de ori. A scăpat de fiecare dată, mai puţin într-un caz de complicitate şi un delict minor. Iar ambele condamnări au fost pronunţate înainte de a se înhăita cu Maurer... Mai e o observaţie interesantă. Paretti este un adevărat virtuoz al Coltului 45. Asta nu-ţi spune nimic?

Van rotunji buzele gata să fluiere.

— Încerci cumva să dovedeşti ca are vreo legătură cu masacrul de la „Fundătură”?

— Avea întâlnire cu Flo la şapte alaltăieri seară; seara crimei. Brusc, amână întâlnirea cu Flo, pretextând o treabă pentru patronul lui. Ştii cine e patronul lui? Pe la şapte, în acea seară, şapte persoane au fost lichidate, dintre care şapte cu un Colt 45.

— Nu prea mi-l imaginez pe Paretti decapitând-o pe June. zise Van.

— Nu spun că a omorât-o pe June. Cred mai curând că l-a însoţit pe Maurer la „Fundătură” şi că, în timp ce Maurer se ocupa de June, Paretti s-a ocupat de personal.

— Ai căzut în cap! Maurer nu e destul de nebun ca s-o ucidă chiar el pe June!

— Aş pune totuşi prinsoare că Maurer a făcut-o, zise Conrad. A descoperit probabil că June îl înşela şi asta l-a înnebunit. L-a luat cu el pe Peretti şi el a făcut treaba.

Stinse ţigara şi continuă:

— Şi să-ţi spun ce mă face să cred asta. Ştia ce riscă. Până acum, toate crimele pe care le-a organizat au fost executate de un ucigaş care primea ordine de la alt pistolar, pentru ca să nu se poată ajunge la Maurer. Bun. De data asta vrea să facă treaba chiar el. Între el şi June e o chestie personală. Îl ia pe Paretti şi se duce la „Fundătură". E cunoscut şi ştie că nu trebuie să lase în viaţă nici o persoană de pe proprietate, care ar fi putut să facă o apropiere între numele lui şi cel al lui June sau care ar fi putut să-l vadă venind. Paretti se ocupă de personal în timp ce Maurer coboară la piscină, o ia prin surprindere pe June şi îi taie capul.

Conrad păstrează o tăcere scurtă apoi continuă:

— Şi ce se întâmplă? Rămâne un martor viu al masacrului... Paretti. E curat stilul lui Maurer! Paretti lucrează pentru el de cincisprezece ani, dar nu are încredere în el. Aşa că îi face de petrecanie lui Paretti. După părerea mea, Flo ştie că Maurer l-a lichidat şi ăsta e şi motivul pentru care a venit la mine. Îi e prea frică de Maurer ca să-i pronunţe numele, dar nu e nebună şi speră, istorisindu-mi povestea ei, că sunt destul de şiret ca să ghicesc urmarea.

Madge şi Van îl ascultau pe Conrad tăcuţi şi încordaţi. Când se opri, Van bătu cu pumnul în masă.

— Sunt sigur că ai dreptate! exclamă el entuziasmat. E mâna lui Maurer, şi asta explică vizita lui Flo. Ăsta e modul ei de a se răzbuna pe Maurer care i-a lichidat iubitul. Acum mai rămâne să dovedim toate astea.

— Şi nu va fi uşor, zise încetişor Conrad. Uite ce vom face. Prima ta treabă, Van, va fi să te duci acasă la Paretti şi să scotoceşti prin tot apartamentul. Poate că n-ai să găseşti nimic, dar nu se ştie niciodată. Hai, du-te repede!

Se uită în dosar, scrise o adresă şi i-o întinse lui Van.

— Aici stă. Ia un puşcoci şi ai grijă. Nu spune cine eşti, doar în caz că eşti obligat. Dacă trebuie să forțezi uşa, să nu ai scrupule. Eu dau fuga la studiourile Pacific ca să încerc să obțin informații despre June. Voi fi înapoi pe la unu şi vom vedea atunci care e situația.

Conrad urmă o roşcată fâşneață printr-un adevărat labirint de culoare tapisate cu cauciuc spre care se deschideau o mulțime de uşi cu tăblițe pe care se aflau scrise numele de regizori, de producători şi alți mahări din branşă.

Într-un colț retras al clădirii, fâşneața făcu un semn dispreţuitor cu mâna şi zise fără să întoarcă capul:

— Aici e; intrați.

Apoi îşi continuă drumul legănându-şi şoldurile sfidător.

Conrad bătu şi întredeschise uşa.

— Intră! zise Fedor.

Stătea la birou cu ţigara în gură.

— Ce s-a întâmplat? Nu vreau să vă grăbesc, dar mă aşteaptă o zi foarte încărcată.

— Încerc să umplu câteva lacune legate de asasinarea domnişoarei Arnot, zise Conrad cu blândețe. Cunoşti pe cineva căruia îi făcea confesiuni? Avea o cabinieră, o secretară, înțelegi ce vreau să zic?

Privirea lui Fedor deveni circumspectă.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Ancheta are loc mâine. Am nevoie de un martor care să poată atesta că domnişoara Arnot şi Jordan erau amanți. Am crezut că n-ai vrea poate să fii deranjat.

— Sigur că nu! zise Fedor foindu-se în fotoliu. O să am o zi! Asta e tot ce voiaţi să ştiţi?

— Atât.

Fedor se gândi o clipă.

— Ar trebui să vorbiţi cu Mauvis Powell. A fost secretara lui June. O voi suna şi îi voi spune că vreţi să-i vorbiţi.

— Perfect. Altceva. Cunoaşteţi pe cineva la fel de bine informat şi din partea lui Jordan?

Fedor se încruntă.

— Sunteţi al naibii de conştiincios. Credeam că treaba e lămurită.

Conrad zâmbi dezarmant.

— Vrem să fie lămurită cât mai repede posibil. Nu se ştie niciodată ce întrebare poate să pună procurorul.

— E Campbell, cabinierul lui. Poate că ştie. Îl veţi găsi jos, goleşte cabina lui Jordan.

— OK. Voi sta de vorbă cu el. O poţi anunţa pe domnişoara Powell că sosesc?

— Bineînţeles.

Fedor ridică receptorul telefonului şi ceru numărul.

— Mauvis? Aici Fedor. Sunt împreună cu domnul Paul Conrad, de la biroul procurorului districtual. Vrea să-ţi vorbească de June. Spune-i tot ce vrea să ştie, da?

Ascultă, apoi zise:

— Mulţumesc, păpuşo. Vine imediat.

Se întoarse spre Conrad.

— Gata. Ultimul birou din fundul culoarului.

Mauvis Powell era o femeie înaltă şi brunetă de 35-40 de ani. Purta un taior negru foarte clasic şi o cămaşă de mătase albă cu un guler corect. Ea ridică ochii când intră Conrad şi îi zâmbi distant.

— Intraţi, zise ea arătându-i un scaun. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Biroul ei era plin de scrisori şi de fotografii ale lui June Arnot.

Conrad se aşează.

— Poate că vom avea nevoie de un martor la anchetă, domnişoară Powell, zise el. Pentru lămurirea câtorva lacune. Este adevărat că domnişoara Arnot şi Jordan erau amanţi?

— Domnişoara Arnot îmi vorbea deseori de relaţia cu domnul Jordan cu un mare lux de amănunte, dar poate că minţea. Nu i-am văzut niciodată comportându-se ca nişte amanţi. Deci nu pot să confirm acest lucru.

— Înţeleg. Dar, după ceea ce vă spunea domnişoara Arnot, erau amanţi?

— Amanţi este un mod delicat de exprimare.

— Mai avea şi alţi amanţi în afară de domnul Jordan? întrebă Conrad cu un aer detaşat.

Văzu că femeia era foarte prudentă.

— Da, mai avea şi alţi amanţi.

— Dacă păstrez secretul, îmi puteţi da nişte nume?

— Nu am intenţia să devin complicea campaniei de calomnii pornită de procurorul districtual, răspunse ea cu un ton tăios. Asta e tot ce vroiaţi să ştiţi, domnule Conrad? Vă rog să mă scuzaţi, am multă treabă.

— Nu e vorba de o campanie de calomnii, zise el cu blândeţe. A avut loc o crimă, domnişoară Powell. Şi nu suntem total convinşi de vinovăţia lui Jordan.

Femeia se uita la el nepăsătoare.

— Atunci înseamnă că n-am citit bine ziarele.

— Am spus că nu suntem total convinşi, spuse Conrad răbdător. Într-adevăr, la prima vedere pare evident că Jordan este asasinul. Este adevărat că domnişoara Arnot şi Jack Maurer erau amanţi?

— Nu ştiu, zise ea cu un ton definitiv.

Conrad îşi dădu seama că îşi pierdea timpul.

— Foarte bine. E păcat că nu ştiţi, dar asta e situaţia, zise el dând din umeri. Vă promit că totul va rămâne între noi. Nu va fi nevoie de o declaraţie publică. O cunoaşteţi pe Frances Coleman, domnişoară Powell? Mi se pare că e o figurantă şomeră.

Citi surpriza din privirea ei.

— Am auzit de ea. Avea un mic rol în ultimul film al domnişoarei Arnot.

— Ştiţi de ce a venit la domnişoara Arnot în seara în care aceasta a fost asasinată?

— Nu ştiam că a venit la ea.

— Numele ei era înscris în registru.

— Totuşi nu avea fixată o întâlnire. Probabil că a venit sperând că va fi primită de domnişoara Arnot.

— Avea şanse să fie primită?

Femeia dădu din umeri.

— Totul depindea de dispoziţia domnişoarei Arnot. Domnişoara Arnot detesta să fie deranjată de oameni pe care nu-i cunoştea. N-am văzut-o niciodată acceptând o întrevedere fără ca întâlnirea să fi fost fixată dinainte.

— Alta era situaţia pentru Jordan, nu?

— Jordan putea să intre oricând la „Fundătură".

— Şi Jack Maurer putea să intre oricând?

Mauvis Powell se uită la el cu buzele strânse.

— V-am spus deja că nu ştiu nimic de domnul Maurer.

— Aţi auzit de el?

— Ca toată lumea. Dacă asta e tot ce doreaţi să ştiţi, domnule Conrad... reluă ea arătând un pachet de scrisori.

— Încă un lucru. Domnişoara Coleman şi-a părăsit apartamentul. Nu ştiţi cum aş putea să dau de ea?

— Aţi încercat la biroul de plasare sau la biroul sindicatului? Probabil că au noua ei adresă.

— Mulţumesc, voi încerca. Nu aveţi cumva o fotografie de-a ei?

Ea îl fulgeră cu privirea, se întoarse spre un biblioraft şi scoase un dosar.

Se uita la degetele ei subţiri care scotoceau în teancul de fotografii lucitoare.

— Iat-o. I se întâmpla s-o dubleze pe domnişoara Arnot, iar fotografia a fost făcută pentru o probă de lumină asupra costumului domnişoarei Arnot.

Conrad luă fotografia şi o examină. Tânăra din fotografie avea în jur de douăzeci şi trei de ani: era brunetă cu nişte ochi mari şi serioşi care îl priveau drept în faţă.

Se surprinse gândind că avea o faţă imposibil de uitat: o faţă care probabil că bântuia visele unui bărbat. Avea cărare pe mijlocul capului. Părul îi încadra faţa şi îi cădea pe umeri.

— Cei mai mulţi bărbaţi rămân ţintuiţi locului când se uită la ea, adăugă tăios Mauvis Powell. Dar altfel, joacă ca un galoş!

Conrad scoase portofelul şi puse în el fotografia.

— Aş vrea să păstrez fotografia, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Zâmbi şi fu jenat de privirea ei.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru informaţii. Vă voi anunţa dacă avem nevoie de dumneavoastră la anchetă. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Sunteţi scuzat, zise ea.

Se întoarse la scrisorile ei.

Ajuns pe culoar, Conrad scoase portofelul şi examină iar fotografia lui Frances Coleman. Faţa îl atrăgea ca un magnet.

Nu-şi amintea să fi simţit vreodată ceva atât de intens. „Ce m-a apucat? îşi zise el. Mă port ca un şcolar."

Puse la loc fotografia, porni pe culoar spre ascensoare, apăsă pe primul buton şi aşteptă. Se surprinse băgând mâna în buzunar căutând iar portofelul şi fu nevoit să facă un efort ca să scoată în schimb un pachet de ţigări.

La orele cinci, Conrad îşi opri maşina în faţa unui drugstore. Îşi croi drum prin mulţime şi intră într-o cabină telefonică ca să sune la birou.

Îi răspunse Madge.

— Van e acolo? întrebă el.

— Adineauri s-a întors.

Vocea lui Van se auzi la celălalt capăt al firului.

— Ai găsit ceva? întrebă Conrad.

Van părea foarte agitat.

— Am găsit ceva care îl leagă pe Paretti de Maurer. Un plic vechi într-un coş de hârtii. Pe spate are planul apartamentului lui Jordan. Ce zici de asta?

Conrad fluieră uşurel.

— Eşti sigur că e apartamentul lui Jordan?

— Păi, cum! La întoarcere, am trecut pe la Jordan şi am verificat. Nu-i nici o îndoială.

— Asta e interesant, zise Conrad. Altceva n-ai găsit?

— O bucată de piele pentru dat briciul pe ea. Există şanse ca briciul găsit în casa lui Jordan să fie al lui Paretti. Ar

trebui să ne convingem de asta. Am mai găsit şi trei mii două sute de dolari ascunşi în apartament.

— Ai făcut treabă bună. Asta confirmă ideea mea că Maurer l-a lichidat pe Paretti. Paretti n-ar fi lăsat atâţia bani, plus ce-l aştepta la Flo.

— Aşa cred şi eu. Tu ai găsit ceva?

— Campbell, cabinierul lui Jordan a vorbit. Mi-a spus că June şi Maurer erau amanţi. A adăugat că Jordan ştia că June era amanta lui Maurer şi că îi era o frică teribilă ca nu cumva Maurer să afle că şi el se culca cu ea. Îi vorbea tot timpul lui Campbell despre Maurer, mai ales când se droga. Asta îl bagă în ciorba noastră şi pe Maurer. Acum putem începe să lucrăm, Van. Am o declaraţie sub jurământ din partea lui Campbell.

— Dar declaraţia lui Campbell nu are nici o valoare în faţa tribunalului, Paul. Va fi nevoie de probe.

— O voi chema pe Flo Presser şi o voi face să vorbească. Ştia că Paretti lucra pentru Maurer, şi îţi garantez că va depune mărturie, chiar dacă ar fi să-i scot cuvintele din gură cu perechi de palme. Mă duc imediat la ea. Anunţă-l pe procuror că putem începe ancheta. Poliţia va trebuie să participe şi ea, nu putem continua singuri. Întreabă-l dacă poate să organizeze o reuniune în după-masa asta. Aş vrea ca McCann să fie şi el prezent. Imediat ce afli la ce oră ne adună procurorul, telefonează-i lui McCann şi spune-i să vină. Nu-i da nici un amănunt la telefon. Nu trebuie să existe nici o scurgere de informaţii. OK?

— Mă voi ocupa de toate.

— Bine. Ne vedem pe la două şi jumătate, zise Conrad.

Şi închise.

Se opri la bar, exact cât să înghită un sandviş cu jambon şi o ceaşcă cu cafea. Apoi plecă cu maşina.

144th Street se afla pe bulevardul Lawrence, bulevardul select, centrul cartierului comercial din Pacific City. 23 era numărul unui apartament la ultimul etaj al unui imobil, deasupra unei florării.

Conrad opri maşina în faţa florăriei şi intră prin uşa laterală. La capătul de jos al scărilor, o simplă carte de vizită indica: *Domnişoara Florence Presser. Etajul IV. Apartamentul C.*

Nu exista ascensor.

Chiar în momentul în care punea piciorul pe treapta de la etajul patru, deasupra lui răsună un ţipăt sfâşietor. O voce pe care o recunoscu imediat începu să ţipe:

— Nu! Nu mă atinge!

Se auzi al doilea ţipăt, apoi nimic. Conrad urcă treptele câte patru, blestemându-se că nu-şi luase revolverul. Ajuns pe palier, văzu o uşă întredeschisă. Porni spre uşă în momentul în care aceasta se deschise larg. Din apartament ieşi un bărbat masiv. Când îl văzu pe Conrad, faţa lui oacheşă şi brutală încremeni sub pălăria neagră cu borul lăsat în jos şi mâna îi alunecă sub haină.

Conrad îşi făcu elan. Lovi violent cu umărul drept coapsele necunoscutului şi se rostogoliră amândoi pe podea.

Colosul scosese revolverul şi încerca să-l lovească cu el peste faţă pe Conrad, dar acesta putu să se apere cu braţul. Apucă încheietura mâinii adversarului cu mâna stângă şi îi trase un pumn în plină figură. Falangele loviră maxilarul banditului şi dinţii cedară sub şoc.

Conrad lovea în perete cu mâna necunoscutului ca să-l facă să dea drumul la armă. Primi în cap o lovitură care îi aprinse în faţa ochilor mii de lumini multicolore. Ucigaşul se desprinse şi, în timp ce Conrad se crampona de el, îl lovi cu piciorul în piept.

Se ridică cu greu în picioare şi întinse mâna cu revolverul. Conrad se târî spre el, îl prinse de glezne şi îl ridică cu toată puterea. Necunoscutul căzu pe spate şi se prăbuşi pe podea în timp ce o detunătură făcea să vibreze geamurile. O avalanşă de tencuială se prăbuşi peste ei.

Conrad era aproape în picioare când adversarul său se ridică şi el. Se auzi a doua împuşcătură. Conrad simţi o arsură la obraz; glonţul trecuse foarte aproape de ureche. Cu toată forţa şi cu toată greutatea, aplică adversarului o lovitură

magistrală de dreapta care nimeri maxilarul colosului cu o violenţă nesperată.

Omul mârâi, dădu ochii peste cap şi revolverul îi căzu din mână. Încercă să-şi recapete echilibrul pe ultima treaptă a scării. Conrad se repezi înainte şi îl lovi cu pumnul drept în stomac.

Tipul se clătină cu un geamăt răguşit, se îndreptă şi căzu pe spate; se rostogoli pe trepte şi ateriză pe ceafă.

Conrad rămase o clipă să contemple corpul colosului care zăcea cu braţele şi picioarele depărtate, pe palierul etajului trei. În momentul în care se întorcea spre apartamentul lui Flo, auzi sirenele maşinilor de poliţie.

Intră într-o încăpere lungă şi îngustă, mobilată fără gust. Pe divan zăcea Flo, care nu avea pe ea decât o pereche de ciorapi negri de nylon şi jartierele roz brodate cu flori.

O dăltiţă de gheaţă era înfiptă adânc în capul ei, puţin sub ureche. Nu fu nevoie s-o atingă ca să ştie că era moartă. Treaba fusese făcută de un profesionist. Vârful dăltiţei secţionase măduva spinării.

Trase o înjurătură, îşi frecă umărul care îl durea şi căută o ţigară.

Încă se mai uita la cadavrul lui Flo când doi poliţişti de la patrulă, cu revolverele în mână, intrară brusc în cameră.

Comisarul Harlan McCann arăta ca un adevărat Hercule. Avea un cap în formă de obuz, înfipt solid pe umerii de luptător. Avea părul tuns perie iar faţa roşie şi cărnoasă părea dăltuită în piatră. Avea nişte ochi foarte vioi şi înfundaţi în orbite, iar în frecventele accese de furie, scăpărau cu o intensitate înspăimântătoare.

În seara aceea era în civil. Purta un costum maro şi o pălărie mare trasă pe ochi. Îşi conducea maşina Lincoln pe bulevardul Lawrence, ţinând mâinile mari şi păroase crispate pe volan.

Intră pe bulevardul Pacific şi conduse pe malul mării, lăsând în urma lui hotelurile luminate strălucitor, cazinoul, localurile de noapte şi firma de neon a Clubului Ambasadorilor, ca să ajungă la capătul promenadei, acolo unde Paradise Club se adăpostea în spatele unor ziduri înalte de patru metri.

Intră cu maşina pe o străduţă îngustă care trecea pe lângă zid şi merse în jur de trei sute de metri într-un întuneric aproape total. Din când în când arunca o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu era urmărit. În faţă, în

lumina farurilor apăru brusc poarta mare de fier. Reduse viteza, se aplecă înainte, apoi aprinse şi stinse farurile de patru ori: de două ori foarte repede şi de două ori lent.

Poarta se deschise, înaintă încet şi opri în faţa casei paznicului.

Un tip solid, cu o şapcă pe cap, se uită la el şi îi făcu semn să meargă mai departe.

McCann porni pe aleea circulară care ducea la club. Opri lângă uşa laterală şi coborî din maşină. Un al doilea individ cu şapcă se instală la volan şi duse maşina la un garaj din apropiere.

McCann urcă treptele de piatră şi bătu de patru ori cu ciocănelul de bronz: de două ori fără pauză şi de două ori cu pauză. Uşa se deschise.

— Bună seara, domnule, zise o voce în întuneric.

McCann mormăi şi făcu un pas înainte. Auzi aşa închizându-se în urma lui şi luminile se aprinseră. Porni pe un culoar, fără să privească în spate, şi se opri în faţa altei uşi. Bătu folosind acelaşi semnal ca înainte.

Uşa fu deschisă de Louis Seigel, garda de corp a lui Maurer şi director la Paradise Club.

Seigel era înalt, brunet şi bărbat frumos. Cu zece ani în urmă, poliţia şi camarazii din lumea interlopă îl cunoşteau sub numele de „Frumosul Louis", dar de când intrase în serviciul lui Maurer, ca să i se asigure demnitatea, nimeni nu i se mai adresa cu această poreclă. Avea 29-30 de ani, un maxilar pătrat, ochii albaştri şi pielea bronzată. O cicatrice veche care începea de la ochiul stâng şi se termina la nas îi dădea un aer de spadasin, iar zâmbetul studiat care îi descoperea dinţii albi constituia o garanţie a succesului său la femei.

— Intră, comisare, zise el. Patronul vine imediat. Ce bei?

McCann se uită la Seigel cu ochii lui mici şi duri.

— Cred că un whisky.

Îi venea greu să se poarte amabil cu banditul acela drăguț și rafinat. Aruncă o privire prin încăperea luxoasă, mobilată cu gust și se apropie fără grabă de cămin.

Seigel se duse la bar, turnă într-un pahar whisky cu apă și i-l aduse lui McCann.

— Patronul a fost puțin cam surprins când i-am spus, zise el. A fost nevoit să anuleze o seară la teatru. Sper că nu e nimic grav, șefule? zise el întinzând paharul lui McCann.

McCann râse. Râsul lui semăna mai mult cu un lătrat.

Seigel ridică mirat din sprâncene. Îl detesta pe McCann la fel de mult pe cât îl detesta și McCann pe el.

— Ei bine, vom manevra așa cum trebuie, zise el.

Și adăugă cu un zâmbet ironic:

— De altfel, asta și facem în general...

— Da, dar totul are un început, mormăi McCann, furios din cauza atitudinii calme a lui Seigel.

O ușă se deschise lângă bar și intră Jack Maurer, urmat de Abe Gollowitz, avocatul său.

Maurer era un tip scurt de vreo cincizeci de ani. Era oacheș la față. Părul des, negru și gras, încărunțea la tâmple, dar asta nu-i îmblânzea cu nimic fața. Avea o privire de șarpe.

Gollowitz, unul dintre avocații cei mai străluciți din California, era făcut după calapodul lui Maurer, dar era mai gras, mai bătrân și îl pândea calviția. Renunțase la o clientelă foarte rentabilă ca să se consacre gestionării afacerilor lui Maurer. Și se pricepuse atât de bine încât devenise brațul său drept.

— Încântat să te văd, comisare, zise Maurer traversând încăperea ca să dea mâna cu polițistul. Un trabuc?

— Cu plăcere, zise McCann, a cărui tactică consta în a nu refuza nimic. Grozave trabucuri, domnule Maurer!

— Într-adevăr. Sunt făcute special pentru mine.

Maurer se adresă lui Seigel:

— Să trimiți o mie comisarului, Louis.

— Nu, nici vorbă. Nu pot să accept un astfel de cadou, zise McCann zâmbind cu gura până la urechi.

— Ba da, ţin mult la asta, insistă Maurer instalându-se într-un fotoliu.

Gollowitz supraveghea aceste preliminarii cu o nerăbdare crescândă.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă el direct.

— O să vă spun, răspunse McCann, şi veţi judeca singuri. Acum trei zile, June Arnot şi şase dintre servitorii ei au fost asasinaţi. June Arnot a fost decapitată şi i-au tăiat şi burta. În grădină a fost găsit un revolver purtând iniţialele lui Ralph Jordan. Bardin şi Conrad s-au dus la Jordan şi l-au descoperit în cadă, cu gâtul tăiat şi un brici în mână. Arma crimei a fost găsită în vestiar.

— De ce naiba ne povesteşti toate astea? zise agasat Gollowitz. Am citit jurnalele. Ce legătură are povestea asta cu noi? Jordan a omorât-o şi s-a sinucis. E foarte clar, nu?

McCann rânji.

— Mda, părea foarte clar. Bardin era satisfăcut; eu la fel; presa de asemenea. Nu şi Conrad.

Ochii lui mici nu-l slăbeau pe Maurer care fuma fără să clipească, într-o atitudine de indiferenţă completă.

— Ce crede el nu ne priveşte, replică Gollowitz din ce în ce mai iritat.

— Poate, dar Conrad e tare, nu uitaţi asta. Are o idee în cap. Vrea să ne facă necazuri, domnule Maurer.

Maurer ridică ochii. Pe buzele groase avea un zâmbet amuzat.

— Crede că Jordan a fost asasinat, zise McCann.

Zâmbetul lui Maurer se accentuă.

— Şi, ca de obicei, crede că eu sunt instigatorul crimei. Dacă un câine e călcat de o maşină, el crede imediat că eu sunt făptaşul.

— Da, dar de data asta e altceva, reluă poliţistul. A auzit că eraţi în relaţii excelente cu domnişoara Arnot, zise el privindu-l pe Maurer. A imaginat că aţi descoperit că domnişoara Arnot şi Jordan erau amanţi. V-aţi dus acolo cu Piretti. Aţi omorât-o în timp ce Piretti se ocupa de personal. Piretti s-a dus apoi la Jordan, i-a tăiat gâtul, i-a pus un brici

în mână, apoi a scos maşina lui Jordan din garaj ca să facă să se creadă că Jordan nu era într-o stare normală. Apoi Paretti a venit să vă dea raportul şi l-aţi lichidat ca să-i închideți gura definitiv.

Maurer izbucni în râs. Se bătu zgomotos pe pulpă cu mâna albă şi durdulie.

— Ce zici de asta, Abe? întrebă el. Iată un băiat care are viitor!

McCann se aşeză într-un fotoliu cu un aer uşurat. Gollowitz îşi freca maxilarul. Nu părea că gluma era şi pentru el la fel de hazlie ca pentru Maurer.

— Ce probe are? întrebă el.

— Nu te prosti, Abe, zise Maurer liniştit. N-are nimic.

Gollowitz nu se lăsă întrerupt.

— Ce probe are? repetă el uitându-se fix la McCann.

— Are dovada că Maurer şi domnişoara Arnot erau foarte legaţi şi că lui Jordan îi era frică de domnul Maurer, răspunse lent McCann. Are chiar şi o mărturie făcută sub jurământ.

— Mărturia cui? întrebă tăios Gollowitz.

— A cabinierului lui Jordan.

McCann şi Gollowitz se uitară la Maurer care continua să zâmbească.

— Şi? zise Maurer cu un aer dezinvolt. Cine a mai depus mărturie?

— Flo Presser a fost în dimineaţa asta la Conrad. I-a anunțat dispariția lui Paretti. I-a spus că avea o treabă de făcut pentru domnul Maurer la orele şapte, în seara crimei. Or, domnişoara Arnot a fost asasinată în jurul orei şapte.

Gollowitz se destinse uşor.

— Mărturia unei prostituate cântăreşte la fel de mult ca un pumn de fulgi, zise el. Altceva?

— Flo a fost asasinată la două ore după ce fusese la Conrad, zise McCann, uitându-se la Seigel.

— Cine a omorât-o?

— Ted Pascal, unul dintre tipii din Brooklyn.

Maurer dădu din umeri.

— Nu-l cunosc. Şi atunci, de ce te enervezi? Nu e vina mea dacă o prostituată a fost asasinată!

Raportul făcut de Conrad procurorului fusese o lovitură puternică pentru McCann, iar indiferența plină de dezinvoltură a lui Maurer îl făcea să clocotească de furie.

— Unde e Paretti, domnule Maurer? întrebă el brusc.

— Tony e la New York, zise calm Maurer. L-am trimis să încaseze o datorie la joc. A plecat cu avionul de şapte.

— Ați face bine să-l chemați înapoi cât mai urgent, zise McCann cu un ton dezagreabil. Conrad vrea să-l vadă. Acasă la Paretti a fost găsit un plan al apartamentului lui Jordan.

Gollowitz aruncă o privire întrebătoare spre Maurer care făcu cu mâinile un gest vag.

— Nu cred nici o vorbă, zise el. Cine l-a găsit?

— Van Roche.

— Martori?

— Nu.

— Cu siguranță că a fost ceva pus la cale, zise Maurer, izbucnind în râs. Abe se va ocupa de asta.

Gollowitz dădu afirmativ din cap, dar fața lui exprima o preocupare crescândă.

— Dacă Tony vine azi sau mâine, reluă McCann, jumătate din probele lui Conrad se prăbuşesc. Şi ați face bine să-l chemați înapoi cât mai repede posibil, domnule Maurer.

Urmă o tăcere lungă; Maurer se uita la desenul covorului.

— Să presupunem, zise el, că nu pot să dau de Tony... Să presupunem că s-a hotărât să fugă cu banii după care l-am trimis... E o sumă mare. Astfel de lucruri se pot întâmpla.

McCann deveni brusc stacojiu la față.

— Ar face bine să nu se prostească! zise el.

— Nu te enerva, McCann, zise Maurer zâmbind. Chiar dacă Toni ar spăla putina, probele lui Conrad n-ar face două parale la tribunal.

— Ce mai e? interveni Gollowitz.

McCann încă nu-şi golise sacul.

— Paznicul proprietății domnişoarei Arnot scria numele vizitatorilor într-un registru, zise McCann cu o încetineală

voită. La orele şapte, în seara crimei, o anume Frances Coleman a venit la domnişoara Arnot. În acest moment este căutată şi va fi arestată ca martor principal. Conrad crede că l-a văzut pe ucigaş.

Maurer se uita fix la capătul roşu al trabucului. Un muşchi al feței se contractă, dar fața rămase nepăsătoare.

— Ei bine, ce va putea să facă Gallowitz cu toate astea? bombăni McCann.

Maurer ridică capul. Ochii lui îl făcură pe polițist să-şi ferească privirea.

— Aş vrea să-i spun o vorbă comisarului, zise cu blândețe Maurer.

Gollowitz se ridică şi, urmat de Seigel, părăsi încăperea.

McCann nu mişca, roşu la față. Transpira.

— Ai zis Frances Coleman? zise brusc Maurer fără să ridice glasul.

— Exact.

— Cine-i?

— Auziți, domnule Maurer, să punem lucrurile la punct. Sunteți...?

— Cine-i? repetă Maurer fără să ridice vocea.

— E o figurantă fără angajament. Şi-a părăsit camera dintr-un imobil de pe Glendale Avenue în seara crimei. Biroul de plasare nu are noua ei adresă.

— O cunoştea pe domnişoara Arnot?

— A lucrat în ultimul ei film.

— O căutați în acest moment?

— Da. Vom pune mâna pe ea foarte repede.

— Aveți o fotografie a ei?

McCann scoase o fotografie din buzunarul hainei.

— Am găsit asta la biroul de plasare.

Maurer luă fotografia, se uită la ea şi o puse pe brațul fotoliului.

Apoi se ridică şi se duse într-o cameră vecină.

Se întoarse cu un plic alb.

— De mult timp voiam să-ţi dau asta, zise Maurer zâmbind. Un mic plasament pe care l-am făcut în numele dumitale şi care a fost profitabil.

McCann luă plicul.

— Treizeci de mii de dolari, murmură Maurer.

McCann respiră lent şi puse plicul în buzunar.

— Poate că şi eu aş putea să vă fac un serviciu, zise el.

— Bineînţeles. Aş vrea să ştiu primul unde se află domnişoara Coleman. E posibil?

— Cred că da. Am spus oamenilor mei să mă anunţe imediat ce vor da de ea şi să nu întreprindă nimic înainte de a le fi dat instrucţiuni. Am promis că voi anunţa biroul procurorului districtual. Vor s-o interogheze.

— Aş vrea s-o văd înainte. După ce-i vei afla adresa, te rog să ai amabilitatea şi să telefonezi aici. Louis va aştepta.

— Procurorul va aştepta şi el, zise McCann. Trebuie să am mare grijă, domnule Maurer. Nu pot să vă acord decât un avans de o jumătate de oră.

Maurer zâmbi. Întinse mâna şi-l bătu pe umăr pe McCann.

— O jumătate de oră e perfect.

— Nu vreţi să puneţi lucrurile la punct, zise McCann cu o voce răguşită. Are Conrad şanse? Dumneavoastră... n-aţi...?

Maurer puse mâna pe braţul lui McCann şi îl conduse până la uşă.

— N-am să-l las să facă nimic, zise el cu blândeţe. Îţi promit.

Deschise uşa şi-şi luă rămas bun de la McCann.

— Noapte bună, comisare, şi mulţumesc pentru colaborarea dumitale.

Rămas singur în întuneric, McCann dădu frâu liber furiei şi trânti un şir întreg de înjurături obscene.

Gollowitz intră în încăpere şi se apropie lent de Maurer. Urmă o tăcere lungă. Nici unul dintre cei doi nu se uita la celălalt.

— N-ar fi trebuit să-l iau pe Paretti, zise brusc Maurer. A fost o gafă. Am crezut că e cel mai bun dintre oamenii mei. Ce idee să lase acel plan!

Gollowitz închise ochii.

— Ai omorât-o pe femeia aceea... *tu însuți*? întrebă el cu o voce răgușită.

Maurer se uită la el.

— Chiar mi-a făcut mare plăcere. Îi spusesem să păstreze distanța cu Jordan. Dar ea a continuat să se întâlnească cu ticălosul ăla drogat până în măduva oaselor.

— De ce naiba ai făcut asta chiar tu? bombăni Gollowitz. Asta aștepta și Forest! Ani de zile ai stat cuminte. Doar nu crezi că va lăsa să-i scape o asemenea ocazie? Dacă voiai să te debarasezi de ea, trebuia să-l pui pe Louis să se ocupe de ea.

Maurer zâmbi.

— Da, dar era o chestie între noi doi, Abe, răspunse el. Mi-a făcut plăcere. Dacă i-ai fi văzut mutra când a dat cu ochii de mine! Îți jur că știa ce-o așteaptă. June Arnot, marea stea de cinema, făcea pe ea de frică! Aș fi vrut să-i vezi ochii. Aș fi vrut s-o auzi cum țipa. N-aș fi vrut să pierd asta pentru nimic în lume!

— Da, dar asta riscă să-ți distrugă organizația, Jack, zise Gollowitz furios. Consorțiul nu va fi mulțumit.

— Consorțiul! zise Maurer cu o voce arțăgoasă. Am început să mă cam satur de Consorțiu! Știu eu ce-am de făcut!

Gollowitz se apropie de un fotoliu și se așeză. Maurer nu văzu expresia de mirare de pe fața lui.

— Dacă fata aia te-a văzut...

— Nu-ți face griji pentru ea! zise Maurer calm. Ne vom ocupa. Fără ea, Forest poate să răstoarne și munții, că tot nu face nimic. Poți aranja chestia asta, dacă ne debarasăm de ea?

— Mda. Dar trebuie să ne debarasăm de ea.

— Se va face. McCann ne va spune unde se ascunde. Ne dă un avans de o jumătate de oră față de poliție.

Gollowitz se gândi un moment.

— Nu ne putem expune nici celui mai mic risc, Jack, zise el brusc. Pregăteşte iahtul. După moartea acestei fete o să fie mare tămbălău. Ce părere ai de o mică croazieră? Te vei întoarce după ce totul se va fi aranjat.

Maurer dădu din umeri.

— Îi voi cere lui Louis să se ocupe de asta. Iahtul e gata. Mă voi îmbarca imediat ce va telefona McCann.

— Cine se va ocupa de puştoaică?

— Cheamă-l pe Louis. E treaba lui.

Gollowitz se ridică, traversă încăperea, deschise uşa de lângă bar şi îi făcu semn lui Seigel.

Seigel păşi de parcă ar fi călcat pe ouă. Nu era nebun. Bănuia că Maurer o omorâse cu mâna lui pe June Arnot şi era înspăimântat la gândul consecinţelor posibile. Ştia că cea mai mică greşeală era de ajuns să facă să se prăbuşească organizaţia clădită cu atâta răbdare. Se ridicase prin forţa lui proprie în timp de zece ani. Acum avea bani, femei şi tot ce dorea la îndemână. Gândul de a pierde toate aceste avantaje îl făcea furios.

— Louis, fata aia trebuie lichidată, ordonă Maurer. McCann îţi va spune unde se află. Trebuie acţionat repede. Avem un avans de o jumătate de oră faţă de Conrad.

Seigel se uita la el.

— O să fie o treabă cam dificilă, domnule Maurer, răspunse el. Nu vom avea timp să reperăm locul, şi asta va complica lucrurile.

— Descurcă-te cum crezi de cuviinţă, dar vreau ca treaba să fie făcută. Cine va acţiona?

Seigel se gândi un moment.

— Moe şi Pete, răspunse el în cele din urmă.

— Pete... şi mai cum? întrebă tăios Maurer.

— Pete Weiner. Eu un tip la înălţime. N-a făcut niciodată asta, dar va trebui să înceapă odată.

— E un tip cu o aluniţă pe faţă? întrebă Maurer încruntându-se.

— Exact. Vorbeşte bine. Tatăl lui era preot. E nevoie de un tip care să poată intra la ea fără să asmută tot cartierul.

Pete o să fie perfect. Dacă cedează, Moe continuă. Dar nu va ceda. Îi place munca asta.

— Nu-mi place să mă folosesc de un tip care are o aluniță, zise Maurer, e prea uşor de reperat.

— N-am pe nimeni altul care să poată intra la ea. Dacă aş avea ceva mai mult timp, aş lua pe altcineva. După ce termină treaba, părăseşte imediat oraşul. Nevăzut, necunoscut!

— Sper, zise Maurer cu un ton scorțos.

Cineva bătu timid la uşă şi îşi făcu apariţia Dutch Feiner, cel care se ocupa de club când Seigel avea altceva de făcut.

— Ce-i? întrebă Maurer agasat.

— A intrat adineauri o tipă, domnule Maurer. Cred că e nevasta lui Conrad. Poate că mă înşel. A mai venit şi serile trecute. Acum sunt aproape sigur că e chiar ea.

— Nevasta lui Paul Conrad? zise Seigel uitându-se fix la el.

— Exact, răspunse Feiner, încântat că făcuse senzație.

— Nu e cu Conrad?

— E singură.

— Du-te să vezi, Louis! zise Maurer.

Seigel îl îmbrânci pe Feiner şi o luă la fugă pe culoarul care ducea la restaurant. Se întoarse după un minut cu un aer foarte agitat.

— E într-adevăr nevasta lui Conrad. E singură la bar.

Maurer îi spuse lui Feiner că poate să plece. După ce acesta ieşi, se uită la Gollowitz.

— Ce să însemne asta? Doar n-o trimite ca să ne spioneze?

— Sigur că nu.

— Du-te şi vorbeşte cu ea, Louis, zise Maurer. Dar cu mănuşi. Nu-i spune că ştii cine e. Aşteaptă să-ţi spună ea. Încearcă să afli de ce-a venit.

Seigel dădu afirmativ din cap şi ieşi.

— Ce ştii despre ea? întrebă Maurer.

— Nu mare lucru. E încântătoare. Cred că înainte de a se căsători, cânta. Nu era plătită prea bine. Înţelegi despre ce e vorba. S-au căsătorit cam acum trei ani.

— Ce să caute aici? zise Maurer.

Gollowitz dădu din umeri. Janey Conrad nu-l interesa. Îşi zicea că peste câteva ore Maurer va fi pe iaht. De trei ani de zile visa să fie la conducerea bandei lui Maurer, iar acum totul nu mai era decât o chestiune de ore. Nu mai era nevoie să implore ca să i se asculte sfaturile. Va lua hotărâri care vor fi imediat executate.

Apoi se mai gândi şi la o comoară pe care o râvnea cu disperare din ziua în care o cunoscuse: Dolores, nevasta lui Maurer.

Când se gândea la acea femeie, o roşcată cu ochii verzi, lui Gollowitz i se tăia respiraţia. Nu-şi imagina o altă femeie mai misterioasă şi mai atrăgătoare ca Dolores, şi totuşi Maurer părea că abia îşi dădea seama de existenţa ei. Cum putuse să fie amantul acelei Arnot când Dolores era a lui?

— La ce te gândeşti, Abe? întrebă Maurer tăios uitându-se la Gollowitz.

Gollowitz îşi dădu seama că era gata să gândească cu voce tare. Dădu din umeri.

— La o mulţime de lucruri, răspunse el. Nu e deloc simplu. Tu pleci şi-mi laşi mie în cârcă totul. Am la ce să mă gândesc.

Maurer dădu din cap.

— Nu voi lipsi mult timp. Ţine bine frâiele până la întoarcerea mea. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Gollowitz credea că Maurer trebuia să-şi facă griji, dar nu zise nimic.

Janey Conrad se uita cu un aer preocupat în jurul ei. Spusese portarului că aştepta pe cineva. La Paradise Club nu prea erau primite femeile singure. Clubul avea trupa lui de animatoare şi concurenţa din exterior nu era văzută cu ochi buni. Ultima dată când Janey venise la club, fusese

imediat reperată de un bărbat gras care își petrecuse seara făcând-o să bea și povestindu-i istorioare insipide. Fusese îngrozitor de plictisitor, dar acum voia cu mare nerăbdare să-l vadă apărând din nou.

De altfel, în seara aceea la club nu erau decât bărbați însoțiți, iar Janey începea să se simtă stingherită. Nu putea să stea mult timp singură la masă. Barmanul o privea cu insistență și două animatoare îi pândeau mișcările cu ostilitate.

Își termină cu nervozitate băutura din pahar. Ar fi fost culmea să fie obligată să plece! După ce toată seara se aranjase ca să arate bine și prăpădindu-și banii pe taxi! Nu îndrăznea să se ducă în altă parte. Aici cel puțin nu risca să dea peste amicii lui Paul.

Chiar în momentul în care voia să plece, un bărbat înalt și îmbrăcat într-un smoking impecabil se apropie de ea. Avea o față frumoasă și o cicatrice albă de la ochiul stâng până la nas. Se simți puternic tulburată.

Bărbatul se opri la masa ei și o privi zâmbitor. Zâmbi și ea.

— Să nu-mi spuneți că v-a tras clapa, zise Seigel aplecându-se spre ea.

Ea simți că își cufunda privirea în decolteul ei și se trase înapoi, speriată, dar flatată.

— V-am tot privit, continuă el. Stați aici de o bucată de vreme.

— Ăăă... da, mărturisi ea uitându-se la ceasul de la mână. A întârziat dar va veni. Totdeauna întârzie.

— O femeie n-ar trebuie niciodată să aștepte un bărbat, spuse Seigel. Pot să-i iau locul?

Ea se prefăcu că ezită.

— Nu... nu știu. Nu ne cunoaștem...

El luă un scaun și se așeză.

— Nimic mai ușor. Sunt Louis Seigel.

— Eu, Janey... Conrad.

Paul îi spusese că va fi recunoscut cu uşurinţă şi în ultima clipă îşi zise că era inutil să-şi dea un nume fals.

— Ai văzut? zise Seigel. Ne cunoaştem. E simplu. Ce-ar fi să bem ceva?

Chemă barmanul pocnind din degete şi remarcă că acesta dădu fuga să ia comanda de la Seigel.

— Mi-ar plăcea să fiu şi eu bărbat, zise ea după plecarea barmanului. Te poţi face ascultat. Martini pe care mi l-a dat adineauri era imposibil de băut.

— Sunt încântat că nu eşti bărbat, replică Seigel, aruncându-i una din privirile lui irezistibile.

Totdeauna se întrebase cum dăduse Conrad peste o femeie atât de fermecătoare.

— Parcă te-am mai văzut aici acum câteva zile?

Janey recunoscu.

— Trec uneori. Îmi place mult acest local de noapte. Îl cunoşti bine?

— Destul de bine, zise Seigel râzând. E cel mai bun din oraş.

Luă paharul.

— Beau pentru o lungă şi frumoasă prietenie, spuse el golind paharul. Fă ca mine şi vom cere repetir!

Janey era foarte dispusă să-i asculte recomandarea şi, fără să mai aştepte comanda, barmanul le servi alte două martini.

Sub efectul privirilor admirative ale lui Seigel, al băuturii şi al orchestrei, Janey se simţea transportată în epoca veselă când încă mai era celibatară.

— Îţi zboară gândul la amintiri, zise Seigel care se cam pricepea să citească gândurile femeilor.

Janey roşi.

— Nu-i adevărat!

Goli paharul şi îl puse pe masă ca şi cum ar fi lansat o provocare. Seigel zâmbi.

— Te întrebi care va fi viitoarea mea iniţiativă. Poate că-ţi voi propune să vii la mine ca să admiri o acvaforte pe care tocmai am cumpărat-o.

Janey se uită la el, stingherită o clipă, apoi izbucni în râs.

— Departe de mine un astfel de gând!

El se aplecă în faţă. Toată fiinţa lui emana un fel de magnetism care tăia răsuflarea tinerei femei.

— Te interesează lucrările în acvaforte?

Ea scutură din cap.

— Deloc. Pe tine?

— Nici pe mine. N-am nevoie de o acvaforte. Vorbeşte-mi de o cină bună, cu puţin dans, lumini discrete, muzică domoală. Astea fac cât toate lucrările în acvaforte de pe pământ. Vrei să luăm cina?

Janey se uită la el şi ezită. Ştia că dacă refuză invitaţia, o va lăsa baltă şi că va trebui să se reîntoarcă în apartamentul gol şi plictisitor.

— Vorbeşti în ghicitori, zise ea. Dar mi-e foame. Hai să mâncăm.

— Perfect. În timp ce-ţi vei pudra năsucul, eu voi da un telefon. Ne întâlnim peste cinci minute.

— Îmi trebuie mai mult decât atât ca să-mi pudrez nasul, replică Janey, căreia nu-i plăcea să primească ordine.

— Peste cinci minute, zise Seigel zâmbind.

Şi se îndreptă spre un şir de cabine telefonice. Formă un număr şi aprinse o ţigară.

Deodată la capătul firului se auzi vocea lui Moe Gleb.

— Ce vrei?

— Am o treabă pentru tine, zise Seigel tăios. Treaba trebuie s-o faci tu şi Pete. Ai înţeles? Pete se va ocupa de partea serioasă iar tu vei conduce. Caută-l pe Pete şi aşteptaţi veşti de la mine. Îţi voi da adresa imediat ce o voi primi.

— Hei! Nu facem o mică recunoaştere înainte?

— N-avem timp. Poliţiştii intră în horă după o jumătate de oră. E ceva important; ai grijă, Moe. Contez pe tine. Ai înţeles?

— Mda.

— Încearcă să-mi faci o treabă de artist: fără zgomot şi rapid. Te voi suna dintr-un moment în altul.

Seigel închise. Străbătu rapid culoarul şi deschise uşa biroului său.

Maurer şi Gollowitz nu se mişcaseră. Lor li se alăturase Dolores, soţia lui Maurer. Seigel se uită la ea şi îşi simţi sângele accelerându-şi trecerea prin vene; aşa se întâmpla de fiecare dată când o vedea.

Dolores era femeia visurilor sale. Nici o femeie nu provocase vreodată asupra lui un astfel de efect. Ştia că era inaccesibilă, dar nu se putea împiedica să nu se gândească la ea, să viseze la ea. Îl ţinea treaz în pat nopţi întregi.

Se căsătorise cu Maurer pentru banii şi puterea lui. Seigel ştia asta. Dar exista şi reversul medaliei. Maurer era blazat. Era destul să ridice degetul mic ca femeile să-i cadă în braţe. Cum domina de sus producţia cinematografică, localurile de noapte de pe coasta californiană şi marile teatre, avea la dispoziţie vedete şi starlete. Chiar şi June Arnot, cu averea ei fabuloasă, se aruncase de gâtul lui. De aceea Dolores era pentru el o femeie ca celelalte.

Seigel se uită cu atenţie la Dolores care se afla la bar, îmbrăcată cu o rochie de seară de un verde şocant. Avea cea mai frumoasă piele pe care o văzuse vreodată. Părul abundent de un roşu închis scotea în evidenţă ochii verzi migdalaţi. Silueta ei lungă, suplă şi senzuală făcea să i se usuce gâtul.

Dolores se roti pe taburet şi îi adresă zâmbetul dispreţuitor al unei femei care se ştie dorită şi nu acordă nici o importanţă acestui lucru.

— Salut, Louis! zise ea. Cum mai stai cu dragostea? Te-am văzut cu blonda. Îţi place?

Seigel se schimbă la faţă. Aruncă o privire spre Maurer, apoi spre Gollowitz. Ştia că Gollowitz era îndrăgostit la nebunie de Dolores şi că el avea o şansă. Dacă Maurer păţea ceva, Gollowitz ar fi luat conducerea organizaţiei şi şi-ar fi adjudecat-o şi pe Dolores. Ştia că Dolores îl detesta pe Gollowitz la fel de mult ca pe Maurer. Dar atât timp cât aceşti doi bărbaţi aveau să deţină banii şi puterea, ea pe ei îi alegea.

— Nu te amesteca în treaba asta, zise Maurer aruncându-i lui Dolores o privire severă. Dacă nu poţi să fii liniştită, pleacă.

— Dar ştiu foarte bine să stau liniştită, Jack, răspunse ea zâmbind.

Maurer se uită la Seigel.

— Ce caută aici?

Seigel dădu din umeri.

— Nu ştiu. Va cina cu mine. Mi-a spus cine e şi s-a ameţit puţin. După felul în care se poartă, ori e o femeie uşoară, ori mă crede un dobitoc.

— Tu, Louis? zise Dolores cu un aer ironic. Nu! Sunt sigură că abia aşteaptă să-ţi simtă braţele virile în jurul taliei şi răsuflarea pasionată lângă gura ei. Ca toate femeile de altfel.

Seigel se făcu stacojiu la faţă. Deschise gura ca să spună ceva, dar se reţinu la timp.

— Cară-te de-aici, Dolly, ordonă Maurer fără măcar să se uite la ea. Te-am văzut destul pe ziua de azi. Întoarce-te acasă.

Dolores se lăsă să alunece de pe taburet, luă etola de hermină aruncată neglijent pe speteaza unui fotoliu şi traversă încăperea târând etola după ea.

— Bună seara, Abe, zise ea când ajunse lângă uşă.

— Bună seara, răspunse Gollowitz înclinându-se uşor.

— Bună seara, Louis, zise ea.

— Cară-te! strigă Maurer. Am treabă.

— Bună seara, scumpule.

Ieşi şi închise uşa în urma ei.

Maurer făcu un gest agasat.

— Ah, femeile! Dacă putoarea asta...

— N-ar trebui s-o facem să aştepte pe doamna Conrad, zise tăios Gollowitz.

— Adevărat, spuse Maurer.

Se uită la Seigel şi adăugă:

— Pune-te bine cu ea, Louis. Poate să fie utilă. Dar ai grijă la confidenţe. Poate că a plecat la vânătoare de informaţii.

— Voi fi atent, zise Seigel.

— Întoarce-te la ea şi fii abil.

Seigel dădu din cap, ieşi pe culoar şi închise uşa. Janey îl aştepta la bar.

— Dumnezeule mare! exclamă ea văzându-l. Ai zis cinci minute. A trecut un sfert de oră.

El îi zâmbi.

— Era ocupat.

Se uită atent la ea. Nu arăta rău deloc, dar nu ajungea nici până la glezna acelei diavoliţe de Dolores. În fine, trebuia să se mulţumească cu ce avea. O va duce într-un colţ întunecat unde îşi va imagina că e cu Dolores. Janey nu avea să uite niciodată noaptea pe care avea s-o petreacă cu el.

— Haide, zise el, luând-o de la bar. Haide să cinăm.

Moe Gleb făcu să alunece oul în farfurie, adăugă două felii groase de jambon, puse tigaia fierbinte pe chiuvetă și aduse farfuria pe masă.

Era un tânăr scurt și îndesat, solid, cu un păr de un blond-roșcat. Fața lui mică era de un alb asemănător cu grăsimea de oaie. Ochii mici și înfundați în orbite și gura subțire îi dădeau o expresie de harță continuă. Era un tip gata la orice ca să facă rost de bani.

Se așeză, își turnă o ceașcă de cafea și începu să mănânce. Sprijinit de fereastră, Pete Weiner se uita la el.

— La naiba! mormăi Moe ridicând ochii. Ce-ai de te chiorăști așa la mine? N-ai mai văzut pe nimeni halind?

— Îți admiram apetitul, răspunse calm Pete. Ai lichidat douăsprezece ouă și o mulțime de jambon de la nouă seara.

— Și? Trebuie să te distrezi cu ceva când aștepți. Tu de ce nu halești?

Pete dădu din umeri.

— Pentru că nu mi-e foame. Cât crezi c-o să mai așteptăm așa?

— Până când idiotul ăla de Louis o să ne spună să plecăm, răspunse el.

Băgă în gură o furculiţă plină, mestecă un moment şi bău din cafea.

— E ceva care mă depăşeşte. Ce l-a apucat să te cheme pe tine pentru lichidarea pipiţei ăleia? Ce idee! Ce mi se reproşează? Am trimis deja pe lumea ailaltă o duzină. Tu n-ai „răcit" pe nimeni, amice, nu-i aşa?

Pete scutură din cap.

— Toate au un început.

Se aplecă, luă fotografia lui Frances Coleman şi se uită la ea.

— Aş fi preferat să n-o fac eu.

— Pe toţi dracii! exclamă Moe rânjind. Asta e cât se poate de adevărat. Tare i-aş băga o conversaţie înainte să-i iau gâtul!

Pete se uita la fotografie. Faţa acelei fete avea asupra lui un efect ciudat. Nu era foarte drăguţă. Era simpatică, atâta tot. Dar în privirea ei era ceva care îl impresiona profund pe Pete: expresia veselă şi intensă a cuiva pentru care viaţa era o aventură pasionantă.

Moe se uita la el. Admira costumul cenuşiu impecabil, pantofii de piele bej, cămaşa albă şi cravata drăguţă cu dungi albastre şi roşii. Moe îşi zise, cu o fărâmă de invidie, că tipul părea că vine direct dintr-un colegiu foarte şic.

Nu era mai în vârstă decât Moe: 22 sau 23 de ani. Fără acea aluniţă ar fi fost destul de frumos ca să facă o carieră cinematografică.

— Auzi, Moe... Siegel ţi-a spus de ce trebuie să facem chestia asta? întrebă deodată Pete.

— Nu l-am întrebat.

Îşi umplu din nou ceaşca şi adăugă:

— Sarcinile sunt sarcini. Nu pui întrebări. Ştii ce-ai de făcut, nu?

— Da, ştiu, răspunse Pete.

Văzându-l cum stătea în picioare la fereastră, cu privirea în gol, Moe simţi că îl supără ceva. Nu ştia foarte bine ce-are în cap tipul ăsta.

Sună telefonul.

— Răspund eu, zise Moe.

Şi se repezi pe culoar unde se afla telefonul.

Pete se uita mai departe la fotografie. Îşi imagina privirea ei când o va întâlni. Acea expresie plină de viaţă şi pasionantă va lua locul unei priviri uşor dezgustate cu care îl întâmpinau toate femeile când se aflau în faţa lui.

Îi întorceau brusc spatele ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui monstru. Inventau o scuză, oricare, ca să nu rămână singure cu el. Şi ea va vrea să fugă, şi în acel moment o va ucide.

Moe intră brusc în cameră.

— Repede! Plecăm! Avem doar o jumătate de oră ca să ne ducem acolo, să ne facem treaba şi s-o ştergem. Iar ascunzătoarea asta afurisită e tocmai la celălalt capăt al oraşului.

Pete luă un teanc de reviste ilustrate, se asigură că dălţiţa de gheaţă se afla în tocul de piele, sub haină, şi se luă după Moe care cobora scara jegoasă. Vechiul Packard îi aştepta lângă trotuar.

Maşina arăta rău de tot dar motorul era ca nou, datorită îngrijirilor de expert ale lui Moe.

— Uite ce vom face, zise Moe. Rămân în maşină cu motorul pornit. Tu suni la uşă. Dacă vine să deschidă, îi serveşti vrăjeala cu revistele şi încerci să te invite să intri în ogeac. Dacă răspunde altcineva, îl întrebi de domnişoara Coleman. Ai înţeles? Faci în aşa fel încât să rămâi singur cu ea. Apoi treci la treabă. Loveşte tare ca să nu ţipe! Şi şterge-o. Foloseşte pistolul dacă ai nevoie. Te întorci la maşină. Gonim pe 14th Street şi ascundem maşina. Dutch ne ia din mers şi ne duce la club. Luăm o ambarcaţiune până la Reid Key şi de acolo un avion până în Cuba.

— OK, zise Pete uşor agasat. Ştiu toate astea pe de rost.

— Mda. Mandea la fel. Dar nu e deloc rău să mai repeţi lecţia. Cel mai nasol va fi dusul la club. Dacă ajungem acolo, restul e un fleac. Cuba! Maică-maică! Ai mai fost acolo? Eu am văzut doar nişte fotografii. E un loc supărat rău de tot,

vericule! Şi gagicile! O să fim ca nişte paşi cu negroidele alea pe lângă noi!

Pete tăcea. Abia dacă asculta. Îşi zicea că ajunsese la apogeul existenţei sale. De ani de zile se gândea la acest moment, momentul în care va suprima o viaţă. Va aplica cuiva ceva mai rău decât îndurase el.

— Aici e, zise Moe după cinci minute. Lennox Avenue. Stă cu o prietenă, Bunty Boyd. Nu ştiu cum e mai bine să procedezi, dar lichidează-o şi pe ea dacă nu poţi să faci altfel.

Reduse viteza şi conduse pe lângă un şir de case cu patru etaje.

— Asta e coşmelia, pe partea cealaltă. Voi veni cu maşina spre tine când o să apari.

Pete luă teancul de reviste, deschise portiera şi coborî. Avea o senzaţie uşoară de greaţă şi mâinile îi erau reci.

— E-n regulă? întrebă Moe.

— OK, OK, răspunse Pete.

Se uită la ceas. Era 2:32. Avea douăzeci şi unu de minute ca să facă treaba şi să-şi ia zborul.

În momentul în care străbătea cărarea care traversa peluza, văzu mişcându-se perdeaua unei ferestre de la parter. Urcă treptele care duceau la uşa de la intrare. Lângă uşă erau patru plăci şi patru sonerii. În timp ce citea numele de pe plăci şi descoperea că Bunty Boyd locuia la etajul doi, simţi că era spionat. Se reîntoarse la timp ca să vadă perdeaua de la parter trăgându-se la loc.

Ajuns la etajul doi, auzi o muzică de jazz difuzată la radio. Traversă palierul şi în acelaşi moment se deschise uşa apartamentului.

Simţi un nod în gât pomenindu-se în faţa unei fete blonde, îmbrăcată cu o rochie de plajă albă. Mergea zâmbitoare, dar când îl văzu, se opri brusc şi zâmbetul îi dispăru.

Pete se strădui să zâmbească şi întrebă:

— Domnişoara Coleman e aici, vă rog?

— Ai... ai venit la Frankie? întrebă tânăra. Atunci înseamnă că eşti Burt Stevens. Vine imediat. Aşteaptă puţin.

Ea se întoarse şi intră în apartament, mai înainte ca el să fi avut timp să răspundă.

Pete aşteptă, cu mâna sub haină, cu degetele crispate pe mânerul dălţiţei de spart gheaţa. Dacă ieşea pe palier, ar fi putut să lovească imediat. Ar fi fost mai uşor şi mai sigur decât în interior, unde poate că nu vor fi lăsaţi singuri.

Prin uşa întredeschisă, o auzea pe Bunty murmurând pe un ton dramatic:

— Dar e îngrozitor! Nu poţi să mergi cu el, Frankie! Nu e posibil!

Pete aştepta. Inima îi bătea cu putere. Apoi uşa se deschise şi fata apăru în pragul luminat de soare.

Părea că ieşise direct din fotografie. Rochia corectă din pânză albastră nu reuşea să-i ascundă corpul extraordinar de frumos proporţionat. Părul negru şi mătăsos îi cădea pe umeri. Avea un zâmbet strălucitor şi avea exact acea privire care îl tulburase pe Pete când îi văzuse prima dată fotografia.

Prospeţimea şi frumuseţea ei îl paralizară şi aşteptă ca zâmbetul să dispară, strângând între degete dălţiţa.

Dar zâmbetul persista; faţa îi rămânea luminată ca şi cum ar fi fost într-adevăr fericită că-l vede. Iar el stătea ţintuit locului, aşteptând o schimbare de expresie pe faţa ei, fără să îndrăznească să spere că nu se va produce.

— Cu siguranţă că eşti Burt, i se adresă ea.

Se apropie de el, îi întinse mâna şi zise:

— Terry mi-a spus că vei veni în locul lui. Eşti un adevărat înger că ai venit în fugă în ultima clipă. Fără tine aş fi fost singură.

Pete scoase mâna din buzunar şi lăsă dălţiţa la locul ei. Simţi degetele mici strecurându-se în mâna lui. Pete pândea în permanenţă faţa fetei. Şi deodată avu revelaţia bruscă că schimbarea aşteptată nu va avea loc.

Prietena ei Bunty apăru pe palier, urmată imediat de un tip înalt şi bine făcut, cu un zâmbet numai bun pentru reclama unei paste de dinţi. Purta o cămaşă cu desene roşii peste o pereche de pantaloni de culoare arămie şi ţinea în mână o geantă mare cu dungi roşii şi albe.

Fără să dea drumul mâinii lui Pete, Frances se întoarse şi îi zâmbi lui Bunty.

— Burt, îţi prezint pe Buster Walker, zise ea. Pe Bunty o cunoşti deja.

Pete se uită la tânărul înalt care îi întindea mâna zâmbitor. În privirea lui nu era nici dezgust şi nici surpriză.

— Încântat de cunoştinţă. Îmi pare rău că n-am putut să te anunţ mai din timp. Nu ştiu ce-aş fi făcut cu amândouă. Am şi aşa destul de mult de furcă cu Bunty.

Pete murmură ceva în timp ce dădea mâna cu el.

— Nu vrei să laşi revistele? Le iei la întoarcere, propuse Frances întinzând mâna.

Pete i le dădu. O privi intrând în apartament, punând revistele pe măsuţa din antreu şi încuind uşa.

— Să mergem, zise ea luându-l de braţ.

Se lăsă condus până la capătul de jos al scării. Nu ştia ce să facă. Avea gânduri confuze. Nu putea să atace acum, cu sânge-rece, acea fată care nu-i întorsese spatele şi care acum îl ţinea de braţ. Dacă ar fi avut de-a face cu cealaltă, treaba ar fi fost deja terminată!

În timp ce trecea prin vestibul, Buster întrebă:

— Presupun că Terry ţi-a spus unde mergem, Burt?

— Nu... Nu mi-a spus nimic...

— Ăsta e Terry! exclamă Buster. Ce idiot! Ei, bine vom petrece ziua la plajă şi ne vom plimba prin parcul de distracţii.

— Buster îşi închipuie că o să mă facă să urc în roata aia mare, zise Bunty. Dar greşeşte profund! N-am să pun piciorul în chestia asta.

Buster râse.

— Maşina mea e puţin mai departe, zise el mergând în urma lui Pete. Am lăsat-o la garaj ca să-i umfle o roată.

Pete văzu cu coada ochiului perdeaua ferestrei de la parter mişcându-se din nou.

— Uite-l pe pândarul nostru de serviciu, zise Bunty cu un aer de dispreţ. Asta face toată ziua, ne spionează de după perdea.

— Poate că e foarte singur, zise Frances. Nu iese niciodată.

— Tu ai scuză pentru toţi. E pur şi simplu un bătrân beţiv şi oribil care îşi petrece viaţa spionând oamenii, zise Bunty.

Pete simţi că se aprinde. Deci asta era! Îi era milă. Pentru asta nici nu clipise când dăduse cu ochii de el. Se stăpânise ca să nu-l mâhnească. Mâna îi alunecă sub haină şi apucă mânerul dălţiţei de gheaţă.

Packardul se afla la numai cincisprezece metri de acolo. Dacă lovea imediat, ar fi avut timp să ajungă la maşină mai înainte ca ceilalţi să-şi revină din surpriză.

Văzu Packardul înaintând câţiva metri şi oprindu-se. Poate că Moe va intra în horă. Dacă va trage din maşină? Grăbi pasul ca s-o prindă din urmă pe Frances şi să-i servească drept scut.

Buster începu să vorbească de lucrurile nemaipomenite făcute în campionatul de baseball de Brooklyn Dodgers şi se porni pe laude entuziaste. La garaj îi aştepta o mică maşină-sport. În faţă erau două locuri şi unul mic în spate.

— Vom sta puţin cam înghesuiţi, zise Buster, dar o să meargă. Bunty, urcă în spate. Burt, te aşezi lângă mine, iar Frankie va sta pe genunchii tăi.

— Dacă lui Burt nu i-e frică c-o să-l strivesc..., zise ea râzând.

Pete îi evită privirea.

— Nu, o să fie foarte bine, zise el.

Şi se urcă în faţă.

Frances i se aşeză pe genunchi şi îşi puse braţul pe după umerii lui. Acel corp tânăr şi suplu şi acel parfum uşor îi făcu inima să bată cu putere. Nu îndrăznea să se mişte. Nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător; poate doar în vis.

Buster porni motorul şi scoase maşina din garaj. Zgomotul motorului făcea conversaţia imposibilă.

Frances era obligată să se agaţe de Pete ca să nu fie aruncată afară din maşină de hurducători. Râdea în hohote.

Îi strigă o dată lui Buster să conducă mai încet, dar el nu o auzi.

Maşina făcu o deviere bruscă şi toţi fură aruncaţi unul peste altul. Fusta lui Frances se ridică, până deasupra ciorapilor, descoperind pielea albă şi netedă a pulpelor. Pete lăsă imediat în jos fusta.

— Oh, mulţumesc! şopti ea cu gura lângă urechea lui.

Cu mult înainte de a vedea marea, auziră zgomotul monstruos al parcului de distracţii, ţipetele şi râsetele tuturor celor care veniseră ca şi ei la plajă.

— Mă întreb de unde ies toţi ăştia, strigă Frances. Poţi să vii oricând, totdeauna e lume multă.

Privirea lui Pete căzu atunci pe mica oglindă retrovizoare rotundă. Zări caroseria obosită a Packard-ului şi moaca lui Moe, aşezat la volan. Cu o uimire amestecată cu furie, descoperi că, de zece minute, uitase total de Moe şi de ordinele lui Seigel.

Buster intră într-o parcare şi găsi un loc.

Coborâră toţi patru şi fură imediat înghiţiţi de mulţimea care se grăbea să ajungă pe plajă.

Frances îl ţinea de braţ pe Pete şi Buster mergea în faţa lor însoţit de Bunty.

Din când în când, Pete se uita peste umăr, dar nu-l vedea pe Moe; spera cu înfrigurare că îl pierduse în mulţime.

Ajunseră în cele din urmă la barierele de la capătul plajei. Lângă ei se înălţa carcasa unui *scenic-railway*. Maşinuţele coborau pantele cu un zgomot de fiare şi în urletele celor de la bord. Roata mare îşi profila pe cer silueta colosală, ridicând lent spre nori micile vagoane care se legănau în mod periculos.

Câteva clipe rămaseră tăcuţi cu faţa la plajă, contemplând acei trei kilometri de nisip care forfoteau de lume.

— Măiculiţă! Ai zice că-i aici jumătate din oraş, spuse Buster. Să mergem. Vom începe prin a înota puţin. Apoi mâncăm ceva şi mergem să dăm o raită prin parcul de distracţii.

— Ai adus un costum de baie? întrebă Frances întorcându-se spre Pete.

El scutură din cap şi răspunse:

— Nu înot.

O văzu pe Bunty strâmbându-se uşor şi dând din umeri. Se roşi la faţă. O văzu pe Bunty întorcând capul ca să nu fie obligată să-l privească.

Dar Frances se uită la el fără probleme. Expresia ochilor ei nu se schimbase.

— Nu-i nimic, zise ea repede. Vom rămâne pe plajă. Nu prea am chef să mă scald.

— Nu! Te rog, vreau neapărat să te duci să înoţi!

— Burt ne va păzi hainele, zise Buster. Nu stăm mult. Haideţi, fetelor. Pornim.

Începură să-şi croiască drum prin mulţimea tolănită pe nisip şi ajunseră la un mic loc liber pe care îl luară imediat în stăpânire.

Buster purta un slip sub haine şi se dezbrăcă imediat. Pete se uita cu invidie la muşchii şi la pielea lui bronzată.

Cele două fete se dezbrăcară şi ele. Amândouă purtau costumele de baie din două bucăţi pe sub haine şi Pete simţi o durere în inimă când o privi pe Frances. Costumul i se mula pe trup. Nu mai văzuse niciodată o fată atât de bine făcută.

În timp ce-şi potrivea casca de baie, Frances se aplecă spre el.

— Eşti sigur că nu te superi să rămâi singur? Eu rămân fără probleme.

— Nici vorbă. Vă voi aştepta.

— Haide, Frankie! strigă nerăbdătoare Bunty.

Şi apucându-l de mână pe Buster, o luă la fugă spre valuri şi plonjă.

Frances îi zâmbi lui Pete. „E incredibil, îşi zise el că o fată atât de drăguţă poate să-mi zâmbească!"

— Mă întorc imediat, zise ea, şi se grăbi să-i prindă din urmă pe ceilalţi.

Pete stătea jos, cu mâinile în jurul genunchilor, cu capul între umeri şi se uita cum se depărtează picioarele lungi şi subţiri şi spatele drept al fetei. Alerga cu stângăcia adolescentelor.

O văzu plonjând în apă şi prinzându-i pe ceilalţi din urmă.

— Ce înseamnă jocul ăsta? zise cu ironie o voce lângă el.

Pete încremeni şi inima începu să-i bată cu putere. Aruncă o privire în jur.

Moe stătea pe vine. Arăta ciudat cu costumul lui negru şi pantofii albi şi ascuţiţi în mijlocul turiştilor pe jumătate goi.

— Tipul a venit la uşă, zise repede Pete. Pe urmă au venit amândouă fetele. M-au luat drept altcineva. Nu aveam nici o şansă de reuşită. Acum aştept să fiu singur cu ea.

— Aşa se întâmplă când nu ai timp să vizitezi locul, zise Moe.

Ochii lui mici aveau o strălucire bănuitoare.

— I-am spus idiotului ăla de Louis, continuă el uitându-se la ceas. Poliţiştii sunt acum probabil la ea acasă la ora asta. Trebuie să te grăbeşti, Pete.

— În mulţimea asta? întrebă Pete cu un ton sarcastic.

— Du-o în roata mare, sugeră Moe. Vagonaşele alea sunt foarte intime. O loveşti imediat ce ajungi sus, pe urmă o bagi sub banchetă. Nu vor vedea nimic înainte de plecarea ta.

Pete simţi că îl doare inima.

— OK, zise el.

— Nu te prosti, îi recomandă Moe cu o voce dură. În organizaţia noastră, când ai făcut o gafă, prima e şi ultima. Trebuie s-o lichidezi pe fată, e un ordin, şi dacă n-o faci, o voi face eu.

— Am zis „OK", replică Pete tăios.

— Foarte bine.

Moe se ridică. Pete privi peste umăr şi îl văzu depărtându-se. Aşteptă să-l piardă din vedere în mulţimea

compactă. Dar ştia că Moe se pregătea să-l supravegheze îndeaproape.

Pete stătea la soare, cu faţa plină de sudoare şi inima cât un purice. Îşi mărturisi sincer pentru prima dată că nu o va ucide pe Frances. Avusese ocazia să lovească, dar tânăra fusese salvată de expresia amicală şi surâzătoare pe care o citise în ochii ei. Acum trebuia să privească lucrurile în faţă, şi ştia ce înseamnă asta. Îşi sacrifica deliberat propria viaţă. Nimeni din organizaţia lor nu încălcase ordinul nepedepsit. Câţiva tipi se mai ridicaseră împotriva disciplinei: trei dintre ei reuşiseră să părăsească oraşul, dar banda avea braţul lung. Îi lovise de la distanţă.

La drept vorbind, Pete nu se gândea la el. Îşi zicea că Frances era prea tânără, prea drăguţă şi prea amabilă ca să moară. Moe avea destul curaj să se apropie de Frances, s-o înjunghie în mulţime şi s-o şteargă. Trebuie să-l creadă pe Moe că se va ocupa într-adevăr de ea.

Singura soluţie era s-o avertizeze pe Frances, apoi să-l scoată din joc pe Moe. Dacă îl omora pe Moe, Frances avea la dispoziţie o oră-două ca să părăsească oraşul şi să se ascundă, mai înainte ca organizaţia să-şi dea seama că scăpase printre degete.

Trebuie să fie foarte atent la mijloacele de a se debarasa de Moe. Moe era deja în gardă şi mânuia revolverul mai bine decât Pete. Trebuia să-i adoarmă bănuielile şi să-l atace la momentul potrivit.

Dar mai întâi trebuia avertizată Frances, şi pentru asta ar fi trebuit s-o îndepărteze de ceilalţi doi. Totul depindea de moartea lui Moe. Se uită la valurile scânteietoare. Casca albastră a lui Frances se apropia de el dansând pe apă: fata se uita spre mal.

Maşina poliţiei coti pe Lennox Avenue şi reduse viteza în timp ce Conrad se apleca peste portieră ca să citească numărul caselor.

— Pe partea cealaltă, la vreo zece metri, îi zise el lui Bardin care se afla la volan. Maşina se opri în faţa imobilului

de patru etaje. Cei doi bărbaţi coborâră şi se uitară un moment la casă.

Inima lui Conrad bătea neregulat. Era în culmea enervării. Când MacCann îl sunase la birou ca să spună că Frances Coleman locuia la numărul 35 de pe Lennox Avenue, trecuse prin chinurile iadului cât îl aşteptase pe Bardin să vină după el.

— În curând o să fii liniştit, zise Bardin zâmbind. Pe ce pui prinsoare că n-a văzut pe nimeni?

— Hai s-o întrebăm, zise Conrad deschizând poarta grădinii. În timp ce străbătea cărarea care ducea la casă, văzu mişcându-se ceva la fereastra de la parter şi zări o umbră ascunsă în spatele perdelei. Umbra se retrase rapid când Conrad întoarse capul.

Conrad se opri ca să citească numele locatarilor, apăsă pe soneria de la etajul doi, deschise uşa, traversă holul şi urcă scara urmat de Bardin.

Se opriră în faţa uşii de la etajul doi şi Conrad bătu. Aşteptară un moment şi, deoarece nu răspundea nimeni, Conrad mai bătu o dată.

— Am impresia că nu e nimeni, zise el încruntându-se. Doamne, ce vom face?

— Ne întoarcem mai târziu, zis Bardin filozofic. Ar fi fost chiar surprinzător să fie acasă într-o dimineaţă atât de frumoasă.

Coborâră scara.

— Poate că tipul de la fereastră ştie unde s-a dus, sugeră Conrad ajungând în vestibul. După felul în care ne spiona pe noi, cred că ştie tot ce se întâmplă.

— De ce te enervezi? Ne întoarcem după-amiază.

Conrad bătea deja la uşa din dreapta. Aşteptă un moment, apoi uşa se deschise şi se pomeniră în faţa unui bătrân înalt care îi privea cu ochii lui mari şi albaştri.

— Bună ziua, domnilor, zise el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt Paul Conrad de la biroul procurorului districtual, iar dânsul este inspectorul Bardin, spuse Conrad. Voiam să

stăm de vorbă cu locatarii de la etajul doi dar nu e nimeni. Ne puteţi spune când se vor întoarce?

Bătrânul scoase din buzunar o batistă enormă din mătase roşie şi îşi frecă bine nasul. În ochii lui apăru o expresie de curiozitate.

— Intraţi, domnilor, zise el. Sper să nu vă deranjeze dezordinea. Trăiesc singur, înţelegeţi.

— Mulţumesc, zise Conrad.

Şi în timp ce-l urma pe bătrânul adus de spate, Conrad schimbă cu Bardin o privire resemnată.

Încăperea părea să nu mai fi fost nici măturată şi nici ştearsă de praf de câteva luni. Pe un bufet vechi din lemn lustruit se aliniau sticle de whisky şi vreo zece pahare murdare. Bătrânul smulse dopul unei sticle cu degetele sale tremurătoare.

— Staţi jos, domnilor, zise el. Să nu credeţi că aşa am trăit totdeauna. Mi-am pierdut soţia în urmă cu câţiva ani şi îmi lipseşte tare mult.

Reuşi să desfacă sticla şi se uită la paharele murdare cu o privire goală.

— Ar trebui să mă prezint, continuă el. Sunt colonelul Neumann. Sper că veţi servi un păhărel cu mine, domnilor?

— Nu, mulţumim, colonele, zise cu vioiciune Conrad. Suntem destul de grăbiţi. Aţi văzut-o pe domnişoara Coleman plecând în dimineaţa asta?

— Ei bine, eu cred că voi bea totuşi un păhărel, continuă colonelul turnându-şi o porţie zdravănă. Puţin whisky nu poate să facă rău. Trebuie să ştii totdeauna să fii moderat, domnule Conrad, şi atunci nu rişti nimic.

Conrad repetă întrebarea.

— Da, da. Au plecat cu toţii, răspunse colonelul aşezându-se cu mare grijă împreună cu paharul său de whisky. Să nu credeţi că urmăresc oamenii, dar i-am văzut ieşind. Au necazuri?

Curiozitatea din ochii lui îl enerva pe Conrad.

— Nu, dar aş vrea tare mult să stau de vorbă cu domnişoara Coleman. O cunoaşteţi?

— Bruneta?

Colonelul zâmbi şi adăugă:

— Am văzut-o. O fată drăguţă. Ce-are poliția cu ea, domnule Conrad?

— Ştiţi unde s-au dus?

— Vorbeau de parcul de distracţii, răspunse colonelul încruntându-se. Ba cred că unul dintre ei voia să meargă să înoate.

Conrad se strâmbă dezamăgit. Ştia că nu era nici o speranţă să o găsească pe Frances Coleman în parcul de distracţii. Totdeauna era plin de lume. Dădu din umeri resemnat.

— Mulţumesc, colonele. O să revin după-amiază.

— Sunteţi sigur că nu e nimic ciudat? întrebă colonelul uitându-se la Conrad. Tipul care îi urma nu-mi miroase a bine. Avea un aer tare ciudat.

Conrad ciuli urechea.

— Ce tip, colonele?

Colonelul puse jos paharul şi îşi şterse gura cu batista de mătase.

— Să nu credeţi că-mi petrec viaţa la fereastră, dar mă aflam aici din întâmplare când au ieşit şi l-am văzut pe acel tip într-o maşină. S-a dus după ei încetişor. Avea un păr blond-roşcat. Tânăr, dar cu aerul unui gangster.

— Cu cine era domnişoara Coleman? întrebă Conrad.

— Cu nişte prieteni. Pe flăcăul ăla care poartă cămaşa peste pantaloni, tare mult mi-ar fi plăcut să-l am în regimentul meu, zise el mârâind dezaprobator. L-aş fi învăţat să se îmbrace cuviincios! Şi apoi, micuţa Boyd e o putorişcă cum nu se poate mai insolentă! E tare ciudat cum există fete care nu acordă nici o importanţă comportamentului băieţilor. Pe vremea mea era altfel, ascultaţi-mă pe mine! N-aş fi crezut că domnişoara Coleman va ieşi cu acel tip cu aluniţă. Dar e o fată amabilă. Poate că i-a fost milă de el.

Conrad şi Bardin schimbară o privire. Amândoi îl cunoşteau pe Pete Weiner din vedere, deşi nici unul dintre ei nu-l avusese în mână. Ştiau că lucrase pentru Maurer.

— Care tip cu aluniță? se răsti Bardin.

Colonelul clipi.

— Nu știu cine e. Nu l-am mai văzut până acum. Are o aluniță în partea dreaptă a feței.

— Înalt, slab, cu aerul unui student? întrebă Bardin.

— Da. După părerea mea, ar putea să fie student.

— Și celălalt, cel din mașină, conducea un Packard? Solid și cu părul blond și o față palidă?

— Cred că ei erau. În privința mașinii, nu știu. N-am remarcat. Îi cunoașteți?

— Spuneți că tipul cu aluniță a plecat cu ceilalți trei? întrebă Bardin, fără să răspundă la întrebarea colonelului.

— Da. S-au dus să ia o mașină mică de la garajul pe care îl vedeți de-aici. Blondul s-a ținut după ei cu mașina.

Conrad era acum într-adevăr îngrijorat. Era vorba aproape sigur de Pete Weiner și de Moe Gleb.

— Mulțumesc mult, zise el îndreptându-se spre ușă. Scuzați-ne că v-am deranjat.

— Dar nu plecați așa repede! exclamă colonelul răsturnând ce mai rămăsese în pahar în graba de a-l conduce pe Conrad. Îmi explicați și mie...

Conrad era deja pe alee iar Bardin în urma lui. Urcară în mașina de poliție.

— Ei bine, te-ai lămurit? întrebă Conrad cu asprime. Trebuie să ne grăbim, Sam. Mai întâi trecem pe la garaj. Poate ne fac o descriere a mașinii. Eu voi da o fugă la parcul de distracții în timp ce tu vei organiza ajutoarele. Avem nevoie de patruzeci-cincizeci de băieți cât mai repede posibil.

— Doamne sfinte! exclamă Bardin. Ce-ai să faci cu patruzeci-cincizeci de oameni? Noi doi suntem suficienți.

— Zău! Conrad era palid la față și ochii lui aruncau fulgere.

— Fata aia e pierdută într-o mulțime de vreo cinci mii de persoane. Are doi dintre oamenii lui Maurer pe urmele ei. De ce crezi că sunt aici? Avem nevoie de câți mai mulți oameni. O voi salva pe fata asta cu orice preț!

— Hei, stai puţin! zise Buster oprindu-se.

Avea în braţe un sortiment ciudat de păpuşi, de nuci de cocos şi de cutii cu bomboane.

— Trebuie să mă duc să las astea. M-am săturat să le plimb după mine.

— Nu trebuia să le câştigi, zise Bunty râzând. Unde o să le pui?

— Să ne întoarcem la maşină. Pe urmă, o ştergem la roata mare.

— Nu e nevoie să ne ducem toţi împreună, zise Bunty. Vin cu tine. Cu voi doi ne întâlnim la roata mare. Încă nu m-am hotărât să urc, dar e posibil să mă uit la voi.

Inima lui Pete începu să bată cu putere. De o oră încerca cu disperare să rămână singur cu Frances, şi iată că acum se ivea această ocazie. Se uită peste umăr. Aproape de ei, în faţa unui stand, Moe îi pândea cu un aer îmbufnat.

— OK, zise Frances. Ne întâlnim la intrarea roţii.

Pete ştia că Moe nu va mai aştepta multă vreme. Trebuia să găsească un mijloc de o îndepărta pe Frances de mulţime şi de Moe. Se uită în toate părţile şi dădu cu ochii de o firmă mare luminoasă:

MARELE LABIRINT AL OGLINZILOR
Vreţi să fiţi singur?
Veniţi să rătăciţi în cel mai uimitor labirint
din lume.

— Veţi avea nevoie de cel puţin douăzeci de minute ca să vă duceţi şi să vă întoarceţi, îi zise el lui Buster. Noi ne ducem să aruncăm o privire la labirint. De ce să nu ne întâlnim la intrarea lui?

Se întoarse spre Frances şi îi zise:

— Vrei să vii cu mine? Totdeauna am dorit să intru în chestia asta. Cred că e hazliu.

— Dumnezeule mare! exclamă Bunty. O să vă rătăciţi şi o să staţi trei ceasuri.

— Nu, zise repede Pete. E foarte simplu până la urmă. E destul să faci mereu la stânga şi termini în zece minute. Vii?

Frances acceptă.

Nu ţinea neapărat, dar Pete acceptase cu bunăvoinţă toate sugestiile ei încât era drept să facă şi ea o dată pe placul lui.

— Cum vreţi. Dacă n-aţi ieşit într-o jumătate de oră, să ştiţi că nu vă mai aşteptăm, îi avertiză Bunty. Hai să mergem.

În timp ce-şi croiau drum prin mulţime, Pete aruncă iar o privire spre Moe. Banditul se uita după Bunty şi Buster. Pete se întoarse iute spre Frances.

— Mergem? zise el.

Frances se îndreptă cu el spre intrarea labirintului, cu mâna pe braţul lui.

— Îl cunoşti pe omul acela? întrebă ea brusc.

Pete încremeni.

— Care om?

— Cel la care te uiţi tot timpul. Cu costum negru. Ne-a urmărit toată dimineaţa.

— Adevărat? răspunse Pete încercând să aibă o voce normală. Cred... cred că l-am mai văzut undeva.

Ajunseră la casă şi Pete făcu un pas înainte ca să ia bilete. Părea singurul stand unde nu era coadă şi casiera păru încântată să le vândă două bilete.

— Luaţi-o la stânga când intraţi, le zise ea dându-le restul. Dacă vă rătăciţi, apăsaţi pe sonerie. Există sonerii în tot labirintul. Va veni cineva să vă scoată.

Pete reveni la Frances care aştepta la intrare. O urmă pe un culoar lung şi în ultimul moment aruncă o privire neliniştită peste umăr. Moe nu era acolo.

— Ce facem? întrebă Frances care mergea în faţa lui. Aici parcă te sufoci!

— Va fi mai bine când vom ajunge în labirint, o asigură Pete. E în aer liber.

Parcurseră alţi câţiva metri şi se pomeniră brusc între doi pereţi înalţi de patru metri, acoperiţi în întregime cu oglinzi. Două persoane abia puteau să meargă una lângă alta. Oglinzile erau aşezate în aşa fel încât, când Frances şi Pete

intrară pe primul culoar, fură imediat înconjuraţi de propriile lor imagini repetate în treizeci-patruzeci de exemplare.

Efectul era atât de angoasant încât Frances se opri brusc.

— Cred că n-o să-mi placă prea mult asta. Crezi că vom reuşi să ieşim?

— Sigur că da, răspunse Pete apucând-o de braţ. E destul să mergem drept înainte şi să facem la stânga la prima intersecţie.

Voia s-o ducă în mijlocul labirintului, pentru cazul în care ar fi fost urmăriţi de Moe. Merseră un moment pe culoare, făcând la stânga la fiecare bifurcaţie.

Deasupra capetelor, zăreau cerul albastru şi zgomotele stridente ale parcului ajungeau până la ei. Fiecare culoar era replica exactă a celui precedent. Erau înconjuraţi de propria lor imagine. Un culoar care părea interminabil se termina brusc în fundătură şi erau nevoiţi să se întoarcă ca să găsească bifurcaţia pe care o rataseră.

După două-trei minute, Frances zise brusc:

— Ce-ar fi să încercăm să ieşim? Nu ţi se pare monoton?

Pete se opri. Se uită în urma lui pe culoarul pe care tocmai îl străbătuseră. Văzu douăzeci de feţe cu douăzeci de aluniţe care îi provocară o senzaţie de greaţă.

Venise momentul să-i spună adevărul şi îşi dădu seama cât era de dificil. Avea foarte puţin timp la dispoziţie. Moe putea să apară la cotitura unui culoar dintr-un moment în altul.

— Te-am adus aici ca să-ţi spun ceva, începu el. Te previn că asta s-ar putea să te şocheze.

Ea îi aruncă o privire rapidă şi o văzu încruntându-se puţin.

— Ce-i?

— Nu sunt Burt Stevens. Mă numesc Pete Weiner. Nu avem mult timp la dispoziţie. Te implor să mă asculţi şi mai ales să nu-ţi fie frică.

Văzu angoasa de pe faţa fetei şi îi fu milă de ea. Încercă să-i zâmbească.

— Nu înţeleg, zise ea domol. E o glumă?

— Din nefericire, nu, răspunse el cu convingere. Înainte de a-ţi spune mai multe, aş vrea să ştii că nu ţi-aş face rău pentru nimic în lume. Cu mine eşti în siguranţă. Aşa că te implor să nu-ţi fie frică.

Ea se depărtă uşor de el.

— Ce înseamnă asta?

— Am atât de puţin timp la dispoziţie, zise el căutând cu disperare cuvintele potrivite. Nici eu nu ştiu exact despre ce e vorba. Am primit sarcina să-ţi fac rău. Omul care ne urmărea a venit cu mine. E periculos. Ştiu că ţi se pare incredibil, dar te va ucide dacă va fi singur cu tine. Singurul mijloc de a salva e de a-l ucide în timp ce tu vei fugi. De aceea te-am adus aici. Va trebui să faci exact ce-ţi voi spune să faci...

Se opri văzând groaza din ochii ei.

Acum credea că are de-a face cu un nebun. Se dădu înapoi uitându-se fix la Pete şi ridică mâinile vrând parcă să-l implore să nu se apropie de ea. Pete nu se mişcă din loc. Ştia că era periculos să-i spună adevărul. Bănuise că va fi luat drept nebun.

— Nu-ţi fie frică, Frances, te rog, zise el. Te implor să ai încredere. Nu sunt nebun şi nu vreau să-ţi fac nici un rău. Nu mă crezi? Nu vezi că vreau să te ajut?

— Pleacă, te rog, zise ea.

Era albă la faţă dar îşi păstrase sângele-rece.

— Voi găsi drumul şi singură. Te implor să pleci.

— Voi pleca, zise el cu o mare dorinţă de a o linişti. Dar mai întâi va trebui să asculţi ce am să-ţi spun. Omul care ne-a urmărit a primit ordin să te omoare. Nu ştiu de ce, dar o va face dacă nu-l împiedic. Ne-a fost trimisă o fotografie de-a ta ca să te recunoaştem. Am să ţi-o arăt. Poate vei înţelege că spun adevărul.

Văzând groaza crescând în ochii ei, băgă repede mâna în haină ca să scoată portofelul. Îşi dădu seama că dacă îi va arăta fotografia, fata va înţelege primejdia.

Scoase portofelul, dar brăţara ceasului agăţă în trecere mânerul dălţiţei de spart gheaţă care alunecă din tocul de piele şi căzu la picioarele lui.

Frances lăsă ochii în jos şi văzu dăltiţa. Privi lama ucigaşă cu ochii măriţi de oroare. Apoi ridică ochii şi întâlni privirea speriată şi vinovată a lui Pete.

Fata nu ezită. Acum era sigură că era un nebun periculos care o atrăsese în acel labirint ca să o ucidă. Ştia că nu putea să spere că luptându-se cu el va ieşi învingătoare. Întoarse spatele şi o luă la fugă.

— Frankie! Te implor!

Strigătul de angoasă a lui Pete îi dădu forţe noi. O rupse la fugă pe culoarul îngust.

În timp ce alerga, ţinea tot timpul pe oglinzile peretelui degetele mâinii stângi. Găsi o cotitură şi intră în fugă pe culoar. Apoi făcu la dreapta şi parcurse încă una din acele alei de coşmar, gâfâind de spaimă.

Nu ştia de cât timp alerga, de câte ori cotise pe culoare. Fiecare pas părea că o duce în acelaşi loc. Nu mai putea să alerge. Se sprijini de o oglindă, cu mâinile aşezate pe piept, cu ochii închişi, luptând să-şi tragă sufletul.

După un moment, deschise ochii şi îşi privi imaginea din oglindă. Constată că avea ochii măriţi de frică şi că părul era cam răvăşit din cauza alergării.

Nu ştia unde se află. Poate că era la câţiva metri de Pete sau în mijlocul labirintului.

Se întrebă dacă va striga după ajutor. Dar se temea ca nu cumva Pete să se afle foarte aproape de ea şi să nu ajungă la ea mai repede ca cineva să-i audă strigătele. Consideră că cel mai sigur era să continue să caute ieşirea.

O porni din loc, lent, cu urechea la pândă ca să audă cel mai mic zgomot. După câţiva metri, simţi o dorinţă irezistibilă de a se uita în spate.

Se opri şi se întoarse.

Ceva mişca la capătul culoarului. Simţi că i se opreşte inima în piept. Tocmai când voia s-o ia la fugă, băgă de seamă că silueta de la capătul culoarului făcea aceeaşi mişcare. Înţelese, hohotind, că era propria ei imagine reflectată într-o oglindă depărtată.

Merse mai departe.

La capătul culoarului constată, văzându-şi imaginea mărindu-se pe măsură ce înainta, că se afla iar într-o fundătură şi iar se simţi cuprinsă de panică.

Se întoarse. Atenţia îi fu atrasă de o mişcare la capătul culoarului. Se mai păcălise o dată aşa că merse mai departe. Deodată simţi un fior. Silueta din faţa ei făcea gesturi diferite. Se opri şi privi drept în faţa ei.

Un om mic şi solid în costum negru se uita la ea. În mâna dreaptă avea un revolver automat.

Era Moe.

Conrad pierdu douăzeci de minute căutând cu înfrigurare mica maşină de trei locuri prin multele parcări din apropierea plajei. În momentul în care începea să-şi dea seama că îşi pierdea timpul, auzi sirenele poliţiei. Maşina care îl aducea pe Bardin şi ajutoarele intră pe aleea care ducea la intrarea principală a parcului de distracţii. Conrad alergă în întâmpinarea lor făcându-le semn cu mâna.

Maşina se opri şi Bardin coborî.

— Ai găsit maşina?

— Aiurea! Sunt cel puţin zece mii de maşini. Toţi oamenii să înceapă să caute. Vin şi ceilalţi?

— Două maşini vin în urma mea. Comisarul o să facă mare scandal când va afla că am rechiziţionat toată rezerva!

— Dacă fata va fi ucisă, McCann va avea el parte de un mare scandal din partea procurorului districtual. Haide, pune oamenii la treabă!

— Stai o clipă, zise Bardin punând mâna pe braţul lui Conrad. Uite cine vine!

Un tânăr înalt cu părul tuns scurt, care purta o cămaşă cu desene roşii pe deasupra pantalonilor, venea spre ei, cu

brațele pline de păpuși, vaze și cutii cu bomboane. O fată blondă îmbrăcată într-o rochie albă mergea alături de el.

— Nu crezi că sunt ăștia doi?

— Probabil că în zonă sunt mii de inși care își poartă cămașa în felul ăsta, bombăni Conrad. Dar îl voi întreba.

Se apropie de Buster Walker.

— Veniți din Lennox Avenue?

— Ăăă... da, răspunse Buster. De unde știți?

Conrad se uită la Bunty.

— Ești domnișoara Boyd?

— Da, răspunse Bunty uluită.

Conrad îi făcu semn lui Bardin să se apropie.

— Ei sunt. Ocupă-te de problemă, Sam.

Bardin își drese glasul.

— Sunt inspectorul Bardin. Unde e domnișoara Coleman?

— Frankie? întrebă Buster cu gura căscată. Ce vreți? Ce s-a întâmplat?

— Răspunde mai repede! se răsti Bardin. Unde e?

— Am lăsat-o în parc.

— Singură?

— Nu, e cu Burt.

— Burt... și mai cum?

— Burt Stevens. Ce înseamnă toate astea?

Conrad interveni:

— Stevens are o aluniță?

— Exact. O aluniță pe partea dreaptă a feței.

— Ești sigur că-l cheamă Stevens?

— El ne-a spus. E ceva în neregulă?

— Dar nu sunteți siguri?

— Nu, interveni Bunty. Când l-am văzut, mi s-a părut că are o mutră ciudată. Trebuia să mergem la plajă eu, Frankie, Buster și Terry Lancing. Terry a telefonat ca să ne spună că nu poate să vină, dar că îl va trimite pe amicul lui Burt în locul său. Apoi a venit tipul ăsta. Ne-a spus că e Burt Stevens.

— Unde ați lăsat-o pe domnișoara Coleman?

— Se ducea să facă un tur în labirint, răspunse Buster.
— Care labirint?
— Labirintul oglinzilor. E la capătul aleii, lângă roata mare. Am vrea să ne spuneţi despre ce e vorba.
— N-avem timp, zise tăios Conrad. Rămâneţi aici. E posibil să avem nevoie de voi.
Se întoarse spre Bardin:
— Vino!
Şi o luă la fugă croindu-şi drum prin mulţime.
Bardin dădu mai întâi instrucţiuni.
— Încercuiţi labirintul. Nu lăsaţi pe nimeni să iasă. Ştiţi cu cine aveţi de-a face. Atenţie la Moe. Cu siguranţă că va încerca să forţeze trecerea trăgând în grămadă.
Întoarse spatele şi o luă la fugă după Conrad, lăsându-i stupefiaţi pe Buster şi Bunty.

Soarele făcea să lucească nichelul revolverului din mâna lui Moe.
Câteva clipe, Frances rămase paralizată de spaimă la vederea lui Moe. Instinctul o avertiză că se află în faţa unui ucigaş profesionist care se pregătea să tragă. Nici o retragere posibilă. Aruncă o privire disperată în jurul ei şi zări o ieşire la aproximativ zece metri de-acolo. Îşi adună forţele şi făcu un salt înainte. Moe trase.
Detunătura, amplificată de ecou, răsună ca explozia unei bombe. Frances ţipă când oglinda se sparse în mii de cioburi care zburară ca nişte schije de obuz. Un ciob de oglindă îi despică fusta zgâriindu-i uşor pielea.
Dădu colţul şi o luă la fugă aşa cum nu mai fugise niciodată. În faţa ei se deschidea un culoar de oglinzi interminabil. Auzea zgomotul înăbuşit al paşilor care se apropiau în spatele ei. Vru să cotească din nou pe culoar şi se lovi de o oglindă.
Făcu un efort disperat ca să-şi regăsească echilibrul şi căzu într-un genunchi. Exact în momentul în care încerca să se ridice în picioare, se auzi a doua împuşcătură, un glonţ

şuieră lângă faţa ei, sparse o oglindă şi ricoşă din alta pe care o sparse.

Pe aleea îngustă începu să plouă cu cioburi de oglindă. Acoperindu-şi faţa cu braţele, Frances o luă iar la fugă de bine, de rău, cu răsuflarea întretăiată de suspine.

Moe se opri brusc în faţa grămezii de sticlă spartă. Ştia că nu avea timp de pierdut. Urmări cu ochii lui mici şi duri silueta în rochie albastră care fugea în faţa lui. Îi privi o clipă picioarele lungi şi părul mătăsos. Apoi ridică arma şi ochi cu grijă între umeri. Degetul începu să apese pe trăgaci. Nu putea s-o rateze. Fata alerga drept înainte, iar în plin soare, rochia ei albastră era o ţintă ideală.

Exact în acel moment simţi un şoc violent în umăr şi o detunătură îi răsună în urechi. Mâna care ţinea revolverul avu o uşoară tresărire şi revolverul se descărcă.

Se clătină şi ridică ochii.

Un bărbat stătea în picioare pe unul din pereţi, cu un revolver în mână. Moe îl recunoscu imediat pe anchetatorul principal al procurorului districtual. În umărul drept simţea o durere puternică. Se uită în faţa lui pe culoar, dar fata dispăruse. Mârâi furios.

Conrad era la vreo zece metri de locul unde Moe stătea pe vine. Nu mai putea să-l vadă, dar ştia că încă mai era acolo. Pereţii aveau o grosime de numai cincisprezece centimetri şi îi era greu să-şi păstreze echilibrul. Nu avea cum să facă un salt de doi metri ca să aterizeze pe alt perete.

O duzină de poliţişti urcau deja pe pereţi şi se pregăteau să înconjoare lent labirintul.

— E acolo! strigă Conrad arătând cu degetul pasajul unde Moe încă mai stătea pe vine.

Moe se ridică şi trase asupra lui Conrad. Făcând o mişcare instinctivă ca să evite glonţul, Conrad îşi pierdu echilibrul şi căzu pe un culoar.

Poliţiştii traversau culoarele, punând de la un perete la altul scânduri pe care apoi le trăgeau după ei.

Când ajunseră la culoarul unde se ascunsese Moe, acesta dispăruse. O pată de sânge pe una dintre oglinzi indica locul unde fusese rănit.

Un poliţist lăsat pe vine deasupra peretelui îl întrebă pe Conrad:

— Sunteţi rănit, şefule?

— Nu, n-am nimic, răspunse Conrad. Rămân aici. Încercaţi să daţi de el şi anunţaţi-mă imediat ce reuşiţi. Dacă vedeţi fata, anunţaţi-mă imediat. Şi aveţi mare grijă!

Poliţistul dădu din cap şi îşi continuă drumul, aplecat în faţă, pe creasta peretelui.

Pe culoarul vecin, Moe îl privea cum se apropie, cu o lucire sălbatică în ochi. Ridică revolverul şi trase un glonţ în capul poliţistului.

Acesta ridică braţele şi se prăbuşi pe culoarul paralel cu cel în care se afla Moe. Cu mâna crispată pe braţul rănit, Moe o luă la fugă. Într-o oglindă zări o imagine palidă.

Fata stătea la intersecţia cea mai apropiată. O văzu intrând pe culoarul pe care se afla şi el. Se uita în altă parte.

Moe apucă revolverul cu mâna stângă. Îl ridică şi ţinti în mijlocul pieptului. Arma îi tremura între degete. Luptă împotriva unei senzaţii de slăbiciune crescânde şi înjură. Deodată, într-o porta-voce răsună un glas; sunetul se revărsa asupra labirintului, amplificat ca bubuitul unui tunet.

— Domnişoară Coleman! Domnişoară Coleman! Atenţie, vă rog! Vă caută poliţia. Puteţi ţipa ca să ne spuneţi unde sunteţi. Fiţi prudentă. Uitaţi-vă tot timpul la stânga şi la dreapta. Asasinul e încă liber!

Frances suspină. Uşurarea se amesteca cu teama. Se uită repede la dreapta, apoi la stânga şi inima începu să-i bată cu putere în piept când zări silueta neagră la vreo douăzeci de metri şi revolverul îndreptat spre ea. Închise ochii şi ţipă prelung. Detunătura o asurzi. Simţi o arsură la braţ şi căzu.

Moe o privi căzând cu ochii strălucitori de bucurie. Auzea paşi, dar mai trase o dată în faţă. Glonţul nimeri oglinda de lângă faţa ei. Conrad se lungi pe pământ şi dădu colţul culoarului târându-se. Moe îl văzu în momentul în care îndrepta revolverul spre el. Cele două împuşcături răsunară în acelaşi timp. Glonţul lui Moe trecu prin partea de sus a pălăriei lui Conrad. Poliţistul avu mai mult noroc. Moe dădu

drumul la armă, se ţinu cu mâna de coaste o clipă şi apoi căzu pe burtă.

Doi inspectori apărură deasupra lui Conrad şi săriră în fundul pasajului, alături de el.

— Aveţi grijă, zise Conrad înaintând pe culoar.

Dar Moe nu mişca. Un poliţist îl întoarse pe spate.

Un rictus de durere şi de spaimă deforma faţa ucigaşului. Ochii lui contemplau fix cerul albastru. Sângele îi inunda partea din faţă a pardesiului. Exact în momentul în care Conrad se uita la el, maxilarul lui Moe căzu şi din gura larg deschisă ieşi ultima suflare.

Goală, cu corpul încă roz în urma unei frecţii viguroase, Dolores stătea pe un taburet, în una din luxoasele săli de duş de la Paradise Club. Îşi ştergea conştiincioasă degetele de la picioare.

Înotase puţin şi, după cum avea obiceiul, făcuse un duş ca să se cureţe de sarea depusă de apa de mare. Părea gânditoare iar ochii ei migdalaţi îşi pierduseră strălucirea şi veselia obişnuite.

Cu o oră în urmă, Jack o anunţase direct că pleca în croazieră, spre o destinaţie necunoscută, şi că probabil nu se va întoarce mai devreme de trei săptămâni-o lună. Prin fereastra deschisă spre ocean, încă mai vedea iahtul: un punct minuscul la orizont.

Ghicise că Maurer pleca la sfatul lui Abe, din cauza lui June Arnot.

Cunoştea aventura lui cu June de la început. Urmărise evoluţia relaţiilor, şi pe măsură ce lunile treceau, îşi văzuse influenţa asupra lui Maurer diminuându-se progresiv. Ştia că coroana ei era în pericol. Moartea lui June nu o liniştise. Dacă nu mai era June, va fi o alta. Ştia că Gloria Lyle, mica actriţă de cinema cu sâni agresivi, urcase la bordul iahtului cu zece minute înainte de plecarea lui Maurer.

Asasinarea lui June fusese o lovitură teribilă pentru Dolores. Era un avertisment. Simţea că domnia ei va lua sfârşit o dată cu întoarcerea lui Maurer. Nici măcar nu-şi va

da osteneala să divorţeze: se va debarasa de ea cu brutalitate cum făcuse şi cu June. Nu-şi făcea iluzii în privinţa lui Maurer. Ucidea pe cineva la fel de uşor cum ar fi golit un pahar cu whisky.

Nu-i era frică, dar ştia că trebuie să acţioneze dacă ţinea la pielea ei. Acum când Maurer plecase, trebuia să profite de ocazie.

Se îmbrăcă şi se îndreptă spre bar. Abe Gollowitz, cocoţat pe un taburet, sorbea un martini. Dolores rămase în picioare în cadrul uşii şi se uită la el. Abe era singura ei speranţă. Simţi un mic fior de dezgust. Nu se putea refugia decât lângă aceşti bătrâni borţoşi şi lucind de grăsime; numai ei deţineau puterea şi banii de care avea atâta nevoie. Ah, dacă Abe ar fi semănat cu seducătorul Seigel! Se întrebase deseori dacă Seigel era un amant plăcut. Fusese tentată de câteva ori să se convingă de asta, dar nu îndrăznise.

Se uita la Gollowitz. Ştia de multă vreme că trăia doar cu dorinţa de a-i lua într-o zi locul lui Maurer. Dar va fi destul de puternic ca s-o protejeze, la momentul respectiv?

— Salut, Abe, zise ea apropiindu-se cu un zâmbet provocator. Jack a plecat?

Abe coborî repede de pe taburet, luminat la faţă.

— Da, a plecat, răspunse el, dezbrăcând-o cu privirea. Ce frumoasă eşti, Dolly. Nu ştiu cum faci...

Ea dădu din umeri şi se aşeză pe taburetul vecin.

— Nici eu. Dar Jack nici nu mai remarcă asta, Abe.

El mârâi dezaprobator.

— Jack nu ştie ce e frumos.

— Auzi, Abe, Jack are necazuri?

— Nu, nu, deloc. S-a hotărât brusc...

— Abe, te rog! Eşti singurul în care pot să am încredere. Are necazuri, nu?

Gollowitz aruncă o privire pe deasupra umărului ei ca să se convingă că nimeni nu-i putea auzi.

— S-ar putea să aibă. Am crezut că e mai bine să plece puţin. În orice caz, asta deocamdată.

— Din cauza lui June?

Gollowitz ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

— Cum va reacţiona organizaţia, Abe? Asta ar putea să fie sfârşitul lui Jack?

— Mai bine să nu vorbim despre asta, Dolly. Dar pentru că m-ai întrebat, sunt forţat să-ţi răspund că nu ştiu. Nu se mai ocupă prea mult de organizaţie de câteva luni bune. Ba chiar a pomenit că lasă totul baltă.

Dolores nu ştia acest amănunt, dar îşi ascunse surprinderea.

— Ştiu. Mi-a spus. E o nebunie, nu?

— Da.

Era rândul ei să ezite, dar ştia că dacă lasă ocazia să treacă, ar fi fost prea târziu ca să se descurce la întoarcerea lui Maurer.

Zise cu glas scăzut:

— Dacă Jack păţeşte ceva, tu îi vei lua locul, nu?

Gollowitz ştia că se află pe un teren periculos, dar Dolores se expunea unui risc şi mai mare.

— Totul va depinde de ce va gândi organizaţia. Poate că se gândeşte la altcineva.

— M-aş mira.

Dolores ridică brusc ochii şi adăugă cu o privire provocatoare:

— Dacă îi vei lua locul, Abe, te vei gândi şi la mine?

Văzu că Abe se străduia să-şi păstreze calmul. Partida era câştigată.

— În acest caz, Dolly, nu vei avea de ce te teme.

Ea îi acordă un zâmbet recunoscător.

— Deocamdată sunt foarte amărâtă, Abe.

Gollowitz făcu un efort ca să nu o prindă de mână. Ştia că mai mulţi ochi erau îndreptaţi spre ei.

— Da. Şi eu.

Se auzi soneria telefonului. Barmanul ridică receptorul, ascultă şi zise: „Da, domnule”. Apoi închise.

Se întoarse spre Gollowitz.

— Vă cheamă domnul Seigel, domnule. E în biroul lui. E ceva urgent.

Gollowitz mârâi agasat. Seigel nu putea să-şi facă treaba singur! În fine, se va duce. Nu era cazul să fie văzut cu ochi răi de la începutul domniei.

— Nu poate să-şi tragă nădragii fără să-i dau o mână de ajutor, zise ei zâmbindu-i lui Dolores. Poate luăm cina împreună peste douăzeci de minute?

— Mai bine nu. Suntem supravegheaţi.

Coborî de pe taburet şi adăugă:

— În altă zi. Aştept cu nerăbdare să nu mai fie bariere între noi, Abe.

Îi adresă un zâmbet de adio, plin de semnificaţii, şi Abe o privi cum traversează barul, bolnav de dorinţă.

Seigel se plimba nervos prin birou în momentul intrării lui Gollowitz. Era palid la faţă şi puţea a whisky.

— Au fata! şopti el.

— Ce? Cine are fata?

— Poliţia! Ticăloşii ăia doi au ratat toată acţiunea.

Gollowitz simţi un fior pe şira spinării. Frumoasă treabă! Abia luase conducerea şi totul se prăbuşea. Ce va zice organizaţia? Poate că era pe cale să-şi piardă şansele de a-i succeda lui Maurer. Fu cuprins de un fior rece.

— Totuşi Jack ţi-a spus să pui să fie lichidată! răcni el cu o voce stridentă. Încă mai trăieşte?

Seigel se dădu înapoi. Nu-l mai văzuse niciodată pe Gollowitz în starea asta.

— O duseseră în labirintul parcului de distracţii. Probabil că cineva a anunţat poliţia. Care a sosit mai înainte ca băieţii s-o găsească pe curva aia. Moe a fost împuşcat.

— Poliţia a pus mâna pe ea? După tot ce ţi-a spus Maurer?

Gollowitz răcnea cu faţa crispată de furie şi spaimă, cu pumnii strânşi.

— N-ai auzit ce-a spus McCann? Doamne! Ce-ai în cap?

— L-am prevenit pe domnul Maurer, zise Seigel cu un ton arţăgos, că nu avem timp să reperăm locul. Nu avea cum să fie altfel. În jurul lor era atât de multă lume încât băieţii nu s-au putut apropia de ea.

— Gura! strigă Gollovitz. Ce-i cu scuzele astea de laş? Maurer a dat un ordin şi tu nu l-ai executat!

— Gleb şi Weiner nu l-au executat, îl corectă Seigel, cu fața albă ca creta.

— Şi tu răspunzi pentru asta! Ce-ai de gând să faci? Ce stai aici şi cauți scuze? Găseşte-o! Descurcă-te cum crezi de cuviință, dar te sfătuiesc să te grăbeşti!

— E în mâna procurorului districtual, zise Seigel. E singurul loc unde nu ne putem duce după ea.

Gollowitz făcea eforturi ca să-şi stăpânească furia şi spaima. Îşi dădea seama că Maurer nu ar fi intrat niciodată într-o astfel de stare. Ar fi avut un plan gata făcut ca să repare gafa. Se duse să se aşeze în fotoliu.

— Dacă fata l-a văzut pe Jack la June Arnot, suntem terminați, zise el, ca şi cum ar fi vorbit pentru el însuşi. Totul se prăbuşeşte. Organizația dispare. Nu putem da cu banul ca să ştim dacă a văzut sau nu ceva.

— Bineînțeles că nu, zise Seigel. Trebuie împiedicată să vorbească. Poate că domnul McCann ar putea să-şi ia sarcina asta.

Gollowitz se strâmbă.

— McCann? Nu. Trebuie să ne ocupăm noi de ea. Unde se află exact?

— Au dus-o la biroul procurorului districtual. E undeva în acea clădire.

Gollovitz se gândi un moment. Apoi ridică capul.

— Spui că Gleb a fost împuşcat? Şi Weiner?

— Nu ştiu. A dispărut.

Gollowitz simți că se schimbă la față.

— Nu ştii? repetă el sărind din fotoliu.

Seigel se uita fix la el.

— Se va întoarce. Dar ce-o să pățească de la mine ticălosul ăsta când îmi va pica în mână...

— Idiotule! Fata îi va da semnalmentele. Şi un orb ar da de el cu alunița aia pe mutră! Dacă vorbeşte, suntem terminați definitiv. Nu-nțelegi? E destul să depună mărturie şi fata ne trimite pe toți la închisoare. Şi ca să-şi salveze pielea, Weiner

va declara şi el tot ce i se va cere. Dacă vorbeşte, te-ai ales cu o tentativă de asasinat! Şi poţi să fii sigur că n-o să se jeneze! Trebuie să pui pe cineva să-i închidă gura! Eu mă ocup de fată! Pune-ţi toţi oamenii pe urmele lui! Caută-l chiar tu!

Seigel înţelese că Gollowitz avea dreptate.

— Voi pune mâna pe el! zise Seigel.

Trase un sertar al biroului, scoase un Colt 45 automat şi îl băgă în buzunar.

Conrad nu-l văzuse niciodată pe procurorul districtual atât de enervat. Îi povestise despre moartea lui Moe şi descoperirea lui Frances Coleman.

— Unde-i acum? întrebă Forest.

— La etajul zece. Sunt cu ea domnişoara Fielding şi o infirmieră. Jackson şi Morris păzesc uşa. Trei poliţişti au sarcina să supravegheze ascensorul şi scara. Deocamdată nu are de ce să-i fie frică.

— E rănită?

— A tras-o mai mult din cauza fricii. S-a tăiat la mână într-un ciob de sticlă, altfel, în afara emoţiei, se simte foarte bine.

— Când vei putea să stai de vorbă cu ea?

— După ce se odihneşte.

— Perfect. Weiner?

— Toată lumea era atât de ocupată cu prinderea lui Gleb încât a reuşit să fugă. Nimeni nu l-a văzut. Toată poliţia e pe urmele lui.

— Trebuie neapărat să-l găsim înaintea bandei lui Maurer, zise Forest cu un ton sever. Dacă vorbeşte, Paul, avem în mână întreaga bandă, şi ei ştiu foarte bine asta. Nu dau prea multe parale pe viaţa lui.

— Nu poate să ajungă prea departe cu aluniţa lui. Semnalmentele lui au fost transmise la radio. Întrerup programele şi cer ca toate informaţiile despre el să ne fie telefonate imediat.

Semnalul telefonului interior răsună pe biroul lui Forest. Ridică receptorul, ascultă, ridică din sprâncene şi închise.

— Am impresia că am declanşat ceva, zise el cu o satisfacţie evidentă. Maurer a şters-o. Iahtul lui a plecat în urmă cu două ore. Destinaţie necunoscută.

— Cred că de data asta suntem pe calea cea bună! zise Conrad.

— Dacă fata l-a văzut...

— Vom şti foarte curând, spuse Conrad care şi el îşi stăpânea cu greu nerăbdarea. Vreţi să-i vorbiţi personal?

— Ocupă-te tu de asta, Paul. Eşti mai abil decât mine.

— Veţi primi de la mine un raport scris în această după-amiază. Urc să văd ce se întâmplă.

— Anunţă-mă imediat ce l-au găsit pe Weiner.

— Da, şefule.

Conrad se duse la etajul zece. La capătul culoarului, Jackson şi Morris, fiecare pe un scaun, încadrau uşa. Amândoi erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Conrad nu voia să rişte nimic. Ştia că Frances era un martor important şi că banda lui Maurer va face totul ca să o împiedice să vorbească.

— Noutăţi? îl întrebă el pe Jackson.

— Doctorul tocmai a plecat. Totul e bine.

Conrad bătu la uşă. Madge veni să-i deschidă.

— N-o puneţi să vorbească prea mult. Are nevoie de somn.

— Va dura puţin, răspunse Conrad.

Intră în camera din fund. Inima îi bătea cu putere.

Frances, foarte palidă, stătea întinsă pe o canapea. Ridică spre Conrad o privire speriată.

El simţi că are un nod în gât uitându-se la ea. Faţa ei din fotografie îl fascinase. Înțelese că era îndrăgostit de ea. Era uluitor, bineînțeles, pentru că încă nu-i vorbise niciodată. Rămase o clipă încremenit, incapabil să-şi adune ideile şi să înceapă conversaţia.

— Probabil că domnişoara Fielding v-a spus că vreau să vă vorbesc, spuse el în cele din urmă cu o voce alterată de emoție. Sunt Paul Conrad, anchetator principal la biroul

procurorului districtual. Cum vă simţiţi, domnişoară Coleman?

— Mă... Mă simt mai bine, mulţumesc, răspunse ea cu o voce slabă. Aş vrea să mă întorc acasă.

— Vom vorbi imediat despre asta, zise el cu un ton liniştitor. Mai întâi aş vrea să vă pun câteva întrebări.

Luă un scaun şi se aşeză lângă ea.

— Nu durează mult. Mi s-a spus că aveţi nevoie de somn.

— Nu vreau să dorm. Vreau să mă întorc acasă.

— Aveţi pe cineva pe care aţi vrea să-l anunţ, domnişoară Coleman?

Ea îşi feri repede ochii.

— N-am pe nimeni.

— Nimeni?

— Nu.

Înţelese imediat că discuţia nu va fi chiar atât de simplă pe cât crezuse.

— Domnişoară Coleman, aţi trecut pe la domnişoara Arnot în seara zilei de 9, pe la orele şapte.

— Da.

Conrad îşi dădu seama că avea palmele asudate şi că inima îi bătea foarte puternic.

— Pot să vă întreb de ce v-aţi dus la ea?

— Aş... Aş prefera să nu vă spun.

Roşi uşor şi se uită în jurul ei de parcă ar fi căutat un mijloc de scăpare.

— Nu insist. Aţi vorbit cu domnişoara Arnot?

— Da.

— Cât timp aţi stat cu ea?

— Cam cinci minute, nu mai mult.

— Ştiţi de ce vă pun toate aceste întrebări? zise Conrad privind-o în ochi.

— Pre... Presupun că din cauza morţii domnişoarei Arnot.

— Exact. Din cauza asasinării sale.

O văzu tresărind şi muşcându-şi buza de jos.

— Ce-aţi făcut când aţi părăsit-o pe domnişoara Arnot?

— Păi, am plecat!

— Aţi coborât aleea?

— Da.

Conrad scoase batista şi îşi şterse mâinile. Următoarea întrebare avea să decidă soarta lui Maurer.

— În timp ce vă aflaţi pe proprietate, aţi văzut pe. altcineva în afară de paznic sau de domnişoara Arnot?

— Nu... Nu cred.

Fata se uita fix la desenele de pe cuvertură.

— Sunteţi sigură?

— Da.

De ce nu se uita la el? Era posibil să mintă?

— Domnişoară Coleman, această întrebare este de o importanţă deosebită. Aş vrea să vă gândiţi bine înainte de a răspunde. Ştiţi că domnişoara Arnot a fost asasinată în ziua de 9, la câteva minute după vizita dumneavoastră. Speram să fi văzut asasinul. Sunteţi absolut sigură că n-aţi văzut pe nimeni?

Urmă o tăcere lungă. Conrad remarcă câteva tremurături sub cuvertură.

— Da, zise ea în cele din urmă.

— N-aţi văzut pe nimeni?

— N-am văzut pe nimeni.

Dacă l-ar fi privit în faţă spunându-i că n-a văzut pe nimeni, ar fi crezut-o pe cuvânt, instantaneu. Se uită cu atenţie la ea. Fata contempla cuvertura şi avea mâinile crispate.

— V-aţi dus la domnişoara Arnot cu maşina? întrebă el cu blândeţe.

Ea ridică ochii surprinsă. Citi în privirea ei că se întreba ce capcană putea să ascundă această întrebare.

— Nu... Pe jos.

— Aţi văzut pe cineva pe drumul de pe malul mării, când aţi ieşit de la „Fundătură"? O maşină, domnişoară Coleman?

— Nu.

— Totuşi acesta este drumul pe care a venit asasinul, îi atrase el atenţia cu un ton răbdător. Numai aşa se poate ajunge

la „Fundătură”. E ciudat că la un sfert de oră de la asasinarea domnişoarei Arnot nu aţi văzut pe nimeni..

Faţa ei deveni şi mai palidă şi îşi îndreptă privirile spre uşă ca şi cum ar fi sperat ca cineva să intre şi să întrerupă interogatoriul.

Conrad era convins că îl minţea, dar îi era milă de ea şi fu nevoit să facă un efort ca să continue.

— Când aţi vorbit cu domnişoara Arnot, aţi înţeles de la ea că aştepta pe cineva? întrebă el.

Ea tremura din ce în ce mai tare.

— Nu ştiu nimic despre asta, zise ea cu o voce crispată. Vă implor să nu-mi mai puneţi întrebări. Nu... nu mă simt bine. Vreau să mă întorc acasă.

— Înţeleg, domnişoară Coleman, zise el zâmbind. Îmi pare rău că vă plictisesc. Dormiţi puţin. Vom relua discuţia mâine.

— Dar nu vreau! strigă ea brusc la capătul nervilor. Vreau să fiu lăsată în pace. Nu vreau să dorm! Vreau să mă întorc acasă!

— Din păcate, mi-e teamă că veţi fi obligată să staţi aici până mâine, răspunse Conrad. Unul dintre ucigaşii care au vrut să vă împuşte e încă în libertate. Nu vă putem lăsa să plecaţi înainte de a-l fi arestat.

— Dar nu-mi va face nici un rău! scăpă ea, ridicându-se pe canapea. Mi-a spus chiar el şi îl cred. Nu aveţi dreptul să mă ţineţi aici!

Şi zicând acestea, Frances aruncă cuvertura şi se ridică cu greu în picioare.

— Nu vreau să stau aici! Nu puteţi să mă forţaţi să stau aici!

Conrad văzu faţa devenindu-i albă şi dând ochii peste cap. Se repezi la ea şi o lăsă să cadă în braţele lui leşinată.

Barul lui Sam, cu faţa spre mare, era frecventat de docheri, de marinari şi de prostituate. Era o sală lungă cu tavan jos, prevăzută pe o latură cu compartimente adânci

unde clienţii puteau să bea şi să vorbească fără să fie deranjaţi. Cealaltă parte a sălii era ocupată de tejghea.

Pete Weiner se afla în ultimul compartiment, în fundul sălii, de unde putea să supravegheze uşa. Stătea la masă cu o sticlă de whisky în faţă. Scrumiera plină de chiştoace indica o şedere destul de lungă.

Pete era rebegit de frig şi simţea un fel de greaţă. Lângă Frances avusese curaj, dar acum spaima îi îngheţa sângele în vine.

Scoase câteva bancnote din buzunar şi le numără. Cincisprezece dolari şi câţiva cenţi. Nici măcar nu avea maşină. Gara era probabil supravegheată. Dacă măcar ar fi găsit un loc unde să se ascundă câteva zile. Dar fără bani nu putea să facă nimic.

Începu să se gândească la Frances. Alergase după ea când fata o luase la fugă, dar se rătăcise repede în labirint şi îi pierduse urma. Mersese drept înainte până în momentul în care ajunsese la ieşire. Voia să-l omoare pe Moe. Dar fusese literalmente înghiţit de mulţimea compactă de gură-cască care se uita la poliţiştii ce împresurau labirintul.

Pete auzise împuşcăturile şi aşteptase, în mulţime, convins că Moe o omorâse pe Frances. Apoi asistase la venirea ambulanţei în care fusese urcat corpul inert al lui Moe. Mai văzuse nişte poliţişti ducând-o pe Frances spre o maşină care aştepta. Abia atunci se gândise la propria lui siguranţă.

Se depărtase de parcul de distracţii cât putuse de repede. Ştiind că ucigaşii lui Maurer nu vor întârzia să pornească după el, se refugiase la Sam.

Probabil că mai avea doar câteva ore de trăit. Dacă scotea nasul pe stradă, era terminat. Cunoştea foarte bine tehnica. O maşină ar fi trecut pe lângă el în mare viteză, iar el s-ar fi prăbuşit sub o grindină de gloanţe.

Aprinse o ţigară, bău o gură de whisky şi îşi şterse cu mâna faţa asudată. Nu putea să stea acolo toată ziua.

O umbră se aplecă deasupra mesei şi inima începu să-i bată cu putere. Ridică ochii.

O persoană tânără îi zâmbi.

— Salut, Ochi de Jăratic, zise ea, cu mâinile pe masă. Nu vrei puţină companie?

El o privi fix încercând să-şi revină din emoţie.

— Locuiesc chiar alături, continuă faţa. Am putea să ne distrăm puţin.

Fata zâmbi descoperindu-şi dinţii mici şi albi.

Pete se gândi la avantajele soluţiei pe care i-o oferea. După ce ajungea la ea, ar fi putut s-o ameninţe cu pistolul şi ar fi aşteptat să se facă noapte. Dar era prudent să părăsească barul? Ce înţelegea ea prin „chiar alături"? Câţiva metri sau mai multe sute de metri?

— Unde locuieşti? întrebă el.

— De cealaltă parte a străzii, scumpule, zise ea. Chiar la colţ. Vii?

— Bine. OK, zise el ridicându-se.

Se duse la bar şi plăti consumaţia.

Apoi traversă rapid sala, cu fata agăţată de braţul lui.

— Pari nervos, îngeraşule, zise ea zâmbindu-i. Să nu-mi spui că e prima dată?

Pete nu-şi dădu osteneala să-i răspundă. Când ajunse în strada zgomotoasă şi plină de soare, se simţi gol şi teribil de vulnerabil.

— Unde mergem? zise el uitându-se neliniştit la mulţime, în căutarea unei feţe cunoscute.

— Pe aici, răspunse ea. Sunt sigură c-o să-ţi placă.

Fata îl trăgea departe de mare spre o stradă îngustă mărginită de case cu un aspect destul de sordid. El arunca din când în când o privire peste umăr, gata să o rupă la fugă la cea mai mică alarmă.

— Gata, zise ea oprindu-se în faţa unei case care marca chiar colţul. Ţi-am spus că nu e departe.

O urmă pe un culoar jegos şi prost luminat şi, după ce închise uşa de la intrare, Pete suspină uşurat. Era salvat. Oricum, era liniştit până la căderea nopţii.

Urcă scara în spatele ei. Pe palierul de la etajul doi, ea se opri în faţa unei uşi.

— Am ajuns, zise ea apăsând pe clanță. Oh, idioata asta care face curățenie a încuiat iar ușa. Așteaptă puțin, scumpule. Mă duc să iau cealaltă cheie. E în cutia mea de scrisori.

Îi zâmbi, îl bătu ușor pe braț și coborî scara.

Pete scoase o batistă și își șterse ceafa. Căută o țigară în buzunar. O aprinse și aruncă chibritul cu un bobârnac. Apoi se apropie de balustradă și se apleca ca să vadă în vestibul, două etaje mai jos. Fata ajunsese acum la parter. Se opri și ridică ochii spre el. Privirile lor se întâlniră și Pete se simți cuprins de o panică vagă citind o spaimă mortală în privirea fetei. Înțelese că intrase direct într-o capcană.

Băieții nu puteau să vină să-l lichideze la Sam. Trebuia să-l întâlnească fără martori și reușiseră prin intermediul acestei fete.

Auzi o cheie răsucindu-se în broască în spatele lui și băgă repede mâna în buzunar. Se întoarse la timp ca să vadă ușa apartamentului deschizându-se lent.

Nu ezită. Ochi drept, exact deasupra clanței și trase. Glonțul trecu prin ușă smulgând așchii de lemn. Pete auzi un mârâit, apoi zgomotul înăbușit al unei căderi în spatele ușii.

Se întoarse și se avântă pe scară și ateriză în vestibul.

Fata, cu ochii holbați de groază, stătea pe vine lângă perete, cu mâinile împreunate pe piept, cu gura rujată întredeschisă gata să țipe.

Se repezi la ușă, dar el o opri brusc, văzând prin geam doi oameni care urcau treptele.

Îi recunoscu. Erau Goetz și Conforti, doi dintre cei mai redutabili ucigași ai lui Maurer. Se dădu înapoi, cu stomacul crispat, apoi bătu în retragere pe culoar, la dreapta vestibulului.

O prinse pe fată în momentul în care vru s-o ia la fugă sus pe scări. O apucă de umeri, o forță să-i întoarcă spatele și, cu un braț în jurul taliei, se servi de ea ca de un scut, continuând să avanseze pe culoar.

— Nu țipa, nu fugi că te lichidez! șopti el. E o ieșire prin spate?

— Dă-mi drumul! zise ea înfigându-i unghiile în mână.

Pete o lovi cu mânerul revolverului în umăr. Ea fu gata să ţipe.

— O ieşire prin spate?

— Da.

Uşa de la intrare se deschise şi Goetz intră în vestibul.

Pete trase. Fata începu să ţipe simţind căldura împuşcăturii. Goetz căzu într-un genunchi. Faţa lui negricioasă de brută se schimonosea de durere.

— Nu trage! strigă fata, în timp ce Goetz ridica lent arma.

Pete continua să se retragă, trăgând fata după el. Îl văzu pe Goetz ţintind în direcţia lui, dar lăsă capul în jos, ridicând-o pe fată foarte sus în faţa lui ca să-l ascundă în întregime.

Ea se zbătea şi lovea cu picioarele. Îşi aruncase pantofii; fusta albă i se ridicase descoperindu-i pulpele.

Pete se lovi cu spatele de o uşă. Trase din nou în Goetz. Glonţul trecu atât de aproape încât lui Goetz îi căzu pălăria.

Goetz apăsă pe trăgaci. Trase de trei ori. Gloanţele o loviră pe fată drept în corp. Pete simţi cele trei şocuri. Fata se încordă atât de violent încât aproape că-i scăpă; apoi căzu inertă. Greutatea bruscă a cadavrului ei aproape că-l făcu să-şi piardă echilibrul. Bâjbâi în spate, găsi clanţa şi deschise uşa.

Conforti era acum şi el în vestibul. În momentul în care ridica revolverul, Pete trase în el. Fără să piardă timpul să constate rezultatele, lăsă cadavrul să cadă în urma lui şi o luă la fugă în mica curte. Escaladă o barieră de lemn şi ateriză, gâfâind, într-o străduţă îngustă şi sinuoasă.

O luă din nou la fugă. Auzi zgomot de paşi în spatele lui. Alergă mai tare şi ajunse în stradă în momentul în care Goetz dădea ultimul colţ al străduţei. Goetz ridicase revolverul zărindu-l, dar Pete dăduse colţul mai înainte ca el să aibă timp să tragă.

Pete se repezi în mulţimea care ocupa trotuarele. Îşi ascunsese revolverul în buzunar, dar oamenii se uitau la el alarmaţi de înfăţişarea lui de fugar, de faţa plină de sudoare.

Acum era în câmp deschis. Dintr-un minut în altul, o maşină putea să treacă şi să lase pe pavaj corpul ciuruit de gloanțe. Se opri la marginea trotuarului gâfâind. Zări un taxi şi îi făcu semne disperate. Taxiul trase la trotuar în faţa lui.

— În parc, te rog, zise el.

Şi trase violent mânerul portierei.

Dar două mâini îl apucară de la spate. Era încadrat de doi poliţişti.

— Nu mişca, zise unul. Te căutam, Weiner. Ia-i puşcociul, Jack.

Celălalt îl scotoci cu o mână de expert şi îi luă revolverul.

— Ne vom folosi de taxi, zise primul. Direcţia poliţie, amice. Cât poţi de repede!

Cu coada ochiului, Pete văzu o maşină mare de culoare neagră care venea cu viteză mare spre taxi.

— Atenţie! strigă el.

Scăpă din mâinile poliţistului care îl ţinea şi se lipi de podea în timp ce erau depăşiţi de maşina neagră. Peste zgomotul maşinilor se auzi răpăitul unui pistol-mitralieră. Taxiul începu să se clatine sub şocul gloanţelor. Unul dintre poliţişti primise o rafală în plină figură. Capul îi era acum un amestec îngrozitor de sânge şi oase strivite.

Al doilea poliţist se culcase la timp peste Pete. Şoferul taxiului fusese secerat de sfârşitul rafalei. Şocul gloanţelor îl ridicase de pe scaun şi îl proiectase pe trotuar.

Oamenii o luaseră la fugă în toate direcţiile ţipând cuprinşi de panică. Câţiva fuseseră nimeriţi şi zăceau grămadă, chirciţi pe trotuar sau pe şosea. Maşina neagră dispăruse după colţul străzii. Poliţistul enorm care se culcase peste Pete se ridică.

— Ticăloşii! zise el printre dinţi.

Îl trase pe Pete afară din taxi.

— Haide, vino! bombăni el împingându-l pe Pete spre intrarea unui magazin.

Îl lipi într-un colţ între două vitrine şi se postă în faţa lui cu revolverul în mână.

Maşina neagră revenea la atac. Trecătorii intrau în magazine ca să scape de moarte.

Maşinile urcau pe trotuare ca să evite maşina neagră care venea pe mijlocul străzii. Una dintre ele intră în vitrina unui magazin.

— Atenţie! strigă Pete.

Şi îl împinse pe poliţist cu toată puterea ca să se poată întinde la pământ.

Poliţistul, temerar şi stupid ca un rinocer tânăr, începu să tragă în maşina care trecea. Un pistol-mitralieră invizibil îi răspunse. Poliţistul păru că se transformă în bucăţele când rafala ucigaşă îl atinse în piept aruncându-l peste Pete.

Maşina se opri. Goetz şi Conforti coborâră.

Conforti avea un pistol-mitralieră Thompson. Goetz avea un revolver în fiecare mână. Conforti începu să tragă în timp ce se apropia de magazin.

Pete văzu gloanţele lovind trotuarul.

Trase spre el cadavrul poliţistului şi îl apucă de mijloc. Simţi sângele prelingându-i-se pe faţă şi închise ochii.

Cadavrul era scuturat de tresăriri de fiecare dată când gloanţele îi loveau picioarele fără viaţă. Inima lui Pete bătu cu putere. Auzi sirena şi împuşcăturile de revolver ale poliţiei.

Goetz se întoarse înjurând, în timp ce trei maşini de poliţie se apropiau cu sirenele la maxim. Ridică revolverul, dar prima maşină acceleră, îl seceră în trecere trimiţându-l în zbor planat pe trotuar. Căzu pe pavaj ca un sac de tărâţe pe jumătate gol.

Fără să se uite în spate, Conforti alergă spre uşa magazinului. Pete îi zări picioarele lungi în timp ce se apleca asupra poliţistului mort. Se făcu mic de tot, cramponat de centura cadavrului.

Conforti îl reperase. Trase de cadavrul poliţistului. Pete era agăţat cu toată puterea de centura lui.

— Cară-te! răcni Pete încercând să se ascundă după cadavru. Nu face asta!

Conforti apucă pistolul-mitralieră. Ţeava se ridică. Pete, cu ochii holbaţi de groază, văzu degetele lui Conforti apăsând

pe trăgaci. În spatele lui Conforti răsunară detunături. Fața ucigașului se schimonosi de durere. Ochii îi deveniră tulburi. Arma tresări în mâna muribundului.

Apoi Conforti dădu drumul pistolului-mitralieră, făcu un pas și căzu în față. În clipa următoare, Pete era înconjurat de fețele roșii ale polițiștilor.

Polițistul gras care se afla la birou se foi greoi făcând scaunul să trosnească sub el.

— Șeful îl interoghează, zise el. Vă așteaptă, nu?

— Da, mă așteaptă, răspunse Conrad. Ce-i face? Îl ia tare pe Weiner?

— Păi, nu cred că-l ia cu duhul blândeții. Din cauza lui au murit trei dintre cei mai buni oameni ai noștri.

Conrad traversă biroul din trei pași, străbătu repede culoarul, coborî câteva trepte de piatră și, la capătul celui de al doilea culoar, ajunse în fața unei uși. Intră.

Pete se afla într-un cerc de lumină orbitoare. Mica încăpere era plină de fum de țigară. În aer se simțea miros de sudoare și de praf. Se înghesuiau acolo câțiva polițiști congestionați la față. Bardin stătea în fața lui Pete și, în momentul în care intră Conrad, își luă elan și îl lovi pe Pete peste față cu toată puterea.

Lovitura răsună ca o pungă de hârtie care se sparge și capul lui Pete căzu pe piept. Din buza despicată, sângele îi curgea pe piept. Se uita fix la Bardin cu ochii lui negri mijiți de ură.

— Aşa, ai, n-ai auzit niciodată de Maurer? zise ironic Bardin. Nu citeşti jurnalele?

— Ba da. Rubrica sportivă, răspunse Pete printre dinţi.

Bardin îşi luă din nou elan ca să lovească, dar Conrad se repezi şi îl apucă de braţ.

— Uşurel, Sam.

Bardin se întoarse spre el.

— Asta e, zise el cu o vehemenţă plină de amărăciune. Uşurel. Atâta pagubă pentru băieţii noştri care mor! Atâta pagubă pentru nevestele şi copiii lor. Uşurel. Poate că ai vrea să-i fac şi nişte complimente ticălosului ăsta?

Conrad dădu drumul mâinii lui Bardin.

— Îmi pare rău că întrerup interogatoriul, dar am nevoie de omul ăsta. Scoase o foaie de hârtie şi o puse pe birou.

— Cu asta eşti acoperit, Sam, adăugă el. Vrei să semnez?

Bardin se roşi la faţă. Luă hârtia, aruncă o privire şi o puse la loc pe birou.

— Ce treabă ai cu el? întrebă el cu o voce răguşită. Îl duceţi la culcărică, la patru mese bune pe zi şi program radio ca să nu se plictisească?

Conrad se uită la Bardin fără să spună nimic. Locotenentul se îndreptă spre birou, scoase un registru mare, scrise ceva şi întinse registrul lui Conrad.

— OK. Ia-l pe ticălosul ăsta. Nu ştie nimic. N-a auzit niciodată de Maurer. Se afla la câţiva kilometri de parcul de distracţii. Dacă crezi că vei obţine ceva de la el altfel decât făcându-l să-şi scuipe maţele, îţi faci iluzii.

— Vreau să fie dus cu maşina şi bine păzit, zise Conrad. Aranjează asta, te rog, Sam.

Bardin se ridică şi făcu semn unuia dintre poliţişti care ieşi. Apoi se apropie de Pete şi îl privi în ochi.

— Ne vom revedea, Weiner. Să nu crezi că scapi aşa. Ne vom revedea şi vei fi primit cu toate onorurile datorate rangului tău.

Îi trase lui Pete o lovitură puternică care îl făcu să cadă pe spate cu scaun cu tot. Pete se întinse pe podea, ameţit de şoc, cu mâna apăsată pe obrazul umflat.

Conrad întoarse spatele. Nu aproba astfel de metode, dar nu putea să-i poarte pică lui Bardin. Avea motive să se enerveze. Pierduse trei agenţi buni ca să salveze viaţa unui ticălos de gangster.

Pete se ridică de bine, de rău în picioare şi se sprijini de perete. Nimeni nu mai mişca. Minutele treceau încet. Apoi uşa se deschise şi poliţistul intră.

— Gata. Maşina e în faţa intrării laterale.

— Ia-l, zise Bardin. Şi nu uita că, după ce termini, vrem tare mult să-i mai spunem o vorbuliţă.

— O să ţi-l trimit, zise Conrad.

Apoi i se adresă lui Pete:

— Haide, Weiner.

Pete traversă încăperea croindu-şi drum spre uşă printre poliţiştii nemişcaţi care se uitau la el cu ostilitate.

O maşină mare blindată aştepta în faţa porţii laterale. În jurul ei stăteau oameni cu puşca în bandulieră. Şase motociclişti aşteptau gata să pornească.

Pete urcă în maşină, urmat de Conrad. Uşa grea se trânti şi Conrad încuie cele două broaşte mari.

— Stai jos, zise el tăios.

Pete se aşeză. Motocicliştii şi maşina se puseră în mişcare.

Conrad scoase un pachet de ţigări şi oferi una lui Pete.

— Ce-ai de gând să faci în ziua în care prietenii tăi îţi vor trimite un şmecheraş de-al lor ca să te scoată pe cauţiune? întrebă el domol.

Pete ridică ochii.

— Mă acuzaţi de asasinat, nu? Atunci nu va fi nici o cauţiune.

— Să presupunem că am să te acuz doar de asociere cu criminali cunoscuţi. Peste două ore poţi să fii pus în libertate provizorie.

Îl văzu pe Pete schimbându-se la faţă.

— Refuz să fiu eliberat pe cauţiune.

— De ce?

Pete nu zise nimic. Își privea mâinile, simțind sudoarea picurându-i de pe frunte.

— Ți-ar fi frică să te pomenești liber?

— Nu voi vorbi, zise Pete.

— O să te răzgândești repede. Gândește-te puțin. După ce ieși din mâinile mele, Weiner, nu dau prea mult pe viața ta. Și n-am să te protejez decât dacă te vei hotărî să vorbești.

— Nu știu nimic, spuse Pete cu un aer morocănos.

— Cretinule! exclamă Conrad. Fata te va recunoaște. Aveai misiunea s-o ucizi, nu? Ordin de la Maurer.

Pete nu spunea nimic.

— Va trebui să te hotărăști să vorbești, zise domol Conrad. Sau vorbești și te protejez, sau taci și îți dăm drumul să te întorci la ocupațiile tale. Cum vrei.

Pete nu reacționa.

— Nu ne interesezi, continuă Conrad. Noi pe Maurer îl vrem. Dacă vrei să ne ajuți, te vom proteja.

Pete se întoarse spre el.

— Să mă protejați? Bună glumă! Cât timp tac, am o șansă de scăpare. Dacă vorbesc, sunt mort. Poliția nu poate să mă protejeze.

— Nu te prosti! se răsti Conrad. Știi foarte bine că putem să te protejăm. Garantez eu pentru asta.

Pete se uită un moment fix la el, apoi se aplecă înainte și scuipă pe podea.

Van Roche îl aștepta pe Conrad în biroul lui.

— L-ai adus?

— Da, răspunse Conrad. Pari cam enervat.

— Abe Gollowitz e la procuror. Vrea să-i dăm drumul domnișoarei Coleman.

— Glumești?

Van Roche scutură din cap.

— A venit acum zece minute. Procurorul prelungește discuția ca să vii și tu. Vrea să o vadă pe domnișoara Coleman.

Conrad se repezi în biroul procurorului. Forest stătea la birou, cu mâinile încrucişate în faţă. Gollowitz stătea lângă birou şi zâmbea mieros.

— Tocmai spuneam că aş vrea s-o văd pe domnişoara Coleman, zise Gollowitz, în timp ce Conrad se apropia de birou.

— De ce? întrebă tăios Conrad.

— A fost reţinută aici în mod ilegal, iar eu sunt reprezentantul ei legal. Asta e tot.

— Foarte interesant! replică Conrad. Ea cunoaşte această fericită stare de lucruri? Credeam că aveţi treburi mai importante de făcut decât să vă ocupaţi de o nefericită de figurantă fără roluri.

Gollowitz râse uşurel şi sarcastic.

— În calitatea mea de reprezentant al sindicatului industriei cinematografice, e de datoria mea să mă ocup de fiecare membru. Iar domnişoara Coleman este membră a sindicatului.

— Ar fi trebuit să mă gândesc, zise Conrad.

Şi aruncă o privire spre Forest.

— Nimeni nu mă poate împiedica să o văd, continuă domol Gollowitz. Ştiţi la fel de bine ca şi mine.

Se ridică şi puse mâna pe o hârtie aflată pe birou.

— Sper că acest mandat vă satisface?

— Ar trebui să te duci la domnişoara Coleman să vezi dacă vrea să-l vadă pe domnul Gollowitz. Te aşteptăm aici, zise Forest.

Conrad ieşi din birou. Se gândi o clipă. Frances dorea să-l vadă pe Gollowitz. El ar fi pus-o în gardă. Dar era ea într-o dispoziţie propice pentru a-i asculta avertismentele? Cunoştea pericolele care o ameninţau?

Se întoarse la biroul lui.

— Găseşte-mi şase fotografii ale unor clienţi de-ai noştri, îi zise el lui Van Roche, şi pune printre ele o fotografie a lui Maurer.

Van Roche scotoci prin fişet şi găsi cele şase fotografii.

— Aş vrea să vii cu mine, zise Conrad. Şi când îţi voi face semn, îl vei introduce pe Weiner în camera domnişoarei Coleman. OK?

Ascensorul îi duse la etajul zece.

— Stai cu Weiner până când te chem, zise Conrad.

Şi se îndreptă spre camera lui Frances.

Jackson şi Morris erau la post. Madge deschise uşa. Părea exasperată.

— Îţi dă de furcă? întrebă Conrad cu glas scăzut.

— Înţeleg! Nu mai poate fi ţinută locului.

Conrad intră în camera din fund. Era emoţionat că o vedea pe Frances, chiar şi după câteva ore de despărţire.

— Sper că vă simţiţi mai bine, domnişoară Coleman, zise Conrad.

Ea se întoarse brusc şi veni spre Conrad. Ochii ei aruncau fulgere.

— Vreau să mă întorc acasă! zise ea furioasă. Nu aveți dreptul să mă ţineţi aici!

— Ştiu, zise cu blândeţe Conrad. Îmi pare rău, domnişoară Coleman. Dar credem că ar fi periculos să vă lăsăm să plecaţi.

— Asta mă priveşte numai pe mine!

— Credeţi?

Conrad zâmbi, dar ea rămase de lemn, cu fața crispată de furie.

— Vreţi să luaţi loc un moment? îi zise el. Dacă, după ceea ce vă spun, tot mai sunteţi dispusă să vă întoarceți acasă, vă voi lăsa să plecaţi. Nu pot să vă ţin aici împotriva dorinței de a pleca.

Furia începea să se risipească, dar privirea ei era încă neîncrezătoare.

— Nu vreau să ascult nimic. Vreau să plec imediat.

— Aş vrea să încercaţi să fiţi înţelegătoare. Ne gândim numai la securitatea dumneavoastră. De ce credeți că acel om a vrut să vă omoare? V-aţi gândit la asta?

— Era... probabil nebun.

— Credeţi? Staţi jos un moment. N-am să vă reţin mult.

Ea ezită, apoi se aşează, cu pumnii strânşi pe genunchi.

— Tot mai sunteţi sigură că n-aţi văzut pe nimeni când aţi fost la domnişoara Arnot? întrebă Conrad scoţând cele şase fotografii din buzunar.

— V-am mai spus că n-am văzut pe nimeni. Doar nu veţi începe...

— Vă rog să aveţi răbdare. Vă puteţi uita la aceste fotografii şi să-mi spuneţi dacă recunoaşteţi pe unul dintre aceşti oameni?

Îi întinse fotografiile şi ea le luă fără tragere de inimă. Se uită rapid la ele. Când ajunse la fotografia lui Maurer, Conrad o văzu încruntându-se. Dădu drumul la fotografie ca şi cum i-ar fi ars degetele şi se ridică brusc.

— M-am săturat! strigă ea palidă la faţă. Vreau să mă întorc acasă!

Acum era sigur că fata îl văzuse pe Maurer la „Fundătură".

Îi întinse fotografia lui Maurer.

— Ştii cine e?

Ea nu se uită la fotografie.

— Nu cunosc pe nici unul dintre oamenii ăştia.

— Ai auzit de Jack Maurer?

— Bineînţeles. E un gangster, răspunse Frances întorcând capul.

— Trebuie să vă vorbesc de Maurer, zise Conrad studiind fotografia. E un personaj destul de uimitor. După părerea mea, acum este omul cel mai puternic din Statele Unite. La cincisprezece ani a devenit garda de corp a lui Jake Moritti. Înainte de a avea şaisprezece ani, a fost arestat de trei ori pentru omucidere, dar totdeauna a făcut în aşa fel ca nici un martor să nu rămână în viaţă. Când domnia lui Moritti a ajuns la sfârşit, i s-a alăturat lui Capone. În interval de zece ani, a avut treizeci de asasinate pe conştiinţă. Când Capone a ajuns la închisoare, Maurer s-a înhăitat cu Lepke. Puţin mai târziu, a devenit unul dintre cei mai importanţi conducători ai Consorţiului crimei. Ai auzit de Consorţiu, nu? E o organizaţie care se întinde pe tot teritoriul american. Maurer se află în

fruntea sectorului California. Domnia lui durează de zece ani şi are la activ isprăvi remarcabile. A luat în mână toate principalele sindicate. Membrii tuturor acestor sindicate îi dau bani în schimbul cărora el nu le dă nimic.

Conrad făcu o mică pauză apoi continuă:

— A practicat camăta pe scară mare. E una dintre escrocheriile cele mai rentabile care bântuie ţara. Pentru un împrumut de cinci dolari, trebuie să dai înapoi şase dolari într-o săptămână. Pe patruzeci de zile, dobânda urcă la o sută douăzeci la sută. Dacă cel care a împrumutat nu plăteşte la timp, doi oameni ai lui Maurer îi fac o vizită ca să-i aplice „corecţia", adică lovirea victimei cu o ţeavă de plumb înfăşurată în hârtie de ziar. Dacă după „corecţie" debitorul tot nu plăteşte, primeşte un glonţ în spate.

Conrad se opri şi se uită la Frances, dar ea îi întorsese spatele şi se uita pe fereastră.

— Maurer, continuă el, a pus mâna şi pe reţeaua telegrafică a curselor, de care nu se poate lipsi nici un bookmaker. Şi fiecare bookmaker abonat la acest serviciu trebuie să-i dea lui Maurer o sumă lunară. Maurer controlează şi toate tripourile din Las Vegas. Numai această activitate îi aduce cincizeci şi cinci de mii de dolari pe lună. De cinci ani a devenit destul de puternic ca să-şi pună la buzunar Hollywood-ul şi industria cinematografică. Cele mai multe dintre marile vedete „cotizează" la el cu nişte sume fantastice ca să beneficieze de aşa-zisa lui protecţie.

Frances se întoarse brusc.

— De ce-mi spuneţi toate astea? Nu mă interesează. M-am săturat.

— De la începutul domniei lui Maurer, au avut loc peste trei sute de asasinate, continuă Conrad ca şi cum n-ar fi auzit. N-am obţinut decât zece condamnări şi, în cele zece cazuri, am descoperit că condamnaţii lucrau pentru Maurer. Ştim că şi Maurer a comis pe vremuri treizeci şi trei de asasinate. Dar de când a devenit patron, pune pe alţii să-i execute ordinele ţinându-se cu prudenţă la distanţă. N-am putut niciodată să-i punem în cârcă o acuzaţie de asasinat. Or în

ziua de 9 a acestei luni, Maurer a comis o greşeală. Pentru prima dată de cincisprezece ani a lucrat cu mâna lui. A ucis-o chiar el pe June Arnot care era amanta lui şi care îl înşela. Nu avem dovada reală a culpabilităţii sale, ci numai presupuneri foarte întemeiate. Ne-ar fi de ajuns să putem spune că se afla la locul crimei, la ora crimei, ca să fie condamnat şi să debarasăm California de gangsterul cel mai puternic şi cel mai periculos din toate timpurile.

Se aplecă în faţă, întinse degetul spre ea şi continuă:

— Sunt sigur că l-aţi văzut la „Fundătură". Cu ajutorul mărturiei dumneavoastră pot să pornesc urmărirea. Vă cerem, domnişoară Coleman, să vă faceţi datoria dându-ne această declaraţie!

Frances se trase înapoi. Faţa ei era albă ca varul.

— Nu l-am văzut! V-am mai spus! N-am să depun mărturie!

— Ăsta e ultimul cuvânt?

— Da. Şi acum mă întorc acasă.

— Ei bine, nu pot să vă împiedic. V-am spus cine e Maurer. Ştie că un singur cuvânt spus de dumneavoastră poate să distrugă imperiul care îi aduce mai multe milioane de dolari pe an. Chiar credeţi că se va expune unui astfel de risc? Doi din oamenii lui au încercat deja să se debaraseze de dumneavoastră. Aţi avut un mare noroc că n-au reuşit. Dacă refuzaţi protecţia noastră, data viitoare vor fi mai îndemânatici!

— Nu vă cred. Încercaţi să mă speriaţi! N-am văzut nimic şi vreau să mă întorc acasă!

Conrad îşi stăpânea cu greu enervarea.

— Domnişoară Coleman, vă implor să vă gândiţi. Putem să vă protejăm. Nu aveţi de ce vă teme. Vă e frică de Maurer? Spuneţi-mi de ce nu vreţi să rămâneţi aici câteva zile?

— Nu vreau să stau şi nu vreau nici o protecţie! izbucni ea furioasă. Vreţi să mă speriaţi, să mă forţaţi să depun mărturie, dar n-am să mă las intimidată!

Conrad se îndreptă spre uşă.

— Madge, poți suna la procuror ca să-i spui că Gollowitz poate să urce.

Madge se uită la el cu un aer îngrijorat.

— Gollowitz? Doar n-ai să-l lași....?

— Fă ce ți-am spus! îi tăie vorba Conrad.

Se întoarse spre Frances.

— Un avocat vrea să vă vadă. Are un mandat care îi dă dreptul să vă ia cu el. Nu vă putem reține din cauza acestui mandat, dar dacă refuzați să-l urmați, nu poate să vă oblige. Alegeți.

Frances se uita la el cu un aer provocator.

— Voi pleca în mod sigur cu el!

Conrad de apropie de ea.

— Ascultă-mă, încăpățânată mică! De ce crezi că un avocat își dă osteneala să te scoată de-aici? Omul ăsta e brațul drept al lui Maurer. Ai înțeles?

— Poate că mi l-a trimis Bunty Boyd! zise ea. Vreți să rămân aici, nu? Nu cred nici o vorbă din tot ce-mi spuneți!

Cineva bătu la ușă și Madge băgă capul în încăpere.

— Domnul Gollowitz.

Gollowitz intră cu zâmbetul pe buze.

— Domnișoara Coleman?

Frances se uita la el foarte atentă.

— Da.

— Reprezint sindicatul industriei cinematografice. Secretarul sindicatului m-a sunat ca să-mi spună că vă aflați aici. Procurorul districtual m-a asigurat că nu are nici un motiv ca să vă mai rețină. Vreți să veniți cu mine?

Frances ezita. Gollowitz îi provoca o stare de stinghereală.

— Nu vreau să merg cu dumneavoastră, mulțumesc, răspunse ea. Vreau pur și simplu să mă întorc acasă.

Gollowitz rânji.

— Bineînțeles. Îmi propuneam să vă însoțesc numai până la ieșire.

Conrad se apropie discret de ușă și făcu un semn lui Madge.

— Spune-i lui Van să-l aducă pe Weiner, murmură el.

Se întoarse şi o auzi pe Frances întrebând:

— Pot să plec imediat?

— Bineînţeles, răspunse Gollowitz.

— O clipă, interveni Conrad. Dacă tot sunteţi aici, domnule Gollowitz, poate aţi putea elibera pe cauţiune un alt client al nostru. Intră, Weiner.

Van Roche deschise larg uşa şi îl împinse pe Pete înăuntru. Văzându-l pe Gollowitz, Pete se dădu înapoi ca şi cum ar fi văzut un şarpe.

Gollowitz îşi dăduse prea multă osteneală ca să obţină mandatul pentru Frances ca să se mai preocupe de ce se întâmplase cu Pete. Văzându-l apărând în mod atât de neaşteptat, Gollowitz nu se mai putu controla. Deveni alb la faţă şi se apropie de Pete cu o expresie furioasă.

— Dă-mi pace! strigă Pete dându-se înapoi.

Gollowitz îşi dădu seama, dar prea târziu, că se trădase. Se strădui să zâmbească, dar oroarea se citea deja în ochii lui Frances.

— Nu vreţi să-l luaţi şi pe Weiner o dată cu domnişoara Coleman? întrebă calm Conrad. Nu ştiu dacă vrea să vină cu dumneavoastră, dar puteţi să-l întrebaţi.

Cu ochii scăpărând de furie, Gollowitz se întoarse spre Frances.

— Haideţi, domnişoară Coleman. O să vă caut un taxi.

— Nu te duce cu el! răcni Pete. Rămâi aici!

— Ăsta e un nebun, ripostă Gollowitz. Ce l-a apucat?

— Nu! Rămân aici. Nu vreau să plec cu dumneata!

— Am impresia, domnişoară Coleman, că nu prea ştiţi ce vreţi! zise Gollowitz.

Ameninţarea tăcută din privirea lui o îngheţă pe Frances.

— În fine, adăugă el, vreţi să veniţi cu mine sau nu?

Frances se trânti pe divan plângând, cu capul în mâini.

— Vă implor! Spuneţi-i să plece!

Gollowitz aruncă o privire spre Pete şi ieşi încet din încăpere.

***

— Janey!

Conrad se afla în vestibul şi aştepta un răspuns. Nu era la parter şi se întreba dacă nu cumva ieşise în oraş. De trei zile, relaţiile dintre ei se deterioraseră rău. Ea nu-i spunea unde se duce, iar el n-o întreba nimic.

— Tu eşti? zise Janey de la etaj.

Surprins că o găsea acasă, Conrad urcă scările şi deschise uşa dormitorului. Janey stătea în faţa oglinzii, îmbrăcată doar cu un sutien şi nişte pantaloni scurţi cu volane. Îşi punea un ciorap de nylon negru.

— Ai venit devreme, zise ea fără să ridice capul. Nici măcar nu e şase şi jumătate!

Închise uşa şi se îndreptă spre fereastră. Nici măcar nu-i făcea plăcere să o vadă în acea ţinută atrăgătoare.

— Trebuie să plec câteva zile, Janey. Imediat.

— Oh! Presupun că nu mă iei cu tine? Se poate şti unde te duci?

Luă al doilea ciorap cufundându-se imediat în gânduri. Câteva zile? Adică cât? O săptămână... zece zile? Un val de căldură îi coloră faţa. Ar putea să-i ceară lui Louis să vină?

— Trebuie să mă ocup de doi martori importanţi, răspunse Conrad întorcându-se spre ea. Trebuie puşi la adăpost până la proces. Procurorul vrea să mă ocup de ei.

Janey verifică ţesătura ciorapilor şi se ridică.

— Ce idee! De când ai misiunea să serveşti drept guvernantă martorilor?

— Sunt nişte martori importanţi şi sunt în pericol. Voi lipsi până marţi. Îmi pare rău, Janey, dar n-am încotro.

Ea se duse să-şi ia un capot din şifonier.

— Perfect. Dacă trebuie să pleci, pleacă, replică ea cu indiferenţă. Asta nu schimbă mare lucru pentru mine. Oricum, nu te văd deloc. Şi unde te duci?

— Îţi voi da adresa, zise Conrad scoţând carnetul. E aproape de Butcher's Wood. Dar, Janey, să ştii că nimeni nu trebuie să ştie unde mă aflu. E foarte important. Ai înţeles?

— Cu cine ai vrea să vorbesc? răspunse Janey, îmbrăcându-şi capotul. Ştii foarte bine că sunt tot timpul singură în casa asta.

— Nu spune prostii!

Puse adresa într-un sertar al comodei.

— Voi lua câteva lucruri cu mine, zise el încercând să întârzie scena inevitabilă.

— Şi cine sunt aceşti martori preţioşi pe care trebuie să-i răsfeţi? Pariez că e vorba de o femeie.

— Nu are importanţă cine sunt, îi reteză vorba Conrad.

Îşi îngrămădea în grabă lucrurile în valiză.

— Trebuie să-ţi las ceva bani, zise el punând câteva bancnote pe cămin. Ar trebui să-ţi ajungă până marţi.

„Ar fi prea riscant să-l chem aici pe Louis", îşi zise Janey dându-şi cu ruj pe buze. Erau prea mulţi vecini care spionau. Dar ar fi putut să se ducă ea la el acasă. Făcea dragoste ca o brută egoistă şi nesătulă. O lăsase năucită şi cu dureri în tot corpul, dar murea de dorinţa de a fi din nou strânsă în braţe.

— Trebuie să plec, zise Conrad închizând valiza. De ce nu-i ceri lui Beth să vină să stea câteva zile la tine? Nu-mi place să te las aşa singură.

Janey zâmbi misterios.

— Remuşcările tale sunt foarte înduioşătoare, scumpule. Având în vedere că mă laşi singură cincisprezece ore pe zi, câteva ore în plus n-au să mă omoare.

— Pentru Dumnezeu, Janey! Iar o iei de la capăt! Ştii că sunt obligat să lucrez până seara târziu, zise Conrad agasat.

— Va fi o schimbare plăcută pentru tine să stai la Butcher's Wood, la căpătâiul unei femei frumoase.

Conrad se uită la ea. Era profund scârbit.

— Bine. La revedere, Janey.

— La revedere.

Avea să fie singură timp de patru zile şi trei nopţi! Şi avea intenţia să profite de o asemenea pleaşcă!

Traversă încăperea în fugă şi coborî scara ca să se repeadă la telefon. În timp ce forma numărul de la Paradise Club, inima începu să-i bată cu putere.

— Cu domnul Seigel, vă rog!

— Aşteptaţi.

După o lungă tăcere, la capătul celălalt al firului se auzi vocea lui Seigel.

— Cine e la telefon?

Vorbea cu o voce tăioasă şi părea furios.

— Louis? Sunt eu, Janey.

— Ah, bună! Ce vrei?

Vocea indiferentă avu asupra lui Janey efectul unei lovituri de pumnal.

— Nu prea pari fericit că-mi auzi vocea, zise ea cu un ton tânguitor.

— Sunt ocupat. Ce-ai păţit?

— A plecat pentru două-trei zile, zise Janey. Sunt singură. Am crezut că asta ar putea să te intereseze.

Urmă o tăcere lungă.

— Perfect, zise el brusc. Foarte bine, fă-te-ncoace!

— Ar fi mai bine să nu vin prea des la club. N-aş putea veni mai bine la tine acasă?

— Vino la club, zise el cu o voce enervată. Ne vedem pe la nouă. Înainte nu sunt liber. Ne vedem atunci.

Şi închise.

Janey puse încet receptorul în furcă. Se purta cu ea ca cu un câine, dar nu-i păsa. Brutalitatea lui o fascina. Nu dorea decât s-o ia în braţe şi s-o trateze ca pe o târfă de trotuar. Nu i se mai întâmplase aşa ceva până atunci. Şi murea de nerăbdare s-o ia de la capăt.

Seigel se îndreptă spre birou cu un aer preocupat. De trei zile aştepta ca McCann să-i spună că se emisese un mandat de arestare pe numele lui. Faptul că McCann nu telefonase îl făcea nervos, prost dispus. Pe de altă parte, era furios că Gollowitz luase toată povestea asta în mână. Cu atât mai mult cu cât nu avea cu ce să se laude. Nu obţinuse nici un rezultat.

Procurorul o avea pe fată şi pe Weiner. Şi probabil că amândoi vorbiseră. Dacă l-ar fi lăsat pe el să acţioneze, Seigel

ar fi fost deja la New York, dar Gollowitz îi spusese să nu se mişte.

„Încă nu avem de ce intra în panică”, pretinsese Gollowitz. „Datorită lui McCann, suntem acoperiţi.”

Seigel deschise uşa cabinetului său de lucru. Se opri brusc văzându-l pe Gollowitz instalat la biroul lui.

— Ce faci aici?

— Aştept, răspunse Gollowitz.

Cele trei zile care trecuseră îl marcaseră profund. Faţa durdulie începea să se lase şi avea cearcăne mari la ochi. Înţelesese ce mare pericol plana asupra organizaţiei. Nu mai exista scăpare legală. Ca să-i facă pe cei doi să nu vorbească, nu mai exista decât un mijloc: să le închidă gura pe vecie!

Înţelesese prea târziu că nu putea să se bizuie pe Seigel. Luase o decizie care îi rănea amorul propriu şi îi clătina poziţia. Se adresase Consorţiului, admisese faptul că nu era în stare să facă faţă situaţiei şi cerea să i se vină în ajutor.

— Aştepţi? zise ironic Seigel instalându-se într-un fotoliu. Dar ce aştepţi?

Gollowitz aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Îl aştept pe Ferrari. Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

— Ferrari? Care Ferrari?

— Vito Ferrari, răspunse Gollowitz.

Seigel deveni rigid. Mâinile i se crispară pe mânerele fotoliului. Fu gata să se ridice brusc în picioare.

— Vito Ferrari? Trebuie să vină aici?

— Da.

— Ce caută?

În cadrul Consorţiului, Vito Ferrari deţinea postul de executor al acţiunilor importante. Zvonuri incredibile şi fantastice se răspândiseră despre cruzimea lui, despre crimele lui nemiloase şi sângeroase. Devenise un personaj legendar în anumite medii ale societăţii. Seigel se uita la Gollowitz cu un aer îngrozit.

— Eşti nebun! zise el.

Gollowitz îşi întinse mâinile grăsuţe.

— Numai el ne poate scăpa din asta. Dacă ai fi fost în stare să aranjezi lucrurile, crezi că l-aş mai fi chemat?

Seigel vru să răspundă, dar cineva bătu la uşă. Tresări şi se întoarse spre uşă.

— Intră! zise Gollowitz.

Dutch deschise uşa. Avea aerul năucit al cuiva care iese ameţit în plin soare după o şedere prelungită într-o sală de cinema.

— Vă caută un tip, îl anunţă el pe Gollowitz. Spune că îl aşteptaţi.

Gollowitz deveni puţin mai palid la faţă.

— Foarte bine. Să intre.

Deşi auzise de multe ori vorbindu-se de Ferrari în cursul carierei sale, nu-l întâlnise niciodată în carne şi oase şi nu-i văzuse niciodată fotografia. Şi-l imagina pe Ferrari puternic ca un taur, brutal şi feroce. De aceea, fu foarte surprins când personajul respectiv intră în încăpere.

Ferrari nu avea mai mult de un metru şi cincizeci de centimetri. Era aproape pitic şi era numai piele şi os. Costumul lui negru părea agăţat pe un manechin din sârmă.

Seigel fu imediat frapat de mersul extraordinar. Aluneca pe parchet de parcă picioarele lui n-ar fi atins solul. Faţa triunghiulară contribuia şi ea la aspectul lui fantomatic. Fruntea era lată, bărbia îngustă şi pătrată, nasul coroiat şi gros; gura părea total lipsită de buze. Pielea gălbuie era atât de întinsă pe oasele capului şi ale feţei încât ai fi zis că e un cap de mort.

Noul venit puse jos pălăria şi se instală în fotoliul părăsit de Seigel.

— O femeie şi un bărbat, nu? zise el.

Avea o voce răguşită ciudată, care îl îngheţă pe Seigel. Gollowitz îşi zise că era timpul să-şi revină.

— Îmi pare foarte bine că eşti aici, zise el. Îi sunt foarte recunoscător lui Big Joe...

— Despre ce e vorba? zise Ferrari întrerupându-l.

Gollowitz bâigui ceva şi aruncă o privire imploratoare spre Seigel.

— Te referi la cei doi de care ai venit să te ocupi? zise Seigel cu o voce nesigură.

— Bineînţeles, replică Ferrari cu nerăbdare. Despre ce e vorba? Nu ştiţi unde sunt?

— Sunt într-un pavilion de vânătoare la Butcher's Wood, îi explică imediat Gollowitz.

McCann îi oferise informaţii complete chiar în acea dimineaţă.

— Am o hartă, adăugă el.

Deschise un sertar şi scoase un plan făcut cu grijă. Ferrari îl luă, îl îndoi în patru şi îl puse în buzunar fără să arunce nici o privire.

— Cum vreţi să-i omor?

— Cum vrei, zise Gollowitz. Dar trebuie neapărat ca moartea lor să pară accidentală.

— Când trebuie făcută treaba?

— Poate că ar fi mai bine să discutăm mai întâi mijloacele de a ajunge la ei, sugeră Gollowitz, agasat de aroganţa lui Ferrari. Dacă ar fi fost chiar atât de uşor, nu te-aş fi chemat. Sunt păziţi zi şi noapte. Nimeni nu se poate apropia de pavilion fără să fie văzut. Împrejurimile sunt păzite de câini, luminate de faruri şi supravegheate de un adevărat regiment de poliţie. Lângă ei stau şase oameni care se schimbă permanent. Două femei din cadrul poliţiei sunt tot timpul cu fata. Weiner are şi el permanent doi poliţişti cu el. Problema nu e *când*, ci *cum* să-i facem să dispară.

Ferrari îşi frecă nasul cu un deget osos, uitându-se la Gollowitz aşa cum examinează un savant un virus necunoscut.

— Am întrebat când trebuie făcută treaba, repetă el.

Gollowitz dădu din umeri.

— Cât mai repede posibil, evident, răspunse el tăios.

— Foarte bine. După ce voi studia planul, voi fixa o dată, îi asigură Ferrari.

Vorbea o engleză lentă şi precisă cu un puternic accent italian.

— Probabil peste două zile, adăugă el.

— Vrei să spui că îi vei omorî peste două zile? întrebă Seigel. E imposibil!

— Cu siguranţă că până atunci unul din ei va fi lichidat. Aş fi putut să mă debarasez de amândoi în două zile, dacă n-aţi fi insistat să moară de moarte accidentală. Două accidente într-un timp atât de scurt ar părea suspect. Ţii neapărat la accident? îl întrebă el pe Gollowitz.

— Neapărat, răspunse Gollowitz, încântat în sinea lui că-i făcea sarcina mai dificilă lui Ferrari. Dacă ziarele ar bănui un asasinat, ar face atâta scandal încât ar fi posibil să se deschidă o anchetă.

Ferrari îşi trecu degetele prin păr.

— Bine. Unul dintre ei va fi mort peste două-trei zile. De al doilea ne vom ocupa mai târziu.

— Scuză-mă, dar sunt foarte sceptic, zise Gollowitz cu un ton înţepat. Pari să crezi că afacerea e ca şi rezolvată şi nici măcar nu te-ai uitat pe plan.

Ferrari îşi frecă din nou nasul. Probabil că era un tic.

— Uiţi că sunt specialist, zise el domol. Tu eşti un amator. Ţi-ai pus în cap că e imposibil. Asta înseamnă să fii învins dinainte.

Se răsturnă în fotoliu şi îşi încrucişă degetele osoase, cu mâinile pe genunchi. Părea venit din altă lume, cel puţin aşa i se părea lui Seigel care îl privea cu o curiozitate amestecată cu jenă. Când Ferrari stătea picior peste picior, picioarele lui nu atingeau podeaua.

— Fiecare misiune o abordez cu încredere, continuă el. N-am ratat niciodată şi n-am intenţia s-o fac. Şi vă garantez că am avut cazuri mult mai periculoase decât ăsta.

— Totuşi nu e uşor, zise Seigel încercând să prindă privirea acelor ochi care păreau nişte vilbrochene. Vei avea noroc dacă vei reuşi să lichidezi unul. Dar pe amândoi...

Ferrari se aplecă în faţă şi zâmbi. Avea nişte dinţi laţi, galbeni şi cariaţi.

— Dacă aş conta pe şansă, n-aş ajunge niciodată la nimic. V-am mai spus: vor muri amândoi. Vă garantez. Nu vă cer decât să mă credeţi. Aşteptaţi şi veţi vedea.

Gollowitz simţi în mod confuz că piticul acela oribil nu glumea.

Conrad se aşeză jos şi scoase o ţigară din pachet.

— Chestia a mers. Weiner vorbeşte.

Forest dădu din cap.

— Eram convins că până la urmă va vorbi. Treburile se încurcau dacă accepta cauţiunea. Dar am bănuit că nu va vrea să plece de-aici. Şi fata?

Conrad se strâmbă dezamăgit.

— Nimic. Se încăpăţânează să spună că n-a văzut pe nimeni la „Fundătură", dar a renunţat să se mai întoarcă acasă. Cred că a înţeles că e mai bine să nu scoată nasul afară până când lucrurile se liniştesc.

— Ce spune Weiner?

— A mărturisit că primise misiunea s-o omoare pe domnişoara Coleman. Ordinul venea de la Seigel. Mai mult nu putem scoate de la el.

— Cu alte cuvinte, ţi-a spus exact cât trebuia ca să-l ţii aici sub protecţia noastră.

— Cam aşa ceva. Pretinde că nici măcar nu ştia că Seigel lucra pentru Maurer. Minte, bineînţeles, dar nu mi-am pierdut orice speranţă de a-l face să schimbe versiunea asta. Nu ne

foloseşte la nimic să-l arestăm pe Seigel, pentru că noi îl vrem pe Maurer.

Forest dădu afirmativ din cap.

— Dacă vrem să ne folosim de mărturia lui Weiner, va trebui să dovedim legătura dintre Seigel şi Maurer.

Conrad se încruntă.

— Weiner e convins că într-o zi organizaţia îi va da de urmă. Dacă voi reuşi să-l conving că nu riscă nimic, cred că va vorbi.

— Eşti sigur că nu riscă nimic? întrebă calm Forest.

— Da. Mi-am luat toate măsurile de precauţie. Un singur drum duce la pavilion. Trece pe un câmp în întregime descoperit. Cealaltă posibilitate de a te apropia e o prăpastie de optzeci de metri. Şi o muscă şi-ar rupe gâtul. Am postat oameni sus, pentru cazul în care cineva ar încerca să se caţere. Domnişoara Coleman şi Weiner nu sunt niciodată singuri. Atâta vreme cât vor sta în pavilion, n-au de ce se teme.

— Şi totuşi Weiner crede că va fi ucis?

— Ştie că nici un membru al bandei nu a supravieţuit după ce-a vorbit. Toţi sunt convinşi că Maurer poate să ajungă la ei oriunde s-ar afla. Dacă reuşesc să-i scot ideea asta din cap, îmi va spune tot ce vreau. Dar, deocamdată, nu vrea să spună nimic.

— Sincer vorbind, îl înţeleg, zise cu gravitate Forest. Maurer are obiceiul neplăcut de a-i împiedica pe oameni să vorbească. Şi în privinţa oamenilor, Paul? Ai făcut tot ce trebuia?

— Bineînţeles. Am luat băieţi cu dosare ireproşabile. Nici unul nu e singur. Inspectorul O'Brien, pe care îl cunoaşteţi, se ocupă de asta. Am încredere în O'Brien ca în mine însumi.

— Bineînţeles, zise Forest. Îl cunosc pe O'Brien de ani de zile. E un poliţist de primă clasă. Şi zilele libere? Nu e nici un pericol ca unul dintre aceşti oameni să fie atacaţi în ziua lui liberă?

— N-au zile libere, răspunse Conrad. I-am avertizat că va trebui să-şi sacrifice în întregime libertatea până la sfârşit.

Singurele trei persoane care au permisiunea să părăsească pavilionul sunt Van Roche, O'Brien şi eu. Dacă nu pot avea încredere în ei doi, atunci nu pot avea încredere în nimeni.

— Trebuie să spun că ai procedat bine. În week-end-ul viitor voi încerca să vin ca să văd cum te-ai organizat.

— Bineînţeles. Veniţi... Dacă aveţi şi alte idei, vor fi binevenite. Aş vrea tare mult să-l conving pe Weiner că nu riscă nimic.

— Nu suntem chiar atât de grăbiţi. Continuă să te ocupi de toată problema asta, Paul. Şi acum, vorbeşte-mi de fată.

— E o enigmă, răspunse Conrad frecându-şi bărbia. Nu ştiu ce să fac cu ea.

Forest, căruia nu-i scăpa nimic, fu surprins de aerul abătut al lui Conrad. Se uită pe furiş la faţa lui. De ce vocea lui Conrad se schimba de fiecare dată când pronunţa numele acestei fete?

— Ce vrei să spui, Paul? întrebă el cu blândeţe.

Conrad dădu din umeri.

— Aş băga mâna în foc că l-a văzut pe Maurer la „Fundătură". Dar de ce naiba nu vrea să mărturisească? Păstrând tăcerea, se face vinovată de complicitate.

— I-ai spus asta?

Conrad evită privirea întrebătoare a lui Forest.

— Am preferat să mai aştept puţin, răspunse el. Aş vrea s-o conving altfel, nu prin ameninţări. De când Gollowitz a speriat-o rău de tot, e mult mai înţelegătoare. Nu mai e atât de agresivă ca la început.

— Da, dar n-o putem ţine la infinit. Ştii asta?

— Ştiu. Asta e o problemă. Fără a mai pune la socoteală că mai e ceva care îmi dă de furcă. Poate aţi putea să mă ajutaţi...

— Spune.

— Cred că s-au îndrăgostit unul de celălalt.

— Îndrăgostiţi unul de celălalt? repetă Forest uluit. Cum au reuşit?

Conrad ridică ochii.

— Cum fac oamenii ca să se îndrăgostească? întrebă el calm. Astea sunt nişte lucruri care nu se explică.

— Eşti sigur de ce spui?

— Aproape sigur. Domnişoara Coleman m-a întrebat ieri dacă poate să vorbească cu Weiner.

— Dar asta nu înseamnă că sunt îndrăgostiţi, spuse Forest uşor agasat.

Conrad dădu din umeri.

— Aş vrea să-i auziţi vorbind unul de celălalt. E destul ca să te lămureşti.

Se ridică brusc, începu să se plimbe prin încăpere şi continuă:

— Cum o fată încântătoare ca ea poate să fie îndrăgostită de unul ca Weiner? Are un neg hidos pe faţă. E dintotdeauna un escroc. Zău că nu înţeleg ce a găsit la el. Mărturisesc că e ceva care mă depăşeşte.

Forest ridică din sprâncene. Paul avea vreo slăbiciune pentru fata asta?

— Poate din cauza genului său de activitate şi a aluniţei, zise calm Forest. Femeile sunt nişte animale ciudate.

— Bineînţeles.

— Dar ce te deranjează, Paul? Nu ne priveşte pe noi că s-au îndrăgostit unul de altul!

— Nu. Dar trebuie să-i lăsăm să se vadă? Domnişoara Coleman a cerut să se plimbe cu Weiner: două ore pe zi.

— Părerea mea este că trebuie s-o refuzi. Tu ce crezi?

Conrad continua să se plimbe prin încăpere.

— Această fată trebuie convinsă să depună mărturie împotriva lui Maurer. Dacă se vede cu Weiner, există şanse ca aceasta să-i vorbească despre el şi chiar despre Maurer. Va dori cu siguranţă să afle de ce a acceptat s-o asasineze. Ca să se justifice în faţa ei, poate că îi va împărtăşi secretele organizaţiei. Venind din partea lui, aceste dezvăluiri ar putea să aibă efecte surprinzătoare. Până în prezent, n-a vrut să creadă nici un cuvinţel din tot ce i-am spus. Dacă totul va veni de la Weiner, poate că va înţelege mai bine.

— Dar s-ar putea ca Weiner să o sperie atât de tare încât să tacă definitiv. Te-ai gândit la asta?

— M-ar mira. El a vorbit, şi ea ştie că el a mărturisit că a primit ordinul s-o suprime. I-am spus asta.

— Bine. Trebuie încercat. N-o putem ţine prea mult. Lasă-i să se vadă, dar să fie tot timpul supravegheaţi.

— OK, zise Conrad. Cred că asta e tot. Acum ar fi mai bine să mă întorc acolo.

— A rămas un lucru de lămurit, zise Forest. De ce, dacă l-a văzut pe Maurer, nu vrea să spună? Trebuie să descoperim motivul, Paul.

— Îi e frică de Maurer, e evident.

Forest făcu un gest negativ.

— Nu cred că ăsta e motivul. O fată de felul ei nu ştie despre Maurer decât ce-a citit în ziare. Admit că are o reputaţie proastă, dar asta nu e destul. Există ceva mai grav care o împiedică să vorbească. Nu te-ai întrebat dacă nu cumva are, de exemplu, cazier, cazier care ar putea să apară cu ocazia procesului?

— Chestia asta e cam trasă de păr, zise Conrad încruntat.

— Da. Dar nu se ştie niciodată! Poate că e vorba de cu totul altceva. Poate că şi-a părăsit domiciliul conjugal. Poate că are un soţ care o caută. Dacă depune mărturie împotriva lui Maurer, fotografia şi numele ei vor apărea pe prima pagină a ziarelor. De aceea refuză să vorbească. Ar trebui să descoperi acest motiv personal, presupunând că el există.

— Da, desigur, zise Conrad cu o voce neutră.

— Foarte bine, să ne punem pe treabă, zise Forest. Preferi să rămâi la pavilion sau să te întorci aici ca să faci cercetări despre antecedentele acestei fete?

Conrad nu ezită.

— Rămân la pavilion. Înainte de orice, trebuie protejată. O să vi-l trimit pe Van. Se va ocupa de cercetări.

Forest era acum sigur că Conrad era îndrăgostit de Frances Coleman.

***

Inspectorul O'Brien stătea la picioarele patului şi se uita la fiul său. Faţa de obicei serioasă a lui O'Brien se îmblânzise, şi în ochi avea o luminiţă pe care nu o cunoşteau nici colegii şi nici „clienţii" săi.

— Dormi, zise el. Altfel maică-ta o să ne mănânce cu fulgi cu tot când se va întoarce.

Fiul său, un puşti pistruiat, avea aproape şapte ani. Băiatul adresă tatălui său zâmbetul cel mai dezarmant.

— Povesteşte-mi cum l-ai prins pe Micul Cezar şi cum v-aţi bătut? insistă el cu privirea plină de speranţă. Nu va dura mult. N-o să-i spunem mamei.

— Nu pot, fiule, zise el grav. Mi-ai promis că vei dormi după povestea cu Lingle. Şi e foarte târziu. Îţi voi spune povestea cu Micul Cezar în viitoarea mea zi liberă.

— Bine, tată, zise puştiul resemnat, ştiind că era inutil să discute cu tatăl său. Pe mâine.

O'Brien stinse lumina şi coborî scara. Căsuţa era liniştită. Soţia lui se dusese la cinema cu mama ei. Urma să se întoarcă abia peste o oră. O'Brien se întrebă dacă să spele vasele sau să asiste la un meci de box televizat. Optă pentru meciul de box, după o mică luptă cu propria conştiinţă.

Deschise uşa salonului, se opri şi se încruntă. Nu-şi amintea să fi lăsat lustra aprinsă. Intră în încăpere şi închise uşa. Făcu trei paşi spre televizor şi se opri brusc alarmat.

O'Brien avea nervii tari dar, cu tot sângele-rece, inima începu să-i bată cu putere când zări într-un fotoliu o mică siluetă neagră.

Silueta se afla în umbră şi, la prima privire, O'Brien crezu că era un copil. Apoi văzu pantofii negri de piele, picioarele subţiri şi gleznele osoase.

Avu impresia neplăcută că se află în faţa unei fantome, dar îşi reveni şi făcu un pas înainte.

Se opri brusc descoperind ţeava unui pistol de calibru 38 îndreptată spre el.

— Ce...? bâigui el.

— Salut, inspectore, zise o voce răguşită. Îmi pare rău că te-am speriat. Nu face gesturi eroice. De la distanţa asta n-am cum să te ratez.

O'Brien simţi sudoarea curgându-i pe frunte. Acea voce răguşită şi ameninţătoare nu putea să fie decât a unei singure persoane. Cu mulţi ani în urmă, în perioada când lucra la New York, O'Brien îl întâlnise pe Vito Ferrari. Ba uneori, când îi cădea greu la stomac masa de seară, i se întâmpla chiar să-l viseze noaptea.

Ferrari ridică capul. Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt.

— Ce cauţi aici? întrebă O'Brien.

Călăul Consorţiului nu făcea niciodată vizite mondene. O'Brien ştia asta.

— Stai jos, răspunse Ferrari arătându-i un fotoliu. Trebuie să-ţi vorbesc.

O'Brien se aşeză. O făcu uşurat căci picioarele îi tremurau. Se gândi la fiul său care dormea la etaj, deasupra, şi la soţia lui care trebuia să sosească. Pentru prima dată în carieră, îşi dădu seama că meseria de poliţist îi punea familia în pericol.

— Ce cauţi la Pacific City? întrebă el, hotărât să-şi ascundă spaima. După câte ştiu, nu face parte din sectorul tău?

Ferrari puse revolverul la loc, sub haină.

— Nu face parte din sectorul meu, dar am de rezolvat aici o treabă. Am venit să-l văd pe Weiner, zise Ferrari cu un zâmbet amabil.

Îşi aşeză picioarele unul peste altul şi începu să-şi legene unul dintre ele.

O'Brien fu aproape uşurat. Ar fi trebuit să se gândească imediat la Weiner văzându-l pe Ferrari.

— N-ai noroc, zise el. Nu se poate ajunge la Weiner.

— La oricine se poate ajunge, răspunse Ferrari. Vreau să-mi spui cum se poate ajunge la Weiner.

— Ce te face să crezi c-am să-ţi spun? întrebă O'Brien cu o voce care era departe de a fi sigură.

— Ce te face să crezi că n-ai să-mi spui?

O'Brien se uită fix la el. Simţi că se schimbă la faţă şi strânse pumnii.

— Ce mai face băieţelul tău, inspectore? continuă Ferrari. L-am văzut în dimineaţa asta. Un puşti splendid.

O'Brien nu spuse nimic. Se simţea prins în capcană.

— Să ne întoarcem la Weiner, zise Ferrari după o lungă tăcere.

— De data asta n-ai să reuşeşti, zise O'Brien cu o voce răguşită.

Ferrari dădu din umeri.

— Destul cu politeţurile, zise tăios Ferrari. La ce oră face Weiner baie seara?

— La zece, răspunse O'Brien. De unde ştii că face baie?

— Mă informez totdeauna cu mare grijă în privinţa clienţilor mei. E singur când face baie sau e însoţit de un poliţist?

O'Brien ezită, dar ameninţarea care plana asupra lui era mai rea decât propria sa moarte.

— E singur.

— Descrie-mi sala de baie, te rog.

— E la etajul doi. Are o fereastră mică de tot, un duş, un dulap, o cadă mică şi o chiuvetă.

— Duşul are perdele?

— Îţi pierzi timpul, Ferrari. Nu-ți face iluzii. Nu vei putea să intri în baie. N-ar putea să intre nici măcar un şoarece. Totul a fost prevăzut.

Ferrari se strâmbă ironic.

— Bineînţeles că pot să intru. Am reperat deja locul. E simplu ca bună ziua. În dimineaţa asta m-am plimbat prin toată coşmelia.

— Minţi!

— Zău? Cum vrei, zise Ferrari mângâindu-şi nasul. Verifică cineva încăperea înainte ca Weiner să intre la baie?

— Evident.

— Cine?

— Fiecare pe rând.

— Când vine rândul tău?

— Mâine seară.

— Nici că se putea mai bine. Ascultă-mă cu atenţie. Am să-ţi spun ce vei face. Când Weiner va fi gata pentru baie, faci verificarea ca de obicei, dar vei avea grijă să nu te uiţi la duş. Acolo o să fiu eu. Ai înţeles?

O'Brien îşi şterse fruntea de sudoare cu batista.

— Nu vei putea să intri în sala de baie. Nu cred că ai intrat în casă! Nici o pisică n-ar putea să scape vigilenţei poliţiştilor care păzesc drumul.

— N-am venit pe drum, răspunse Ferrari. Am escaladat faleza.

— Minţi! E imposibil să fie escaladată fără frânghii şi tot ce presupune asta!

Ferrari zâmbi.

— Uiţi că sunt dotat pentru alpinism.

O'Brien îşi aminti că auzise că părinţii lui Ferrari erau acrobaţi la un circ şi că Ferrari însuşi se antrenase mult. Cu mai mulţi ani în urmă, câştigase sume mari de bani, apărând, sub pseudonimul „musca umană", într-un număr de escaladare deosebit de periculoasă. Într-o zi oprise circulaţia de pe Broadway urcându-se pe faţada lui Empire State Building pentru o manifestare publicitară.

— Voi fi acolo, inspectore, continuă Ferrari. Să nu uiţi asta. Pot să contez pe tine?

O'Brien deschise gura să vorbească apoi se răzgândi.

— Eziţi? zise Ferrari cu un aer candid. Mă uimeşti. În fond, cine e Weiner? Doar n-ai să rişti viaţa băiatului tău pentru un ticălos ca el?

— Să-l lăsăm în pace pe fiul meu, zise O'Brien cu o voce sugrumată.

— Nici eu nu vreau altceva, dar vreau să fiu sigur că pot conta pe tine. Ştii că nu bat câmpii niciodată, nu? El sau Weiner. Tu alegi.

Ferrari nu glumea. O'Brien ştia că nimic nu-l va împiedica să-l ucidă fie pe Weiner, fie pe fiul său. Ştia că nu avea

nici o şansă să-l ucidă pe Ferrari. Iar Ferrari îşi pusese totdeauna ameninţările în practică.

— Să punem lucrurile la punct, continuă Ferrari. Să nu încerci să-mi întinzi o cursă. Chiar dacă reuşeşti, îţi promit că fiul tău nu va trăi nici cinci minute după trădarea ta. Începând de acum, va fi în permanenţă urmărit. Dacă mi se întâmplă ceva, va fi ucis imediat. Contez pe tine?

— Da, răspunse O'Brien cu o voce care devenise brusc fermă. Poţi conta pe mine.

Conrad greşise când îi spusese lui Forest că Frances şi Pete se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Pete era evident îndrăgostit de Frances. Dar înţelesese că era o pasiune fără viitor. Nu-şi făcea nici o iluzie asupra puterii lui Maurer. I se părea deja un miracol că putuse să supravieţuiască opt zile.

Descoperirea dragostei sale era cu atât mai dureroasă cu cât ştia că nu-i mai rămăsese mult timp de trăit.

De fiecare dată când o zărea pe Frances de la fereastră, se surprindea închipuindu-şi viaţa lor în comun, casa în care ar fi locuit şi copiii pe care i-ar fi crescut.

De aceea a fost stupefiat când Conrad l-a anunţat că va avea voie s-o vadă pe Frances.

— Pare să creadă că i-ai salvat viaţa, zise Conrad plimbându-se prin camera lui Pete. Vrea să-ţi vorbească. Eu n-am nimic împotrivă... Tu?

Conrad rămăsese la pavilion toată săptămâna. O văzuse pe Frances în fiecare zi. Îi părea că este opusul lui Janey. Vocea, gesturile, privirile, totul la ea exprima o tandreţe şi înţelegere pe care Conrad o căutase în mod inconştient întreaga viaţă.

Janey îl dezamăgise în mod amarnic. Lua totul şi nu dădea nimic în schimb. Iar dragostea lui Conrad se lovise de veşnicele ei exigenţe de femeie egoistă.

Conrad îşi zicea că Frances era cu totul altfel. Dragostea lui pentru ea era la fel de dureroasă ca cea a lui Pete, căci, ca şi Pete, ştia că era o dragoste fără speranţă. În cazul lui,

obstacolul era Janey. Dar Conrad se înşela crezând că Frances îl iubea pe Pete. Îi era milă de el, iar la o fiinţă atât de sensibilă ca ea, mila era la fel de puternică, dacă nu mai puternică, ca dragostea. Ştia că el putuse s-o omoare. Avusese la dispoziţie arma şi ocazia. Şi îşi riscase viaţa neexecutând ordinele primite. Fusese profund mişcată de acest gest, iar faptul că Pete era desfigurat de acea aluniţă o îndemna să şteargă prin amabilitatea ei anii de suferinţă pe care probabil că îi îndurase.

Când se întâlniră în grădină, în ziua în care Conrad vorbise cu Forest, Frances se comportă adorabil cu Pete. Flecăriră ca toţi tinerii care se întâlnesc prima dată.

Totuşi, întrevederea nu fu în întregime destinsă. Nu reuşeau să uite de poliţiştii care nu-şi luau ochii de la Pete.

Pete era conştient de infirmitatea lui, de aceea se aşezase la dreapta lui Frances ca să nu-i vadă aluniţa. Când se întorcea ca să-i vorbească, îşi acoperea instinctiv obrazul cu mâna.

Frances simţi această stinghereală şi după ce schimbară câteva cuvinte, îi zise brusc:

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre aluniţa aceea, zise ea cu blândeţe. Crezi probabil că mă jenează, dar nu e adevărat. Nu-ţi dai seama că atunci când vorbesc cu tine, nici măcar n-o mai văd?

Pete se uită la ea şi fu convins că era sinceră. Înţelese că pronunţase cuvintele pe care vrusese dintotdeauna să le audă. Fu atât de emoţionat încât se văzu obligat să întoarcă capul.

Îi simţi mâna pe braţul lui.

— N-am vrut să-ţi fac rău. Dar chiar crezi că nu se poate face nimic? N-ai fost niciodată la doctor?

— Ba da, răspunse el fără s-o privească. Ar fi nevoie de o operaţie. Ce prost am fost! Dacă te-aş fi întâlnit înainte, n-aş fi făcut tot ce-am făcut. Din cauza felului în care oamenii se purtau cu mine, a felului în care mă priveau, am intrat în bandă. Dar să vorbim de altceva. Conrad vrea să te fac să depui mărturie împotriva lui Maurer. Nu-l asculta nici pe Conrad şi nici pe alt poliţist. Ei nu ştiu. Cred că l-ai văzut pe Maurer la „Fundătură". Acum ascultă-mă cu atenţie. Nu vreau să ştiu dacă l-ai văzut sau nu. Ceea ce contează, e să

nu mărturiseşti asta niciodată. Nici mie, nici lui Conrad, nimănui. Nu trebuie să-ţi mărturiseşti nici măcar ţie! Câtă vreme nu vorbeşti, ai o şansă de scăpare. O şansă mică de tot. Aş vrea să înţelegi că dacă Conrad te convinge să vorbeşti, nimic în lume nu te mai poate salva!

Frances era puţin mişcată de violenţa lui, dar nu-i era frică. Conrad îi explicase că era imposibil să ajungă cineva la ea, iar măsurile de precauţie luate o impresionaseră.

— Nu pot să stau aici toată viaţa, zise ea. Dar atâta vreme cât mă aflu aici, sunt în siguranţă, ca şi tine.

— În siguranţă? Crezi că Maurer n-ar şti să ne găsească dacă ar vrea? Câţi poliţişti sunt? Douăzeci? Nici o sută de poliţişti nu l-ar face pe Maurer să dea înapoi. Nici o victimă desemnată de Maurer n-a supravieţuit. Nici una! Nu-l cunoşti. Dacă nu reuşeşte să pună în practică o ameninţare, Consorţiul îi ia gâtul. E în joc viaţa lui sau a noastră. Şi îţi garantez că ştie să-şi apere pielea. Aş fi preferat să tac, dar trebuie să vorbesc ca să înţelegi ce te ameninţă. Când te-am avertizat că Moe vrea să te omoare, am încălcat ordinele. Nu poate să mă lase în viaţă, altfel şi ceilalţi vor începe să încalce ordinele. Pentru asta i-am vorbit lui Conrad. Am vrut să am o amânare. Nu i-am spus mare lucru, doar atât cât să mă ţină aici. Nu-mi fac iluzii. Nu mai am mult de trăit. Poate o oră, poate trei-patru zile, nu mai mult.

Francis se simţea foarte tulburată. Pete vorbea cu calm, dar vedea teroarea în ochii lui.

— Nu pot să-ţi facă nimic, zise ea agăţându-se de braţul lui. Nu trebuie să-ţi fie frică. Cum ai vrea să ne găsească?

— Când vor vrea să mă lichideze, o vor face.

— Dar cum? întrebă Frances. Cu toţi aceşti poliţişti care te supraveghează....

— Maurer poate să-i cumpere pe toţi dacă vrea. N-ar fi prima dată când foloseşte metoda asta.

— Nu! insistă Frances. Domnul Conrad m-a asigurat că sunt incoruptibili.

— Da. Mi-a spus şi mie acelaşi lucru. N-am mai multă încredere în el decât în ceilalţi.

— Nu spune prostii, zise Frances cu fermitate. Nu cred un cuvânt din tot ce mi-ai spus. Îți faci sânge rău de pomană.

— Când voi fi mort, zise domol Pete, adu-ți aminte de ce ți-am spus. Singura ta șansă e să nu vorbești. Dacă vorbești, nimeni nu poate să te mai apere. Să nu uiți asta. Organizația nu te va lăsa niciodată să ajungi până la bara martorilor. Te implor să nu uiți asta.

— Bineînțeles, zise Frances cu blândețe.

Pete se ridică brusc.

— Aș vrea să-ți mai spun ceva. Te iubesc. De când sunt cu tine, m-ai făcut fericit. Așa cum n-am fost niciodată.

În timp ce vorbea, Conrad se apropiase de ei traversând peluza. Pete întoarse spatele și se îndreptă repede spre casă. Trei polițiști îl urmară.

Frances se uita cum se depărtează Pete. Nici măcar nu întoarse capul când Conrad ajunse lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Coleman?

Ea se uită în sfârșit la el.

— Nu vrea să creadă că e în siguranță.

— Știu.

Conrad se așeză lângă ea și aprinse o țigară.

— E foarte speriat, continuă el. După câteva săptămâni, va înțelege că nu are de ce să-i fie frică.

Ea îi aruncă o privire plină de recunoștință. Vocea lui calmă îi inspira încredere.

Conrad continuă:

— În cazul dumitale însă se pune o altă problemă. Nu pot să te țin aici foarte mult. Va trebui să iau o hotărâre în privința asta. Soluția problemei dumitale, ca și cea a lui Weiner, ar fi arestarea lui Maurer. După condamnarea lui Maurer, aș putea aranja să pleci în Europa până când toate treburile se liniștesc. La întoarcere, ai putea reîncepe o viață normală în deplină siguranță. Dar nu-l pot condamna pe Maurer dacă refuzi să depui mărturie.

Ea se încruntă brusc.

— Cred că l-ai văzut pe Maurer la „Fundătură”, continuă el fără să-i lase timp să vorbească. Și mai cred că ai un motiv

personal foarte puternic ca să vrei să eviţi publicitatea procesului. Nu vrei să-mi spui nimic? Nu vrei să te ajut?

Frances nu desfăcea buzele. Pălise puţin şi mâinile începuseră să-i tremure.

— Ascultă-mă, continuă el. Suntem singuri. Nimeni nu poate să ne audă. Uită că sunt poliţist. Vorbeşte-mi ca unui prieten. Îţi promit că n-am să folosesc nimic din ce-mi vei spune fără să-mi dai voie. Mai înţelegător de atât cred că nu se poate!

O văzu ezitând, şi o fracţiune de secundă crezu că reuşise.

Dar Frances se gândea la cuvintele lui Pete: „Ceea ce contează, este să nu mărturiseşti niciodată. Nici mie, nici lui Conrad, nimănui".

Se ridică în picioare.

— N-am nimic să vă spun. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să intru în casă. Soarele e foarte fierbinte azi.

Dolores simţea că Gollowitz era preocupat. Luă un fotoliu jos şi se trânti în el. Îşi aranjă fusta după un timp calculat cu grijă. Văzuse că se uitase la genunchii ei; îl lăsă să-şi clătească privirea un moment, după care îi ascunse repede.

— N-ai nici o veste de la Jack? întrebă ea.

— Nimic.

Începu să-şi frece bărbia dublă întrebându-se dacă era bine să se apropie de ea şi s-o sărute. Dar pentru că nu ştia unde se află Seigel, se hotărî cu regret să stea liniştit.

— Aş vrea să-mi spună unde e, zise el. Nu-mi place deloc să nu putem comunica în felul ăsta. Pune-te în locul meu. Nici Jack n-ar şti ce să facă într-o astfel de situaţie. Dacă nu reuşim să punem mâna pe fata aia...

Dolores decise rapid să nu asculte confidenţele lui Gollowitz. Cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine ea pentru ea, dacă Gollowitz ar fi comis o eroare gravă. Se aşeză picior peste picior.

— Am venit doar să văd dacă ai veşti de la Jack.

Deschise geanta şi se încruntă.

— Am început să nu mai am bani. Jack nu ţi-a spus să ai grijă de mine?

— Nu, nu mi-a spus nimic. Probabil că a uitat, dar nu-ţi face probleme, Dolly. Cât vrei?

— Din banii tăi? zise ea aruncându-i o privire sugestivă. Poate că n-ar trebui...

— Haide, Dolly, nu spune prostii.

Scoase portofelul şi puse un teanc de bancnote pe birou.

— Cinci sute îţi ajung?

— Bineînţeles, răspunse ea ridicându-se şi apropiindu-se de birou. Abe, scumpule, eşti o dulceaţă!

El îi trase pe nas parfumul şi simţi cum îl cuprinde dorinţa. În timp ce ea se apleca în faţă, îi văzu sânii umflându-se sub ţesătura subţire a rochiei. Era pe jumătate ridicat, cu faţa roşie şi ochii strălucitori, când uşa se deschise şi intră Seigel urmat de Ferrari.

Dolores luă bancnotele şi le puse în geantă. Se uită cu o privire uşor amuzată la Gollowitz care încerca să-şi recapete sângele-rece.

— Îmi pare rău, zise Seigel. Nu ştiam că eşti ocupat.

— Plec, îl asigură Dolores întorcându-se spre el cu zâmbetul pe buze. Întâlni privirea pătrunzătoare a lui Ferrari şi zâmbetul îi îngheţă.

— Am... am venit după nişte bani, bâigui ea.

Niciodată în viaţa ei nu se simţise jenată, dar acel pitic oribil care o dezbrăca din privire o speria pur şi simplu.

Ferrari îi contemplă picioarele lungi şi îşi trecu degetul peste nas.

După ce ea închise uşa, întrebă:

— Cine e gagica asta?

— E doamna Maurer, răspunse Seigel. Nu ştiai?

Ferrari ridică din sprâncene şi se aşeză într-un fotoliu lângă birou. După ce se instală confortabil, picioarele lui atârnau la câţiva centimetri de covor.

— Văd că Maurer ştie să-şi ocupe nopţile, zise el.

Şi gura i se schimonosi încercând să zâmbească cu subînţeles.

— Ce noutăţi avem? întrebă brusc Gollowitz roşu la faţă.

— Noutăţi? repetă Ferrari uitându-se la el. Sunt bune. În seara asta e rândul lui Weiner. La zece fix.

— Nu glumeşti? întrebă Seigel cu o voce albă.

Ferrari se prefăcu că nu auzise.

— Va fi chiar foarte frumos, continuă Ferrari foarte mulţumit de el. Una dintre cele mai frumoase reuşite ale mele.

— Cum ai de gând să procedezi? întrebă Gollowitz.

— Aveam nevoie de un aliat din partea lor, explică Ferrari. Am reuşit să-l fac pe O'Brien să-mi dea o mână de ajutor.

— O'Brien! exclamă Gollowitz. Dar e incoruptibil!

— Poate că nu i-aţi găsit punctul slab. Toţi avem un punct slab. O'Brien are un fiu, pe care îl iubeşte foarte mult. A fost de acord să mă ajute.

— Ca să vezi! exclamă Seigel cu admiraţie. Nici măcar nu ştiam că are un băiat.

— Va fi un... accident? întrebă Gollowitz cu nelinişte.

— Bineînţeles. Weiner va ameţi în baie. Va aluneca în apă şi se va îneca, nefericitul de el! E bine?

Ferrari explică atât de natural încât Gollowitz şi Seigel schimbară priviri jenate.

— E nemaipomenit, zise Gollowitz. În seara asta, negreşit?

— Weiner face totdeauna o baie la zece. E un obicei.

— Dar cum vei intra în baie? întrebă Seigel.

— Va fi o nimica toată. Fereastra e mică, dar nici eu nu sunt mare. Singura piedică era că baia e verificată înainte de venirea lui Weiner. Pentru asta a trebuit să cer ajutorul lui O'Brien. El va face verificarea în seara asta.

— Şi fata? întrebă Gollowitz cu o voce răguşită. Cu ea cum vrei să procedezi?

— Nu fi atât de nerăbdător. Fiecare lucru la timpul lui, replică Ferrari. Trebuie să studiez problema. E posibil să fie

şi mai supravegheată după moartea lui Weiner. Dar va veni şi rândul ei. Îţi promit. Poate că cere un anumit timp şi multă gândire, dar nu va scăpa.

Alunecă jos din fotoliu.

— Cred că voi trage un pui de somn, zise el. Probabil că nu voi dormi prea mult în noaptea asta. Să fiţi aici pe la unsprezece şi jumătate. Voi putea să vă ofer noutăţi.

În picioare pe terasa pavilionului, Conrad privea cerul.

— Tare aş vrea ca nenorocita asta de furtună să izbucnească o dată, zise Madge Fielding. Sunt transpirată toată.

Madge petrecuse toată ziua lângă Frances şi acum ieşise să ia aer.

— Mă duc la oamenii mei, zise Conrad. Vii cu mine? Mă duc cu maşina până la drum.

— E ciudat, spuse Madge urcând în maşină. Am impresia că mă aflu aici de luni de zile. Cât timp crezi că vom rămâne?

— Nu ştiu. Aş vrea şi eu să ştiu. Procurorul vine la noi sâmbătă. Vrea să vorbească cu domnişoara Coleman. E rândul lui să intre în joc. Eu mă dau bătut. Dacă nu o convinge să vorbească, nu ştiu ce vom face cu ea. Dacă vorbeşte, vom rămâne aici până la proces, adică în jur de trei luni.

— Cum o găseşti, Paul? întrebă Madge în timp ce Conrad intra pe aleea lungă de un kilometru şi jumătate.

— E o fată încântătoare, răspunse cu prudenţă Conrad. Tu?

— Eu ţin la ea. Mi-e milă de ea. Am impresia că e într-o situaţie cum nu se poate mai nefericită.

— Ţi-a povestit ceva?

— Nu. Dar o observ. Cred că ezită să ia o hotărâre foarte importantă. Îşi face mult sânge rău pentru Weiner. Mă întreabă mereu dacă cred că e la adăpost aici.

— Sigur că e la adăpost, replică Conrad uşor agasat. Când îl vom duce la tribunal va trebui să avem mare grijă.

Reduse viteza când farurile luminară porţile mari de fier.

Cinci poliţişti, cu puşca în bandulieră, păzeau poarta. Unul dintre ei se apropie în momentul în care maşina opri.

— Totul e bine? întrebă Conrad prin geamul deschis.

— Da, şefule. Nimic de semnalat.

— Va veni furtuna. Fiţi cu ochii în patru. Aveţi toţi impermeabile?

— Da, şefule.

— OK. Cobor la baraj.

Poliţiştii îl salutară şi se duseră să deschidă poarta.

Conrad merse mai departe pe drumul lung şi îngust până la baraj. Vorbi cu oamenii, îi avertiză să fie cu mare băgare de seamă, se asigură el însuşi că reflectorul funcţiona şi că nu existau absenţi. Apoi porni pe cărarea care ducea în vârful falezei. Ajunşi la jumătatea drumului în faţa unui post de pază, lăsară maşina şi urcară pe jos.

Trei gherete se aflau pe marginea falezei, la o distanţă de aproximativ optzeci de metri una de alta. Poliţiştii patrulau între gherete. Unul dintre ei se apropie de Conrad.

Conrad o lăsă pe Madge şi îl trase de-o parte pe poliţist.

— Fiţi cu ochii în patru în seara asta, îi recomandă el. O să fie un timp afurisit şi e o noapte perfectă pentru cineva care vrea să ajungă la pavilion.

— Pe aici nu vor reuşi, şefule, zise poliţistul. Nu se poate urca.

— Reflectoarele funcţionează?

— Le-am verificat pe toate. Merg, şefule.

În timp ce se întorcea la Madge, Conrad simţi pe faţă o pală uşoară de vânt cald.

— Ai simţit? Furtuna se apropie. Să ne grăbim.

— Nimeni nu se poate apropia, nu-i aşa, Paul?

— Nu-ţi face griji, răspunse Conrad. Nici măcar nu cred că vor încerca. Maurer se va strădui să-i lichideze când vor ieşi de-aici.

Tunetul bubui în depărtare când Conrad duse maşina la garaj şi se întoarse la pavilion cu Madge. Ici şi colo, poliţiştii se plimbau prin parc cu un câine după ei.

— Mai durează, zise Conrad urcând treptele verandei. Mă duc să iau un impermeabil.

— Doar n-ai să ieşi?

— Vreau să mă asigur că toată lumea e la post.

Conrad zări o siluetă neagră pe verandă.

— Tu eşti, Tom? întrebă el.

— Mda, răspunse O'Brien.

— Eu cred că voi intra în casă, spuse Madge. Domnişoara Coleman a urcat. E lumină în camera ei. Noapte bună.

Conrad se apropie de O'Brien şi se trânti pe un scaun lângă el.

— Oh, ce atmosferă apăsătoare!

— O să fie furtună, spuse O'Brien.

În vocea lui era ceva care îl surprinse pe Conrad.

— Cred că mai durează o oră. Cât e ceasul, Tom?

— Zece fără un sfert. Vine mai repede decât îţi închipui. Pun prinsoare că ploaia va începe peste zece minute.

Neliniştea din vocea lui O'Brien îl surprinse pe Conrad.

— Te simţi bine, Tom? întrebă el încercând să zărească faţa lui O'Brien în întuneric.

— Bineînţeles, replică O'Brien pe un ton dur, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să mă duc să controlez baia individului. E aproape zece.

— Vin cu tine, zise Conrad.

Un fulger lumină veranda şi Conrad fu frapat de paloarea lui O'Brien.

— Eşti sigur că te simţi bine, Tom?

— Ţi-am spus că da! Mă doare puţin capul din cauza furtunii, dar mă simt excelent, îl asigură O'Brien ştergându-şi faţa cu batista.

Intră în vestibul, unde un poliţist stătea pe scaun cu puşca pe genunchi.

O'Brien nu spunea nimic. Se întreba dacă Ferrari se afla deja în baie. Avea gura uscată de emoţie. Îşi dădu seama că picioarele îi tremurau şi că inima îi bătea prea repede. Un alt poliţist stătea în capătul de sus al scărilor.

Conrad aruncă o privire pe fereastra palierului. O perdea lichidă şiroia pe geam şi stropea acoperişul în pantă. Tunetul bubuia şi izbucnea într-un crescendo asurzitor.

O'Brien deschise uşa camerei lui Pete.

Pete era în halat de casă şi cu un prosop sub braţ. Se uita pe fereastră. Doi poliţişti jucau cărţi pe o masă depărată de fereastră. Al treilea, cu puşca pe genunchi, privea spatele lui Pete cu o indiferenţă plictisită.

Când uşa se deschise, Pete se întoarse. Jucătorii de cărţi duseră mâna la revolvere. Omul cu puşca se ridică brusc în picioare.

— Pe loc repaus! zise Conrad, încântat că toată lumea era foarte vigilentă. Ce noapte!

— Într-adevăr..., răspunse poliţistul cu puşca.

Pete se uita la O'Brien cu un aer îngrijorat. Conrad se uită şi el şi fu frapat de paloarea feţei. În privirea lui era o luminiţă sălbatică pe care Conrad nu o cunoştea.

— Haide, vino, zise O'Brien, ca şi cum i-ar fi fost greu să-şi descleşteze dinţii.

Ieşi din încăpere, urmat de Pete.

Cei doi poliţişti se întoarseră la partida lor de cărţi. Al treilea aprinse o ţigară. În urma lui O'Brien, Pete se îndrepta spre baia care se găsea alături de camera lui Frances. Trebuia să străbată un culoar, să coboare câteva trepte şi să cotească în unghi drept.

Conrad îl prinse din urmă pe Pete în momentul în care O'Brien deschise uşa sălii de baie.

— Stai aici, mormăi O'Brien adresându-se lui Pete.

Şi intră.

Conrad se învârtea în jurul lui Pete şi se uita la O'Brien care îl zări peste umăr. O'Brien fu obligat să facă un efort supraomenesc ca să nu se lase trădat de faţă. Deschise dulapul şi inspectă interiorul, apoi se îndreptă spre duş.

Întoarse spatele lui Conrad, mascându-i duşul aproape complet. Dădu la o parte perdeaua şi aruncă o privire în cabină.

Deşi se aşteptase să-l vadă pe Ferrari în spatele perdelei, şocul fu atât de mare când îl zări, încât inima începu să-i bată cu putere. Ferrari, nemişcat ca o statuie, ţinea pistolul îndreptat spre O'Brien.

Cei doi bărbaţi se priviră o fracţiune de secundă, apoi O'Brien dădu drumul la perdea şi, cu faţa întoarsă astfel ca Conrad să nu-l vadă, se îndreptă spre chiuvetă şi începu să se spele pe mâini. Tunetul bubuia mereu, iar prin mica fereastră un fulger puternic lumină baia.

Conrad intră.

— O să mă spăl şi eu pe mâini, zise el. Am transpirat rău de tot!

O'Brien făcu un pas în spate, împiedicându-l pe Conrad, fără să pară că o face, să privească în direcţia duşului.

— Crezi că o să plouă toată noaptea? întrebă el ştergându-şi mâinile.

Încerca să fie natural, dar Conrad îşi dădu seama de strădaniile lui.

— Nu m-ar mira.

Luă prosopul din mâna lui O'Brien. În momentul în care ridică capul, privirea lui întâlni fereastra.

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să pun bare la fereastră.

O'Brien făcu un efort ca să nu privească spre duş.

— Îţi închipui că cineva ar putea să intre pe-acolo? zise el încercând să ia un ton ironic. E absolut imposibil.

Conrad se uită la uşă.

— Da, adevărat, zise el ieşind pe culoar. Poţi să intri, Weiner.

Pete intră în baie. Trecând pe lângă O'Brien, întâlni privirea poliţistului şi, brusc, se simţi îngheţat de spaimă. Nu-i fusese niciodată atât de frică.

O'Brien era la uşă.

— Staţi, bâigui Pete. Cred... cred că...

— Haide, du-te! se răsti O'Brien ieşind pe culoar. N-am chef să te aştept toată noaptea.

În clipa în care Pete vru să vorbească, comisarul trânti uşa.

— Ticăloşii ăştia cred că-şi pot permite orice dacă îi tratezi ca pe nişte fiinţe omeneşti, îi zise O'Brien lui Conrad.

Vorbind, se sprijinise cu spatele de uşă, cu mâna pe clanţă. Simţi clanţa lăsându-se în jos şi înţelese că Pete încerca să deschidă uşa.

— Poate că ar fi bine să te duci să vezi ce face fata? îi zise el lui Conrad. Poate că e speriată de furtună.

Ţinea cu mare greutate uşa închisă. Pete trăgea cu toată puterea de clanţă.

— E cu Madge, răspunse Conrad aprinzând o ţigară, fără să observe eforturile lui O'Brien. Mă duc imediat, adăugă el.

Alt tunet bubui deasupra casei şi O'Brien auzi un strigăt slab în baie.

— Ce-i asta? întrebă Conrad ridicând capul.

— Tunetul, răspunse O'Brien. Ce credeai că e?

În timp ce vorbea, observă că presiunea asupra uşii încetase. Mânerul revenise la poziţia iniţială.

— Mi s-a părut că aud un strigăt, zise Conrad plecând pe culoar.

Se opri în faţa uşii lui Frances şi trase cu urechea.

O'Brien stătea nemişcat. Inima îi bătea puternic şi neregulat.

Tunetul bubuia deasupra capetelor lor. Răpăitul ploii pe ferestre şi gâlgâitul apei la streşini înăbuşeau orice alt zgomot. Auzi un mormăit slab în spatele uşii de la baie. Simţi că i se zbârleşte părul de la ceafă.

Se depărtă puţin de uşă şi îşi şterse fruntea cu batista.

Conrad se întorcea spre el.

— Sunt foarte bine. Flecăresc ca nişte coţofene.

Apoi văzu faţa schimbată a lui O'Brien.

— Nu arăţi deloc bine, îi spuse el. De ce nu te duci la culcare? Îl aştept eu pe Weiner.

— Ţi-am spus că mă simt foarte bine, răspunse O'Brien. Te rog să-mi dai pace! O să mă duc să mă culc după ce pocitania asta o să-şi termine baia.

Cei doi bărbaţi rămaseră multă vreme nemişcaţi ascultând zgomotele furtunii.

O'Brien îşi şterse din nou fruntea de sudoare.

— De ce nu te duci în camera ta? îl întrebă el pe Conrad. Dacă ai de gând să ieşi la trei, ar trebui să dormi puţin.

— Nu voi putea dormi din cauza furtunii. Cât timp stă acolo?

— Cam douăzeci de minute.

Un zgomot de apă în cadă îl făcu pe O'Brien să tresară.

— Să ştii că Weiner mă uimeşte, zise Conrad. Am impresia că aluniţa aia blestemată l-a băgat în toată povestea asta. Nu e chiar un om rău. Dacă te uiţi la dosarul lui, vezi că nu avem nici o probă că a comis vreun act de violenţă. Specialitatea lui era furtul de maşini pentru bandă. Cred că vom putea foarte uşor să-l punem pe linia de plutire.

— Să se ducă la naiba! ripostă O'Brien cu violenţă. Dacă un tip are o aluniţă pe obraz, asta nu-i dă dreptul să şterpelească maşini!

— Nu e timpul să iasă? întrebă Conrad uitându-se la ceas. E acolo de mai bine de douăzeci de minute.

Conrad bătu la uşă.

— Grăbeşte-te, Weiner! strigă el.

O'Brien îl blestema pe Conrad. Se întreba dacă Ferrari plecase. Aprinse o ţigară cu o mână tremurătoare. Furtuna se potolea. Tunetele se depărtau. Ploaia continua să răpăie pe acoperiş şi să gâlgâie la streşini.

O'Brien îl văzu pe Conrad apăsând pe clanţă şi încruntându-se.

— S-a încuiat! Uşa asta nu trebuia să aibă o cheie, Tom!.

Conrad bătu din nou.

— Eşti gata, Weiner?

Tăcerea care urmă i se păru alarmantă.

— Hei, Weiner!

Conrad bătu cu pumnul. Nu primi nici un răspuns şi se dădu înapoi nemulţumit.

— Haide, Tom. Trebuie să deschidem uşa asta!

— Linişteşte-te, zise O'Brien. Stai să-i spun o vorbă ticălosului ăla.

— Pierdem timp.

Conrad încercă să deschidă uşa lovind cu piciorul în broască. Se auzi un pârâit dar uşa rezistă.

— Dă-mi voie mie, zise O'Brien.

Acum era sigur că Ferrari ieşise.

Îşi luă elan şi se repezi la uşă cu umărul înainte.

Uşa cedă şi O'Brien intră clătinându-se în baie.

— La dracu! izbucni Conrad repezindu-se în urma lui. Repede, Tom. Ajută-mă să-l scot de-acolo!

Pete era întins cât era de lung în cadă. Mica încăpere era plină de aburi. Pete avea capul sub apă, iar în jurul capului şi umerilor apa era uşor înroşită. O'Brien trase repede dopul ca să se scurgă apa. Îl apucă pe Pete de păr şi îl scoase din apă.

— Numai un nebun face o baie atât de fierbinte, murmură el ducând o mână la pieptul lui Pete.

Inima nu mai bătea.

— S-a terminat, Paul, zise el dând din cap.

— Dă-te la o parte! ordonă Conrad. Dă-mi voie să-l apuc de picioare. Haide! Să-l scoatem de-aici şi să ne punem pe treabă!

Îl scoaseră pe Pete din cadă.

— Pe culoar. Aici nu e destul loc, zise Conrad.

Îl duseră pe Pete pe culoar şi îl întinseră pe burtă. Conrad se lăsă în genunchi deasupra lui şi începu să-i facă respiraţie artificială.

Gărzile de corp ale lui Pete ieşiseră din cameră şi se uitau.

O'Brien se sprijini cu spatele de perete. Nu se mai putea ţine pe picioare. Conrad se strădui din răsputeri. Nimeni nu mişca şi nu vorbea. Tunetul continua să bubuie în depărtare.

Ploaia se mai potolise. După un sfert de oră, Conrad se aşeză pe călcâie.

— Cred că nu mai e nimic de făcut. Wilson, continuă respiraţia. Voi doi îl schimbaţi.

Conrad intră în baie. O'Brien se apropie de uşă şi se uită la el. Conrad scotoci sistematic fiecare colţişor al încăperii.

— E sânge pe robinete, zise el. Probabil că a alunecat, s-a lovit la cap, şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a dus la fund.

— Mda, zise O'Brien. Apa a fost prea fierbinte.

Conrad se ridică şi se uită la fereastră. Aerul său mirat îl făcu pe O'Brien să se înfioare.

— La ce te uiţi? întrebă el.

— Mă întreb dacă într-adevăr a leşinat. Poate că pur şi simplu a venit cineva şi i-a făcut de petrecanie.

— Glumeşti! Cum?

— Da, ai dreptate, zise Conrad după câteva clipe de gândire.

Ieşi pe culoar şi întrebă pe Wilson:

— Nici un semn de viaţă?

— E mort, şefule. Apă fierbinte în plămâni. De asta nu se scapă.

— Ei bine, frumoasă treabă! zise Conrad suspinând. După toată osteneala pe care ne-am dat-o să-l scăpăm de Maurer, a trebuit să moară accidental.

Un zgomot îl făcu să întoarcă capul. Uşa de la camera lui Frances era deschisă şi fata stătea în prag, cu ochii ţintă la Pete.

— E mort? îl întrebă ea pe Conrad în timp ce el se apropia repede de ea.

— Da, e mort. Întoarce-te în cameră. Nu mai poţi face nimic.

Fata era albă la faţă ca varul.

— Ce s-a întâmplat?

— A leşinat în cadă. Apa era prea fierbinte.

— A leşinat în cadă? repetă ea lent. Încerci să mă faci să cred că a fost un accident?

— Chiar a fost un accident. Fii amabilă şi întoarce-te în cameră.

Madge veni la uşă şi puse mâna pe braţul lui Frances, dar aceasta se feri. Se uita la Conrad cu ochi scăpărători.

— L-au asasinat! Pete ştia că va fi asasinat! Ştia că unul dintre voi îl va vinde! Pentru asta l-au ucis! Ştia asta!

Începu să plângă. Lacrimile curgeau pe faţa ei palidă.

— Spunea că nu era exclus să-l vinzi chiar tu!

— Te rog să taci! se răsti Conrad. E vorba de un accident. Nimeni nu putea să-l omoare. Eu şi O'Brien am stat tot timpul în faţa uşii. Nimeni nu a putut să intre pe fereastră. Apa era prea fierbinte, a leşinat şi s-a lovit cu capul de robinete.

— Nu-i adevărat! A fost asasinat! Sper că n-ai să-l laşi pe omul ăsta să scape chiar aşa? Ar trebui să faci ceva!

— Care om? întrebă Conrad, care simţea o tulburare din ce în ce mai mare.

— Maurer! Maurer l-a ucis! Pete spunea că îl va ucide şi l-a ucis!

— Maurer nu l-a ucis pe Weiner, zise Conrad răbdător. E vorba de un accident.

— Ba nu, Maurer l-a ucis!

— Du-te cuminte la culcare, zise Conrad. Avem treabă. Nimeni nu a putut să-l ucidă pe Weiner. Sunt sigur de asta.

Frances se uită îndelung la Conrad, cu pumnii strânşi. I se părea că îmbătrâneşte văzând cu ochii în faţa lui. Faţa îi devenise de o asprime de nerecunoscut.

— O să-ţi spun ceva, zise ea cu o voce joasă şi răguşită. Maurer trebuie să plătească. Acum puţin îmi pasă de tot ce mi se poate întâmpla. Vei avea mărturia mea. L-am văzut pe Maurer la „Fundătură". El a omorât-o pe June Arnot! L-am văzut omorând-o!

Charles Forest şi căpitanul McCann coborâră din maşină şi urcară în grabă treptele verandei. Conrad veni în întâmpinarea lor.

Toţi trei intrară în salonul mare şi, în timp ce McCann îşi scotea impermeabilul, Conrad zise:

— Va vorbi! Îl avem în sfârşit pe Maurer în mână! L-a văzut omorând-o pe June Arnot!

McCann rămase încremenit. Faţa lui grasă devenise purpurie şi ochii lui mici injectaţi de sânge străluceau.

— Atunci de ce n-a spus asta de la început? mormăi el.

— E o întreagă poveste, continuă Conrad. O să vă povestesc totul înainte de a urca.

McCann îşi aruncă impermeabilul pe un scaun şi se îndreptă cu un pas greoi spre cămin. „Gata, s-a zis cu Maurer!" îşi zise el. McCann nu-şi făcea iluzii. Ştia că Maurer nu va ajunge pe scaunul electric mai înainte de a arunca în aer toată organizaţia şi că nu se va jena să vorbească de sumele dăruite lui McCann. Îi era frică şi reuşea cu greu să ascundă asta.

— Eşti sigur că nu minte? zise el strângând pumnii la spate.

— Da, sunt sigur, răspunse Conrad. Veţi putea constata singuri după ce o veţi auzi.

Forest se aşează şi scoase un trabuc.

— Vorbeşte-mi mai întâi de Weiner.

— Nu e mare lucru de spus, răspunse Conrad. Un ghinion cumplit. Eu şi O'Brien l-am dus la baie. O'Brien a verificat încăperea mai înainte de intrarea lui Weiner. Am aşteptat în faţa uşii. După douăzeci de minute, i-am strigat lui Weiner să iasă, dar n-a răspuns. Uşa era încuiată pe dinăuntru. Am forţat uşa şi l-am găsit înecat în cadă. Doctorul spune că are o rană uşoară la spatele capului. Crede că Weiner a intrat în cadă, s-a simţit rău, a căzut pe spate şi s-a lovit cu capul de robinete.

— În general, faci baie cu faţa la robinete, spuse Forest.

— Probabil că Weiner a preferat invers. În orice caz, era deja mort când l-am scos din apă şi n-am putut să facem nimic.

— Eşti sigur că nimeni nu putea să intre, Paul? E ciudat că ai găsit uşa încuiată.

— Asta mi s-a părut ciudat şi mie, dar sunt sigur că nimeni nu a putut să intre în baie în timp ce el se afla acolo. Fereastra e mult prea mică. Unui pitic i-ar trebui zece minute ca să se strecoare prin ea, iar în acest caz Weiner ar fi avut destul timp să dea alarma.

— E o lovitură grea, zise Forest. Avem nevoie de mărturii şi cea a lui Weiner era importantă.

— Staţi s-o auziţi pe domnişoara Coleman. Mărturia ei nu va fi nevoie să fie coroborată.

— Atunci, ce mai aşteptăm? mormăi McCann.

— Voiai să-mi spui ceva, Paul, zise Forest ignorând intervenţia lui McCann.

— Da.

Conrad aprinse o ţigară şi continuă:

— Vă amintiţi că am presupus că nu vrea să vorbească din motive personale. Aţi avut dreptate. Iar acum când cunosc povestea, nu-i pot purta pică că nu a vrut să vorbească. Nu voia să se vorbească de ea. Numele ei nu e Coleman. Numele ei e celebru în lumea întreagă. Tatăl ei este David Taleteller.

Forest şi McCann făcură ochii mari.

— Vampirul din Boston? zise Forest.

— Da, chiar el. Toată lumea ştie cine e Taleteller. Toată lumea a fost revoltată de uciderea josnică a copiilor. Vă amintiţi că în cele din urmă a fost prins asupra faptului şi linşat de o mulţime furioasă care i-a demolat casa, i-a ucis nevasta şi a fost gata să pună mâna şi pe fata lui. Această fată este Frances Coleman. A reuşit să-şi ascundă identitatea adevărată şi să-şi refacă viaţa. De şase ani trăieşte sub numele de Frances Coleman. Şi apoi June Arnot a fost asasinată şi Frances s-a întâmplat să fie martora crimei. A înţeles că, dacă va depune mărturie, presa va descoperi cine e şi va fi din nou jignită din cauza rudeniei cu cel mai îngrozitor asasin din toate timpurile. N-a putut să suporte această idee. Acesta

a fost motivul pentru care a refuzat să mărturisească că l-a văzut pe Maurer. Nu-i putem purta pică pentru asta.

— Nu, bineînţeles, spuse lent Forest. Dar de ce s-a răzgândit? Spui că acum e pregătită să depună mărturie?

— Da, va depune mărturie. Crede că Maurer l-a ucis pe Weiner şi nu vrea să scape de pedeapsă.

— Şi totuşi era gata să-l lase pe Maurer liber după ce a ucis-o pe June Arnot! zise McCann. Nu mi se pare foarte logic.

— June Arnot nu însemna nimic pentru ea. Weiner i-a salvat viaţa şi moartea lui a afectat-o profund. Părerea mea e că ezita de câteva zile şi că totul a fost declanşat de moartea lui Weiner.

— De ce crede că Maurer l-a ucis pe Weiner? întrebă Forest.

— Nu ştiu. Weiner i-a spus că Maurer îi va face de petrecanie şi e convinsă că el a făcut asta.

— Eşti sigur că nu cumva ea are dreptate? întrebă calm Forest.

— Nu pot să spun cu cea mai mare siguranţă, răspunse Conrad, cu o fărâmă de enervare în glas, dar nu văd cum ar fi putut să scape.

— Faci din el o adevărată sperietoare, bombăni McCann. Când mergem la fata asta?

Conrad se întoarse surprins de tonul lui McCann.

— Ascultă-mă cu atenţie zise el. Îţi amintesc că e reţinută ca martor şi se află deci sub protecţia tribunalului. Nu voi admite să se folosească metode poliţieneşti în timpul interogatoriului. Aşa că, ai grijă!

McCann se strâmbă de furie.

— N-ai dreptul să-mi vorbeşti astfel... începu el.

Forest îl întrerupse:

— Ba da, avem acest drept. Sunt de părerea lui Conrad. Această fată este un martor important şi voi avea grijă să fie tratată cum trebuie.

— Este complice! exclamă McCann făcând un efort ca să se stăpânească. Şi nu veţi putea schimba cu nimic această situaţie!

— Destul, zise Conrad agasat. Să urcăm la ea. Îl vrem pe Maurer, iar ea ni-l poate da. Asta e tot. Aşa că nu te aprinde.

— OK, zise McCann. Să mergem la ea!

Cei trei bărbaţi se duseră în camera lui Frances.

O găsiră palidă şi cu ochii încercănaţi, în picioare la fereastră. Madge Fielding era cu ea.

— Domnişoară Coleman, vi-l prezint pe procurorul districtual, zise Conrad. Iar dânsul este căpitanul McCann. Au venit să vă asculte... Domnilor, v-o prezint pe domnişoara Coleman.

Forest se apropie şi îi zâmbi fetei.

— Stai jos, domnişoară Coleman, zise el. Îmi pare bine că te-ai hotărât să ne ajuţi. Vreau să ştii că înţeleg perfect motivele ezitărilor dumitale şi că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să evit orice publicitate.

Frances nu se uita la el.

— Mulţumesc, zise ea.

— Ai ceva împotrivă ca depoziţia să fie făcută în scris? continuă Forest.

— Nimic. Vreau să fie făcută în scris.

Conrad făcu un semn lui Madge. Madge se aşeză la masă şi deschise un bloc-notes pregătit dinainte. Conrad se apropie de Frances.

— Ca să punem lucrurile la punct, domnişoară Coleman, spuneţi Frances Coleman şi deocamdată nu aveţi domiciliu fix. E bine aşa?

Frances ridică ochii spre el.

— Da.

— În ziua de nouă a acestei luni, v-aţi dus acasă la June Arnot?

— Da.

— De ce v-aţi dus la ea?

— Nu mai aveam de lucru, răspunse Frances punându-şi mâinile pe genunchi. Nu aveam bani. Am lucrat odată cu domnişoara Arnot. Ştiind că avea să facă un alt film, m-am dus la ea ca să-i cer să-mi obţină şi mie un rolişor.

— Şi ai vorbit cu ea?

— Da.

— La ce oră ai ajuns la „Fundătură"?

— Cu foarte puţin înainte de şapte. Cam la fără zece.

— Paznicul v-a lăsat să intraţi?

— Nu. A telefonat şi i s-a spus că domnişoara Arnot cerea să mă duc sus la ea.

— Ai făcut asta?

— Da. Era destul de departe de intrare şi era foarte cald. Văzând că transpirasem, domnişoara Arnot mi-a propus să fac o baie. Era în piscină şi a venit în întâmpinarea mea înotând. Mi-a spus că voi găsi un costum de baie în vestiar şi mi-a cerut să vin apoi la piscină.

— V-aţi întors?

— Nu... n-am avut timp să ajung la piscină. Mă aflam la vestiar şi începusem să mă dezbrac. Pe urmă am auzit-o pe domnişoara Arnot ca şi cum ar fi dat bună ziua cuiva.

— Ce-ai făcut?

— Eram dezbrăcată. N-am făcut nimic. Am rămas în vestiar şi am căutat costumul de baie într-un dulap.

— În timp ce îmbrăcaţi costumul de baie, aţi auzit ceva?

Frances se înfioră.

— Da. Am auzit o împuşcătură. Destul de departe. După care au urmat alte cinci sau şase împuşcături.

— Ce-aţi făcut?

— Am rămas acolo, am tras cu urechea, şi pe urmă am auzit-o pe domnişoara Arnot ţipând. A fost oribil. Mi-am luat rochia şi, ţinând-o lipită de mine, m-am repezit la aşa vestiarului.

— Aţi văzut ceva?

Frances dădu din cap. Era palidă la faţă.

— Ce-aţi văzut?

— Domnişoara Arnot era întinsă pe jos, lângă piscină şi un bărbat scurt şi solid, în costum negru, era aplecat asupra ei. Îi smulsese costumul de baie. În mâna dreaptă avea un cuţit, un fel de cuţit cu o lamă foarte lată care strălucea în soare. Domnişoara Arnot părea complet năucită. Încerca fără putere să respingă mâna. Mai înainte de a fi avut timp să mă mişc, a... a lovit-o.

— Aţi ţipat? V-aţi manifestat prezenţa?

Frances scutură din cap.

— Oh, nu! Ştiam că o omorâse. Nimeni n-ar fi supravieţuit loviturii pe care i-o dăduse. A fost oribil! Eram paralizată de spaimă. Nu puteam nici să mă mişc şi nici să articulez vreun cuvânt. S-a ridicat şi a lovit-o cu piciorul. I-am văzut faţa. N-am s-o uit niciodată. Ai fi zis că e un animal sălbatic.

Conrad scoase un teanc de fotografii din buzunar.

— Puteţi să vă uitaţi la aceste fotografii şi să ne spuneţi dacă îl recunoaşteţi pe omul care a ucis-o pe domnişoara Arnot?

Frances luă fotografiile cu mâinile tremurătoare. Îi întinse imediat lui Conrad fotografia lui Maurer.

— Acest om este.

— Foarte bine, spuse Conrad punând jos fotografiile. Ce s-a întâmplat după aceea, domnişoară Coleman?

— A venit la el un alt bărbat şi au rămas un moment unul lângă altul, lângă cadavrul domnişoarei Arnot. Eram terorizată. M-am ascuns în cabina de duş.

— Aş vrea să stabilesc identitatea acestui al doilea om, zise Conrad. Puteţi să vă uitaţi pe fotografii şi să-mi spuneţi dacă îl recunoaşteţi?

Frances se uită la fotografii. Când ajunse la fotografia lui Paretti, o studie o clipă şi i-o întinse lui Conrad.

— Ăsta e.

— Perfect, spuse Conrad. Ce s-a întâmplat cât aţi fost în cabina de duş?

— Cei doi bărbaţi au rămas în vestiar câteva momente şi apoi am auzit zgomotul unui corp care cădea în apă. Bărbatul mic de statură a intrat în vestiar. Avea mâinile pline de sânge. Îl vedeam prin perdea. S-a spălat pe mâini. Fredona o melodie... N-am mai văzut niciodată ceva atât de înspăimântător.

McCann nu se mai putea abţine. În furia lui, îşi dădu seama de pericolul pe care îl reprezenta depoziţia lui Frances. Izbucni:

— Asta e o poveste de adormit copiii! Nu cred nici un cuvânt! Nu cred că l-ai văzut pe Maurer. Ţineai tare mult la Weiner, nu? Îţi plăcea, nu? Te impresiona cu capul lui de sperietoare, nu? Aşa că ţi-ai băgat în cap că Maurer ţi-a omorât drăguţu'. Şi ai fabricat povestea asta ca să îl răzbuni pe Weiner. Nu?

Conrad, roşu la faţă, vru să vorbească, dar Forest îl opri cu un gest. Forest şi Conrad se uitau la Frances. Departe de a fi impresionată de vocea puternică a lui McCann, ea îi ţinea piept cu mânie.

— Spun adevărul!

— Mda? Atunci de ce n-ai spus toată povestea asta de la început? Cu mine nu ţine, şi nici cu juriul! Îi făceai ochi dulci lui Weiner şi ai vrea să te răzbuni pe Maurer!

Conrad vru din nou să-i ia apărarea lui Frances, dar Forest îl opri.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe acest ton! izbucni Frances. Am impresia că vrei să-l aperi pe Maurer! Pete spunea că se va găsi un poliţist care să-l vândă. Nu cumva eşti dumneata?

McCann n-ar fi reacţionat mai violent dacă l-ar fi lovit peste faţă.

— Dumnezeule mare! răcni el, cu fața congestionată. Tacă-ţi gura, putoare!

— Destul! îl întrerupse Forest.

McCann strânse pumnii. Fata asta se apropiase prea mult de adevăr şi înţelese că greşea apărându-l pe Maurer.

— Pot să dovedesc ceea ce spun, continuă Frances întorcându-se spre Forest. Pot să dovedesc!

— Cum aşa, domnişoară Coleman?

— Maurer a scos o batistă din buzunar, zise cu calm Frances. În acel timp, din buzunar i-a căzut un pix de aur care s-a rostogolit şi a intrat în ţeava de scurgere dintr-o cabină de duş. Maurer a spus că pixul avea iniţialele lui şi că trebuia găsit. Celălalt i-a spus că nimeni nu va veni să-l caute acolo unde era, şi că, oricum, tot nu va putea să-l scoată de-acolo. În cele din urmă Maurer l-a lăsat unde era.

Se întoarse spre McCann care se transformase în statuie:.

— Maurer avea sânge pe pantofi, continuă ea, şi pixul a fost uşor pătat. E destul să găsiţi pixul, să dovediţi că e sângele lui June Arnot şi pe urmă poate că veţi fi convinşi că spun adevărul!

Conrad se uită la Forest.

— Ei bine, vi se pare că asta susţine suficient mărturia?

Se întoarse şi îi zâmbi lui McCann.

— S-a gândit la toate astea singură. Ca un adevărat detectiv. Nu-i aşa, McCann?

Ferrari deschise uşa şi intră în biroul lui Seigel. Se apropie de birou şi se cocoţă în fotoliu.

— E mort? întrebă Gollowitz cu o voce sugrumată.

Ferrari se uita la el.

— De ce pierzi timpul cu întrebări absurde? Bineînţeles că e mort.

Gollowitz se lăsă pe spate în fotoliu. Scoase batista şi îşi şterse faţa.

— Şi vor crede că a fost un accident?

— Da, răspunse Ferrari. Totul s-a petrecut exact cum prevăzusem. Când un plan e făcut cu grijă, nu se poate să nu reuşească. Acum trebuie să ne ocupăm de fată.

— Îmi pare bine că te-am chemat, zise Gollowitz. N-aş fi crezut că e atât de uşor.

— Şi de fată cum ai de gând să te debarasezi?

— Un alt accident? întrebă Ferrari uitându-se la Gollowitz.

— Da, ăsta e lucrul esenţial. Poate că va fi nevoie să aşteptăm o săptămână. Imediat după Weiner ar fi suspect, nu?

— Da. Un interval de o săptămână ar fi cel mai bine, recunoscu Ferrari.

Telefonul spună şi Seigel ridică receptorul. I-l întinse lui Gollowitz.

— E McCann, zise el. Pare foarte agitat.

Gollowitz luă receptorul.

— De ce naiba nu m-aţi prevenit că îl veţi lichida pe Weiner? bombăni vocea deformată a lui McCann. Frumoasă treabă aţi făcut! Fata a vorbit!

Gollowitz ridică din sprâncene. Se simţea în siguranţă cu Ferrari lângă el.

— Las-o să vorbească, comisare, zise el.

Urmă o tăcere, apoi se auzi din nou vocea lui McCann:

— Ai căzut în cap? Îţi spun că a vorbit! L-a văzut pe Maurer ucigând-o pe femeia aia. E gata să depună mărturie!

— Să depună mărturie! Mărturia lui Maurer va restabili echilibrul. Nu are pe nimeni care să-i susţină declaraţia. Nu avem motive să intrăm în panică.

— Dar n-are nevoie de o declaraţie care să vină în sprijinul celor spuse de ea, bombăni McCann. Are o dovadă!

— Ce spui?

— Are o dovadă! După asasinarea lui June Arnot, Maurer a lăsat să-i scape un pix de aur pătat de sânge în ţeava de scurgere a unui duş. Iar imbecilul de el l-a lăsat acolo! Fata a văzut totul! E destul ca procurorul să găsească acel pix şi Maurer e un om terminat. Pe pix sunt iniţialele lui, amprentele şi urmele de sânge ale lui June Arnot. O dovadă frumoasă care va încânta juriul. Crezi că-mi fac sânge rău pentru nimic?

Gollowitz se făcuse verde la faţă.

— E adevărat ce spui?

— De unde să ştiu? În orice caz, asta a spus ea.

Creierul lui Gollowitz începu să funcţioneze în ritm accelerat. Dacă era adevărat, Maurer era un om mort.

— Unde e ţeava asta de scurgere?

— În vestiarul piscinei.

— Ce are de gând să facă procurorul?

— Conrad, O'Brien şi un fotograf au şi plecat spre „Fundătură".

— Mulţumesc, comisare. Mă voi ocupa de treaba asta.

Gollowitz închise şi se uită la Seigel. Îi povesti întâmplarea cu pixul şi îi zise:

— Vreau acest pix. Du-te după el!

Seigel prinse ocazia din zbor. În felul ăsta se putea reabilita.

— Mă voi ocupa imediat, zise el.

Şi ieşi rapid din încăpere.

Ferrari se lăsă să alunece din fotoliu şi se întinse leneş.

— Cred că mă voi duce la culcare, zise el. Gândesc mai bine întins în pat.

Apoi, după un moment de tăcere, adăugă:

— Dar Maurer a ucis-o pe femeia aia?

Gollowitz dădu din umeri.

— Nu ştiu. Nu mă priveşte.

Ferrari începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

— Consorţiului nu-i prea plac reglările de conturi personale. Maurer a devenit cam prea independent. În fine, să trecem peste asta.

Se uită la Gollowitz şi îl întrebă:

— Putem conta pe Seigel?

— A ratat când a trebuit să-l suprime pe Weiner, dar până acum n-am avut de ce mă plânge de el, zise cu prudenţă Gollowitz.

Ferrari dădu din cap.

— De unde vin eu, e destul să ratezi o dată ca să te duci la fund, zise el îndreptându-se lent spre uşă. În fine, asta vă priveşte.

Ieşi şi se îndreptă spre bar. Bea rar, dar după o crimă reuşită, îşi permitea în general un whisky mic.

Dolores venea pe uşa din faţă. Ferrari se opri, cât să privească bine frumuseţea ei senzuală şi felină, apoi traversă barul ca să ajungă la ea.

Tânăra femeie se sprijinea de bar şi nu-l văzu pe Ferrari venind din spate. Dar îi simţi prezenţa ca pe o primejdie şi se întoarse brusc.

— Ce bei? întrebă Ferrari al cărui cap ajungea exact la nivelul barului. Dă-mi voie să-ţi ţin companie. O femeie frumoasă n-ar trebui niciodată să stea singură.

Dacă ar fi fost altul, riposta ei ar fi fost mai mult decât energică, dar îşi dădu seama că nu era omul să se lase pus la punct.

— Aş vrea un martini, zise ea ferindu-şi privirea. Nu eşti de-aici, nu?

— Sunt Vito Ferrari.

O văzu pălind, încântat să vadă că îl cunoştea după reputaţie.

— Ţi s-a vorbit de mine?

— Da, mi s-a vorbit.

— Bine.

Bătu uşor în bar şi barmanul se grăbi să-l servească.

Ferrari urcă pe un taburet iar Dolores se simţi mai puţin ridicolă: umerii omuleţului ajungeau în dreptul barului.

Ferrari ridică paharul spre ea şi bău o înghiţitură. Apoi scoase un portţigaret şi îl întinse tinerei femei. Dolores rămase încremenită când văzu portţigaretul. Frumuseţea bijuteriei o fascina.

Era din aur masiv. Interiorul era în întregime tapisat cu diamante cu puţin mai mari decât gămălia unui ac care formau un mozaic sclipitor. El îi întinse portţigaretul. Centrul era împodobit cu un rubin mare cât unghia. Pe spate se vedeau iniţialele lui Ferrari desenate din smaralde.

— Îţi place?

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

— L-am primit de la un rajah drept recompensă pentru un mic serviciu.

Luă înapoi portţigaretul, îl frecă de mânecă şi îl privi cu satisfacţie.

— Am multe suveniruri de genul ăsta, adăugă el. Te interesează diamantele?

— Bineînţeles.

Dolores se uita la el cu un fel de respect. Nici Maurer şi nici Gollowitz nu aveau o astfel de bijuterie. Bărbatul acela oribil era un pitic, dar era curioasă să afle dacă era mai puternic decât Gollowitz.

— Am un colier de diamante care sunt sigur că te-ar interesa, zise Ferrari sorbind din whisky. Ar trebui să vii să-l vezi... Te înţelegi foarte bine cu Gollowitz?

Dolores încremeni, surprinsă de această întrebare neaşteptată.

— Prietenii lui Jack sunt şi prietenii mei.

— Încântător, zise el aplecându-se înainte, ajungând cu capul foarte aproape de faţa lui Dolores. Dar n-ar trebui să contezi prea mult pe el.

— Nu contez deloc pe el, zise tăios Dolores.

Ferrari zâmbi.

— Atunci poate că el contează pe tine.

Lui Dolores îi fu frică. Relaţiile ei cu Gollowitz erau chiar atât de evidente? Seigel avea şi el bănuieli?

— Nu ştiu la ce te referi, zise ea.

— Şi totuşi îmi faci impresia unei femei excepţional de inteligente, răspunse Ferrari. În fine,. să trecem peste asta. Atâta timp cât nu vei miza prea mult pe Gollowitz, nu ţi se va întâmpla nimic rău.

Ea simţi imediat un fior rece pe spate. Era un avertisment?

— Nu-mi plac ghicitorile, zise ea întorcându-se spre el. Să presupunem că aş miza pe Gollowitz, precum spui. Ce s-ar întâmpla?

— Ai fi dezamăgită, atâta tot, răspunse el golind paharul. Eşti în stare să ţii un secret?

— Da, spuse ea. Ştiu să păstrez un secret.

— Gollowitz crede că va lua hăţurile organizaţiei dacă i se întâmplă ceva soţului tău. Va fi dezamăgit. E un bun avocat, dar un şef prost. Nu miza pe un om sfârşit.

Ghicise deci că Dolores îşi pregătea o portiţă de ieşire. Şi îi comunica o informaţie atât de preţioasă încât uită să mai fie speriată.

— Probabil că ştii şi cine va prelua ştafeta.

— Cred că ştiu.

Ferrari dădu din cap.

— E timpul să am pe cineva cu care să-mi ocup timpul liber, zise el. Oraşul e plin de femei frumoase, dar vreau să găsesc perla femeilor şi nu sunt grăbit. Pot să aştept.

Alunecă jos de pe taburet şi o întrebă:

— Ai vrea să vezi colierul de diamante? E în camera mea. Îl poţi încerca. Poate că va fi al tău într-o zi.

Ea îl privea fără să mişte.

— Şi aş putea să mă conving că ceea ce am sub ochi nu e marcă „contrafăcută", continuă Ferrari. Tot mai crezi că vorbesc în ghicitori?

Dolores încerca să-şi depăşească repulsia. Să se lase atinsă de un astfel de monstru? Şi totuşi, era mai josnic decât grăsanul de Gollowitz?

Nu luptă mult timp.

— Nu vei fi dezamăgit, zise ea. Unde e camera ta? Trebuie să fiu atentă. Vin şi eu peste câteva minute.

Conrad deschise uşa vestiarului şi pipăi după comutator. Îl auzise pe O'Brien respirând exact în spatele lui.

— Unde e blestematul ăla de comutator?

O'Brien aprinse o lanternă şi plimbă fasciculul în jurul încăperii.

— Puţin mai la stânga.

Conrad aprinse lumina şi intră în încăperea mobilată luxos. În faţa lui se aliniau cabinele de duş. Din una dintre aceste cabine îl văzuse Frances pe Maurer spălându-şi mâinile pline de sânge.

Mallory, un fotograf al poliţiei, intră şi începu să-şi instaleze aparatul. O'Brien examina pardoseala.

— Asta trebuie să fie, Pol, zise el arătând cu degetul mic un grilaj de cupru care acoperea o deschizătură de aproximativ cincisprezece centimetri făcută în pardoseală.

Conrad se apropie şi O'Brien îndreptă fasciculul lanternei spre gaură. Lanterna lumină nişte frunze uscate care astupau ţeava de scurgere.

— Mă întreb de unde provin? zise Conrad. Conducta iese probabil undeva în exterior. Au fost împinse până aici. S-ar zice că n-a mai fost apă înăuntru de mult timp. Dacă pixul e aici, trebuie să fie uscat şi sângele va fi vizibil.

O'Brien examină grătarul care acoperea orificiul.

— E prins în ciment. Ai adus uneltele, Mallory?

— Sunt afară. Mă duc să le aduc.

Conrad se aşează pe vine şi aprinse o ţigară.

— Dacă pixul e aici, Maurer nu mai scapă, zise el. Nu-mi vine să cred. De ani de zile încerc să-l prind pe ticălosul ăsta.

— Nu vinde blana ursului din pădure, zise O'Brien.

— Inspectore!...

Cei doi bărbaţi se ridicară, alarmaţi de strigătul lui Mallory.

— E cineva afară...

Mallory era în picioare în cadrul uşii. În timp ce vorbea, răsună o împuşcătură şi se clătină ducând mâna la braţ.

Cu o înjurătură înăbuşită, O'Brien făcu un salt înainte şi răsuci comutatorul, cufundând vestiarul în întuneric.

— Eşti rănit? întrebă el, îndepărtându-l pe Mallory de uşă.

— M-a nimerit în braţ, răspunse Mallory.

Şi se aşeză brusc pe pardoseală.

Conrad scruta întunericul. Nu văzu nimic.

O'Brien veni lângă el.

— Banda lui Maurer, zise Conrad scoţând revolverul din buzunar. E un telefon în zonă, Tom. Ai face bine să ceri întăriri.

O'Brien mormăi ceva şi închise uşa.

— Ai grijă cu lanterna ta, zise Conrad. Cred că am văzut un telefon pe o masă în stânga ta.

Afară se auzi clănțănitul unui pistol-mitralieră. Întunericul era străpuns de fulgere galbene. Un glonț sparse un geam. Conrad și O'Brien lăsară capul în jos sub o ploaie de cioburi. Tencuiala care se dezlipise de peretele din față umpluse încăperea de praf.

— Fir-ar dracu al dracului! murmură O'Brien.

Se așează pe burtă și începu să se târască spre telefon.

Conrad ochi locul de unde veneau gloanțele și trase la întâmplare în întuneric.

Niște revolvere intrară în acțiune. În jurul lor se vedeau foarte bine micile flame formând un semicerc și gloanțele șuierau prin fereastră înainte de a lovi peretele.

— Am impresia că sunt mulți, zise Conrad. Continuă, Tom!

O'Brien luase telefonul și îl pusese jos lângă el. Conrad îl auzi formând numărul.

— Nu vor sosi mai devreme de un sfert de oră. Doar dacă nu cumva avem o mașină care patrulează în sector. Dacă ticăloșii ăștia ne asediază...

Conrad se târî până la Mallory.

— Sângerezi?

— Puțin. Nu e grav. O zgârietură. Dacă aș fi avut și eu armă...

Conrad surprinse o mișcare în spatele ferestrei. Trase într-o umbră. Auzi glonțul lovind osul și zgomotul unui corp prăbușindu-se la pământ.

— Unul mai puțin! zise el.

Noaptea liniștită era agresată de focul pistoalelor-mitralieră. Tencuiala cădea mereu. Cioburile de sticlă și așchiile de lemn zburau în toate direcțiile și gloanțele ricoșau.

— Te-ai crede în Tunisia, murmură Mallory întinzându-se lângă Conrad.

Nu pierdea nici o ocazie ca să amintească de isprăvile lui militare.

— Ai vorbit? îl întrebă Conrad pe O'Brien.

— Da, exact înainte de a fi întreruptă legătura.

— Să ne apropiem de uşă. Nu trebuie să-i lăsăm să ne prindă la înghesuială.

Conrad se târî până la uşă. De cealaltă parte a piscinei, un om alerga pe dalele aleii. O'Brien trase şi omul se prăbuşi cu un mic strigăt de durere.

— Nu ne apărăm prea rău, nu? zise Conrad.

— Mă duc după scule, zise O'Brien. Trebuie neapărat să găsim pixul ăla.

— Ai grijă, murmură Conrad.

O'Brien începu să se târască, fără să ţină cont de avertismentul lui Conrad. Avea capul şi umerii afară şi mâna pe cutia cu scule când o detunătură îl făcu să lase capul în jos. Gloanţele şuierară exact deasupra lui. Începu să se tragă uşor înapoi.

— Am luat-o. Uite, Mallory, încearcă să scoţi grătarul.

Pistoalele-mitralieră intrară din nou în acţiune şi cei trei bărbaţi rămaseră culcaţi pe burtă în timp ce o grindină de gloanţe pulveriza pereţii.

— Atenţie! strigă Conrad ridicând capul.

Doi oameni alergau pe alee cu revolverul în mână.

O'Brien şi Conrad traseră în acelaşi timp. Unul dintre cei doi devie de la direcţie şi se prăbuşi în piscină. Celălalt îşi aruncă arma în aer, făcu doi paşi clătinându-se şi căzu pe burtă.

— Trei! exclamă Conrad. Mai am doar patru gloanţe. Câte ţi-au mai rămas?

— Am două încărcătoare, răspunse O'Brien. Păstrează-ţi muniţiile, mă ocup eu de asta.

Se apropie şi mai mult de uşă.

— Am scos-o! exclamă Mallory. Porcăria asta nu voia să cedeze, dar până la urmă am scos-o.

— Încearcă să găseşti pixul, zise Conrad. Ai grijă să nu te vadă, Tom.

O'Brien trase de două ori în întuneric.

Îi răspunseră două pistoale-mitralieră. În fulgerul de foc, Conrad îl văzu pe O'Brien ridicat de la podea şi proiectat în spate ca de un val enorm.

— Mallory, ia-i arma şi păzeşte uşa, zise Conrad târându-se spre O'Brien.

Se aplecă spre el încercând să-l vadă.

— Tom! Eşti rănit?

Ştia că era o întrebare stupidă. O'Brien recepţionase ambele rafale.

Conrad scoase lanterna şi îl lumină mascând cu mâna.

O'Brien ridică ochii spre el. În lumina slabă a lanternei, Conrad îi văzu faţa albă ca varul schimonosită de durere.

— Nu a fost un accident, Paul, bâigui el.

Vru să continue să vorbească, dar sângele începu să-i curgă pe gura întredeschisă.

Conrad îi ridică capul.

— Încetişor, Tom. Nu vorbi.

O'Brien se agăţă de braţul lui Conrad.

— Ferrari... Copilul meu..., reuşi el să murmure, apoi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi peste Conrad.

Conrad atinse cu degetul carotida, dădu din cap şi îl lăsă pe pardoseală. Se întoarse în momentul în care Mallory începea să tragă.

Trei oameni se apropiau în fugă pe alee, aplecaţi mult în faţă. Mallory lichidă unul. Ceilalţi doi începură să tragă.

Conrad ochi pe deasupra capului lui Mallory şi îl văzu pe al doilea făcând un plonjon în piscină. Supravieţuitorul se repezi înainte, precedat de rafale de gloanţe.

Conrad se retrase de bine de rău trăgându-l pe Mallory în spatele lui. Timp de câteva momente, rămaseră lipiţi de perete în timp ce gloanţele şuierau prin încăpere.

Noi detunături se auziră de cealaltă parte a piscinei, detunături de revolver, urmate de răpăitul unui pistol-mitralieră Thompson.

Omul care trăgea în vestiar se opri brusc. Conrad abia a avut timp să-l vadă retrăgându-se.

Afară, împuşcăturile deveniseră asurzitoare.

— Am impresia că au sosit băieţii, zise Conrad cu o voce nesigură.

Se apropie cu precauţie de uşă. Tirul se opri şi se făcu tăcere.

Silueta corpolentă a lui Bardin se ivi din întuneric.

— Paul?

— Prezent! răspunse Conrad. Uf, a fost rău de tot!

— Ai găsit pixul?

— N-am avut timp. Bietul Tom a murit.

— Nu! Asta e nasol!

Bardin aprinse lanterna şi plimbă fasciculul de jur împrejurul vestiarului.

— Frumoasă treabă au mai făcut! exclamă el. Afară sunt cinci oameni de-ai lui Maurer. Morţi. Doi au reuşit să fugă.

— Şi pixul ăla? îl întrebă Conrad pe Mallory.

— L-am găsit, zise Mallory.

Şi flutură pixul de aur pe deasupra capului.

Un Cadillac negru apăruse pe străduţa de lângă Paradise Club şi acceleră până la poarta de fier. Omul de la volan reduse viteza, aprinse şi stinse farurile, apoi intră pe poarta deschisă de paznic.

Omul se apropie de maşină. Surpriza îi tăie răsuflarea. Adresă un salut plin de respect noului sosit. Cadillacul se opri în faţa uşii clubului. Din el coborî un bărbat mic de statură şi gras care se uită la dreapta şi la stânga, urcă treptele şi sună la uşă.

Omul care deschise uşa rămase cu gura căscată şi se schimbă la faţă.

— Dar, domnule Maurer... se bâlbâi el.

— Închide gura, cretinule! bombăni Maurer. Unde e Gollowitz?

— În biroul domnului Seigel.

Pe faţa bronzată a lui Maurer se putea citi furia. Străbătu culoarul şi se opri o clipă în faţa uşii biroului lui Seigel şi trase cu urechea. Auzi un murmur prin uşă şi se încruntă. Intră.

Biroul era plin de fum. Seigel, McCann şi Ferrari stăteau în semicerc în jurul biroului. Gollowitz trona la birou, cu un trabuc între degete.

Cei patru bărbaţi se întoarseră. Singurul care nu reacţionă la această apariţie neaşteptată fu Ferrari. Ceilalţi trei se uitau la Maurer de parcă ar fi văzut un strigoi.

— Jack..., zise Gollowitz pălind la faţă. Doamne sfinte, Jack!

Maurer închise uşa în urma lui. Avea mâna dreaptă în buzunarul umflat al hainei.

— Ce caută aici? bombăni el arătând spre Ferrari cu degetul.

— Jack! Ai... ai făcut o nebunie întorcându-te aici! zise Gollowitz ridicându-se cu greu în picioare. Nu ştii că s-a emis un mandat de arestare pe numele tău?

— Ce caută aici? repetă Maurer cu o voce plină de ură.

— A... a venit ca să se ocupe de fată, de Frances Coleman, bâigui Gollowitz.

— Tu l-ai chemat?

— Consorţiul a crezut că...

— La dracu' cu Consorţiul! Tu l-ai chemat?

— Ce-ai fi vrut să fac? se tângui Gollowitz, speriat de moarte că Maurer va trage în el. Trebuiau lichidaţi Weiner şi fata. Numai el putea să facă asta!

Maurer îl fulgeră pe Gollowitz cu privirea.

— Biet cretin! Nu puteai să faci asta singur?

McCann interveni cu calm:

— Încetişor, domnule Maurer. N-ar fi trebuit să vă întoarceţi. Toţi poliţiştii din oraş vă caută. Forest v-a pregătit o acuzare frumuşică.

— Mda, zise Maurer. Datorită felului în care aţi reuşit să sabotaţi totul, se răsti el făcând un gest care îi implica pe toţi în afară de Ferrari. M-am întors ca să mă ocup eu însumi de povestea asta. Pentru prima dată de cincisprezece ani există un mandat de arestare pe numele meu. Prima dată de cincisprezece ani! Iată ce se întâmplă când las conducerea pe mâna altora!

— Am făcut tot ce-am putut, zise Gollowitz cu o ardoare emoţionantă.

Simţea pericolul depărtându-se.

— L-am suprimat pe Weiner. Acum ne ocupăm de fată. Totul o să fie bine, Jack, numai să nu te amesteci.

— Am intenţia să mă amestec, zise Maurer apropiindu-se de birou.

Gollowitz luă un scaun şi se aşeză lângă ceilalţi. Picături de sudoare îi cădeau de pe frunte. Avea inima agitată de furie şi de frică.

Ferrari întâlni privirea lui Maurer. Seigel, spectator interesat, fu surprins să citească o anumită stinghereală în privirea lui Maurer. Ferrari era senin şi indiferent.

— Bună ziua, Maurer, zise el încetişor.

— Bună ziua, Ferrari.

— Big Joe mi-a trasat sarcina să-ţi spun multe lucruri, adăugă Ferrari zâmbind.

Maurer dădu din cap. Ştia cât de periculos era Ferrari şi era consternat că îl găsea acolo. Fu nevoit să facă un efort ca să ia situaţia în mână.

— Ce făceaţi voi trei? întrebă el. De ce n-aţi terminat-o pe fata aia? Am plecat de trei săptămâni. Ar fi trebuit să fie moartă de multă vreme.

— Nu e chiar atât de uşor, zise Seigel.

— Mai întâi ne-am ocupat de Weiner, zise repede Gollowitz. Era mai uşor.

— Mai uşor! Chiar n-aţi înţeles că ea era cea mai periculoasă? Fără ea, mărturia lui Weiner nu stătea în picioare!

— Ştiţi că a vorbit? zise McCann. Pretinde că v-a văzut omorând-o pe June Arnot. Pentru asta există un mandat de arestare cu numele dumneavoastră.

Maurer se roşi la faţă.

— Minte! N-am atins-o pe June!

— Au o dovadă, zise lent McCann. Cu ea poate să convingă orice juriu.

— Ce dovadă?

Gollowitz îi explică în ce consta mărturia lui Frances şi povestea cu pixul.

—Am încercat să recuperăm pixul, conchise el, dar ne-au luat-o înainte.

Maurer se încordă.

— Adică?

— Seigel s-a dus acolo cu câţiva băieţi, dar poliţiştii i-au atacat pe la spate. Am pierdut cinci oameni.

Maurer părea gata să explodeze de furie.

— Altă ispravă de-a ta! izbucni el. Cretin nenorocit! Chestia asta trebuia lăsată aşa. Mă gândisem la pix. Aveam o poveste foarte bună ca să explic prezenţa lui acolo. Am pierdut cinci oameni! Sunteţi complet ţăcăniţi!

Gollowitz se lăsă să cadă în fotoliu, cenuşiu la faţă. Simţi privirea lui Ferrari îndreptată spre el şi înţelese, cu o tresărire de disperare, că povestea eşecului său va ajunge la urechile Consorţiului.

— Nu numai că aţi pierdut oameni, ci aţi şi subliniat importanţa pixului, continuă Maurer. Pixul acela mi-a căzut în ţeava de scurgere cu două zile mai înainte.

— Dar e sânge pe el, interveni McCann.

Ochii mici ai lui Maurer străluceau.

— E sângele meu. Mi-am tăiat mâna într-o sticlă. Sângele a pătat pixul şi în timp ce îl ştergeam, mi-a alunecat dintre degete şi a căzut în ţeava de scurgere.

— N-o să meargă, zise McCann. Îmi pare rău, domnule Maurer, dar e inutil. Sângele care a pătat pixul are grupa sângelui domnişoarei Arnot care e o grupă destul de rară.

Maurer ridică bărbia.

— Ce grupă?

— Grupa B.

— Închipuie-ţi că şi eu am grupa B. Am făcut un Wasserman în urmă cu câţiva ani şi mi s-a spus că am grupa B. Ce ziceţi de asta?

Se întoarse, îl fulgeră cu privirea pe Gollowitz şi zise:

— Dacă n-ai fi încercat să faci pe şmecherul, la proces ar fi fost floare la ureche.

Gollowitz părea acum foarte bătrân şi obosit.

— Nu... n-am ştiut, bâigui el.

— Unde e fata? îl întrebă Maurer pe McCann.

— Dacă-aş şti! răspunse McCann. Forest a ascuns-o undeva dar nimeni nu ştie unde.

— La naiba! Tot mai eşti comisar de poliţie, nu?

— În afară de procuror, nimeni nu ştie nimic de la moartea lui Weiner.

Maurer strânse pumnii şi lovi în birou.

— Trebuie găsită şi lichidată!

Se uită la Seigel şi exclamă:

— Asta e treaba ta! Până cel mai târziu poimâine vreau să ştiu unde e. Ai înţeles? Dacă ratezi şi de data asta, îţi garantez că va fi ultima dată!

Seigel vru să protesteze, dar privirea ucigaşă aruncată de Maurer îl făcu să se răzgândească. Se făcu alb la faţă, aruncă spre Gollowitz o privire imploratoare, dar Gollowitz era absorbit de propriile lui necazuri.

— Bine, zise Maurer, ridicându-se. Ne reîntâlnim aici poimâine la orele unsprezece. Vom hotărî atunci ce avem de făcut.

— Nu o veţi găsi, zise McCann brusc ridicându-se. A dispărut. Cred că au scos-o din oraş.

— Seigel o va găsi, zise Maurer cu un aer furios. Dacă ţine la pielea lui, o va găsi.

McCann dădu din umeri şi se îndreptă spre uşă.

— Aveţi grijă, domnule, Maurer. Oraşul e un viespar pentru dumneavoastră, iar dacă unul din oamenii mei pune mâna pe dumneavoastră, nu voi putea să fac nimic.

— Nu-ţi face griji pentru mine, replică tăios Maurer. Sunt destul de mare ca să mă apăr.

Ferrari stătea mai departe pe scaun. Îşi mângâia nasul şi se uita la Maurer.

— Ferrari, zise Maurer cu vocea uşor mai îmblânzită, îţi sunt recunoscător că te-ai ocupat de Weiner. De fată va avea grijă Seigel. Poţi să te întorci la New York.

Se uită la Gollowitz şi îl întrebă:

— L-ai plătit?

Gollowitz înclină capul.

— Bine. La revedere Ferrari. Urările mele de prietenie lui Big Joe.

Ferrari se ridică, îşi întinse braţele, făcu doi paşi spre uşă şi se opri.

— Cred că am să mai rămân vreo două zile, zise el. S-ar putea să aveţi nevoie de mine. Nu se ştie niciodată.

— Nu vom avea nevoie de tine, îl asigură Maurer, făcând un efort ca să fie calm.

— Nu se ştie niciodată, repetă Ferrari. Big Joe mi-a cerut să rămân aici până când totul se va rezolva.

Maurer se uită fix la Ferrari.

— Bine, bine, dacă te amuză să-ţi pierzi timpul, acceptă Maurer.

— Rămân, zise Ferrari.

Zâmbi şi ieşi în tăcere din încăpere.

Maurer se întoarse şi se uită la Gollowitz.

— Eşti mulţumit că mi-ai băgat şarpele în casă? Te-a distrat să faci pe marele şef?

Gollowitz nu zicea nimic. Se uita la covor, cu faţa palidă şi mâinile agitate de mişcări nervoase.

— Îţi închipui că Consorţiul o să-ţi dea o coroană? continuă Maurer cu aceeaşi voce periculos de rece. Tot ce-ai făcut a fost numai sabotare. Tot! Ştiu foarte bine că sperai s-o mai ai pe deasupra şi pe Dolores. Poţi s-o iei dacă o vrei chiar atât de mult! Eu sunt sătul de ea!

Se aplecă înainte şi ridică glasul:

— Eşti un amărât! Mă uit la tine şi mi se face rău! Cară-te de-aici!

Gollowitz se îndreptă lent spre uşă. Ai fi zis că ducea în spate o mare greutate. Închise uşa în urma lui.

Maurer se trânti brusc în fotoliu. Se ştia în pericol. Dacă nu ieşea onorabil din situaţia asta, Consorţiul i-ar fi făcut vânt. Ferrari aştepta ordine. Pentru prima dată lui Maurer îi era frică.

Abia în după-amiaza zilei următoare se gândi Seigel la Janey Conrad. Se blestemă că nu se gândise la asta mai devreme.

Nu o mai văzuse pe Janey de cincisprezece zile. Farmecele ei îl cam dezamăgiseră. Seigel era foarte dificil în această privinţă. Când văzuse că Janey refuza să se preteze la cele mai rafinate capricii ale lui, trăsese concluzia că nu merita nici timpul şi nici banii pierduţi cu ea.

Îşi zicea că ar fi fost posibil ca Conrad să-i fi spus unde se afla Frances, sau cel puţin unde-l putea găsi pe el.

Ca să nu rişte să facă un demers inutil, puse pe unul dintre oamenii săi să supravegheze casa lui Conrad şi, la căderea nopţii, află cu uşurare că tânăra femeie era acasă. Lăsă maşina la capătul străzii şi se apropie de imobil. Noaptea era foarte întunecoasă şi nu întâlni pe nimeni.

La primul etaj era lumină. Seigel fusese anunţat că servitoarea părăsise casa în urmă cu o jumătate de oră. Deduse că Janey era singură. Apăsă îndelung pe butonul soneriei şi aşteptă.

După un moment, auzi pe cineva care cobora în fugă scara. Uşa se deschise şi Janey se uită la el. Tânăra femeie purta un halat de casă din mătase galbenă şi avea părul căzut pe umeri. Era drăguţă şi apetisantă dar nu stârni deloc dorinţa lui Seigel.

— Salut, păpuşo, zise el intrând în vestibul şi închizând uşa cu piciorul.

Janey îl fulgeră cu privirea.

— Ce cauţi aici? Ţi-ai pierdut minţile!

— De ce? Eşti singură, nu? Mi-ai lipsit mult, micuţo!

— Trebuie să pleci imediat!

— Aşa vorbeşti tu cu mine? zise el zâmbind. Nu-ţi face griji. Nimeni nu m-a văzut intrând.

Trecu prin faţa ei, intră în salon şi răsuci comutatorul.

— Ia uite! E frumos aici la tine! Nu te simţi prea singură?

Janey venise după el în salon. Era tulburată şi furioasă totodată.

— Dacă vine Paul...

— De ce să vină?

Seigel se trânti într-un fotoliu şi îi zâmbi.

— Haide, destinde-te! îi zise el. A plecat, nu?

— Da, dar ar putea să se întoarcă. Nu poţi să rămâi aici, Louis.

El o prinse de mână.

— Unde a plecat? o întrebă trăgând-o spre el.

Ea se împotrivi o clipă, apoi se aşeză pe genunchii lui fără tragere de inimă.

— De ce n-ai mai dat nici un semn de viaţă?

Seigel începu să râdă.

— Pun prinsoare că ai crezut că te-am părăsit!

— Şi? zise ea cu demnitate. Ce dacă m-ai fi părăsit? Unul pleacă, zece vin!

— Asta e adevărat.

Îşi trecu un deget pe coloana ei vertebrală şi zâmbi văzând-o ferindu-se de plăcere şi încercând uşor să scape de el.

— Trebuie să pleci.

— OK, dar te iau cu mine. Am maşina la capătul străzii. Mergem la Hank să devorăm un dejun cu fructe de mare şi o sticlă de şampanie.

— Nu.

Dar protesta fără convingere.

— Du-te şi pune-ţi cea mai frumoasă rochie. Te aştept aici.

Seigel o ridică în braţe şi începu să urce scările.

— Louis! Termină! Mă supăr. Dă-mi drumul!

— Imediat.

Ajuns la etaj, Seigel văzu lumina de sub uşă. Intră în dormitor. Era o cameră mare şi luminoasă, cu două paturi alăturate, dintre care unul era plin de rochii, de mantouri şi lenjerie feminină.

O puse jos, cu un braţ în jurul mijlocului ei, ţinând-o strâns lângă el.

— Ieşi de-aici! strigă Janey. Gluma a durat destul!

Seigel se reţinea cu greutate. Nu lăsase niciodată o femeie să-i vorbească pe acest ton, dar îşi zise că era prea devreme ca s-o bruscheze.

— Ar trebui să te înfurii mereu, fato. Aşa eşti şi mai frumoasă, zise el cu blândeţe.

Janey se mai îmblânzi. Nu ştiuse niciodată să reziste unui compliment.

— Te rog, Louis, coboară... Dacă vine Paul...

Seigel se aşeză pe pat.

— Unde e?

— Nu te priveşte. Haide, fugi. Aşteaptă-mă jos.

— Nu ştii unde e?

— Bineînţeles că ştiu, dar asta nu te priveşte.

Seigel zâmbi.

— Chiar crezi că ar putea să se întoarcă în seara asta?

— Nu cred, dar prefer să fiu prudentă. Te rog să cobori.

Seigel se ridică şi o luă în braţe.

— Sărută-mă, Janey.

Ea ezită apoi ridică faţa spre el. El îi strivi buzele cu gura şi o ţinu îndelung lipită de el. Ea încercă să se împotrivească, dar Seigel o strângea cu putere şi o simţi cedând treptat.

— Oh, Louis... zise ea suspinând.

Seigel o duse la pat. Ea scutura din cap dar nu se mai împotrivea. Întinsă pe spate, se uita la el cu o privire tulbure.

— N-ar trebui să...

— Unde e, Janey? o întrebă el aplecându-se peste ea.

— Ce te interesează?

Se ridică brusc pe jumătate şi îl respinse.

— Bineînţeles! Ce idioată sunt! Bineînţeles!

— Ce... bineînţeles?

— Pentru asta te interesez, zise ea furioasă. Vrei să ştii unde e fata aia, Coleman? Bineînţeles! Paul mi-a spus că

eşti unul dintre complicii lui Maurer. Ce idioată am fost! Ieşi de-aici! Ieşi până nu chem poliţia!

Seigel râse descoperindu-şi dinţii. Tot farmecul lui dispăruse iar expresia feroce a privirii o sperie pe Janey.

— Uşurel, păpuşo, zise el cu un ton suav. Ştii unde e şi o să-mi spui, chiar dacă pentru asta va trebui să te bat măr! Unde e?

Janey se trase înapoi tremurând.

— Nu ştiu.. Pleacă.

Seigel se ridică.

Janey deschise gura ca să ţipe. El o lovi cu palma violent peste faţă. Janey căzu în patru labe, ameţită.

Seigel se aplecă spre ea, o ridică în picioare şi o aruncă în pat spre celălalt capăt al camerei. Ea rămase acolo gâfâind, de parcă ar fi fost aruncată de suflul unei bombe.

El se apropie de ea şi îi răsuci braţul. Janey ţipa dar, cu mâna stângă, el îi ţinea capul în pernă astfel încât să-i înăbuşe ţipetele.

— Unde e?

Janey nu era o eroină. Durerea o vlăguia. Începu să plângă.

Siegel îi răsuci şi celălalt braţ.

— Nu, stai! Îţi spun! răcni Janey.

— Bine, spune, fir-ar să fie! Unde e?

— Nu ştiu unde e, dar ştiu un număr de telefon, zise Janey suspinând.

Seigel o întoarse cu faţa în sus şi îi văzu faţa albă cavarul.

— Care e numărul?

— Barwood 99780.

— Dacă minţi, te asigur că va fi ultima minciună din viaţa ta!

— Dă-mi drumul, se tângui ea. M-a durut, brută!

— Vom coborî şi îl vei suna pe bărbatul tău.

— Da, cobor, zise Janey gâfâind.

Merse clătinându-se până la uşă frecându-şi braţul. El o urmă pe culoarul scurt până la palier. Era în spatele ei când

tânăra femeie puse mâna pe balustrada scării. În momentul în care puse piciorul pe prima treaptă, Seigel îşi adună toată forța, ridică piciorul şi o împinse violent în şale.

Janey fu aruncată în gol.

Urletul ei de animal înspăimântat îl făcu pe Seigel să tresară.

Corpul tinerei femei se răsuci în cădere. Preț de o fracțiune de secundă, ucigaşul zări ochii holbați de spaimă şi gura larg deschisă, apoi corpul căzu la etajul de jos. Ateriză pe ceafă cu un zgomot care zgudui casa.

Trecuseră zece zile de la moartea lui Janey şi Conrad îşi revenise din prima emoţie. La început i se păruse de neconceput că ea murise şi abia în momentul funeraliilor îşi dăduse cu adevărat seama că acea căsnicie nefericită luase sfârşit.

Poliţia ajunsese la concluzia că moartea fusese provocată de un accident. Tocul înalt al pantofului lui Janey se agăţase în tivul halatului de casă. Poliţiei i se păruse evident că, coborând scara, se împiedicase şi îşi rupsese gâtul.

Conrad lăsase tatălui lui Janey grija de a se ocupa de formalităţi. El rămăsese cu Frances în noua lor ascunzătoare. Nu putea să mai facă nimic pentru Janey iar responsabilitatea siguranţei lui Frances îl absorbea în întregime.

De altfel, fusese profund tulburat de ultimele cuvinte misterioase ale lui O'Brien: „Nu a fost un accident... Ferrari... Copilul meu..."

Conrad, ca toţi poliţiştii din ţară, auzise de Vito Ferrari. O'Brien vrusese să spună că Weiner fusese asasinat şi că Ferrari era autorul? Conrad îl avertizase pe McCann că Ferrari

ar fi putut să fie în oraş şi că trebuia să alerteze toţi oamenii, dar McCann răspunsese că nu era nici urmă de el.

Toate astea nu-i dădeau pace lui Conrad. Dacă Ferrari era răspunzător de moartea lui Weiner, Frances era ameninţată în mod serios. Luase toate măsurile de precauţie posibile ca s-o protejeze. O dusese la Ocean Hotel din Barwood, un orăşel situat la vreo cincisprezece kilometri de Pacific City. Hotelul era o clădire de zece etaje, construit pe o faleză, deasupra mării.

Forest rechiziţionase în întregime ultimul etaj al hotelului. O uşă blindată oprea intrarea palierului şi douăzeci din oamenii lui McCann patrulau la etaj şi în împrejurimile hotelului.

Madge Fielding şi alte două femei poliţiste nu o părăseau niciodată pe Frances. Se stabilise că până la proces fata să nu iasă din cameră.

În zilele care trecuseră, Conrad o văzuse mereu pe Frances. Cu cât o vedea mai mult, cu atât se îndrăgostea mai mult de ea, şi fu fericit să constate că şi ea aştepta vizitele lui cu nerăbdare.

Madge o anunţase pe Frances de moartea lui Janey, iar cele câteva cuvinte de îmbărbătare din partea ei îl stingheriseră pe Conrad.

— A fost o lovitură grea pentru mine, îi zise el grav, dar mă înţelegeam foarte prost cu Janey. Căsătoria noastră s-ar fi destrămat destul de curând.

În seara celei de a zecea zile de după moartea lui Janey, Conrad a găsit ocazia să stabilească un contact mai intim cu Frances. Lipsise de la Barwood o zi şi o noapte, lăsându-l în locul lui pe Van Roche. Se întoarse la hotel puţin după orele şapte şi urcă imediat la ultimul etaj. Madge nu era de gardă şi se duse imediat în camera ei.

— Ceva nou? întrebă el.

— Nu, răspunse Madge, dar îmi fac griji pentru ea, Paul. Cred că a început să-i fie frică.

— Frică?

— Da. Tresare de fiecare dată când cineva bate la uşă. Îi vine greu să stea locului. Remarcasem deja asta, dar am impresia că devine din ce în ce mai rău.

Conrad aprinse o ţigară.

— Mie mi se pare că a fost remarcabil de calmă dacă ne gândim prin câte a trecut.

— Da, ai dreptate. Dar cred că se gândeşte mult la Weiner. Nu a fost niciodată convinsă că moartea lui a fost accidentală.

— Cine e cu ea acum?

— Van.

— Mă duc să vorbesc cu ea, zise Conrad.

Înţelese că poate era ocazia pe care o aştepta de multă vreme. Dacă o putea convinge să lupte alături de el...

Se îndreptă spre camera lui Frances. Van şi cele două poliţiste citeau romane. Frances stătea în picioare în faţa ferestrei care dădea spre mare. Nu se întoarse când Conrad intră în încăpere. El le făcu semn celorlalţi să-l lase singur cu ea. După ce aceştia ieşiră, Conrad închise uşa şi se apropie de Frances.

Jos se întindea plaja plină de stânci. Era perioada refluxului şi apele se retrăgeau lăsând în urma lor o bandă aurie de nisip.

— Pun prinsoare că tare mult ai vrea să faci o baie în mare, zise el încetişor. Îmi pare rău că eşti închisă aici. Te-ai săturat, nu?

— Mi-e indiferent, răspunse ea cu o voce neutră.

— M-am gândit mult la tine, Frankie, zise el după un moment de tăcere. Te-ai gândit ce-ai să faci după proces?

— Nu serveşte la mare lucru, murmură ea cu o voce obosită.

— De ce spui asta?

— Totuşi e foarte evident. Pete mi-a spus că probabil nu mă vor lăsa să depun mărturie. Atunci de ce să-mi mai fac planuri?

— Pentru Dumnezeu, Frankie! Nu trebuie să spui astfel de lucruri. Aici n-ai de ce te teme. Iar la proces vei fi în siguranţă.

— Eşti sigur că sunt în siguranţă? zise ea aplecându-se pe fereastră ca să privească nisipul auriu. Tot aşa spuneai şi că nimeni nu poate să ajungă la Pete, şi totuşi a murit.

— Nu ţi-aş fi spus asta dacă n-aş fi fost convins că nu ai de ce te teme, zise el cu blândeţe.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu înţeleg...

— Nu, bineînţeles.

Se depărtă de ea şi adăugă:

— Nimeni nu se va atinge de tine. Îţi dau cuvântul meu.

Ea se întoarse cu spatele la fereastră şi îl privi cum mergea lent prin cameră.

— Trebuie să-ţi scoţi din cap ideea că Maurer e un supraom, continuă Conrad. Nu spun că nu va încerca, dar îţi garantez că nu va reuşi. Nu-ţi închipui câtă osteneală mi-am dat. Nu te simţi în siguranţă?

— Nu.

— Explică-mi de ce.

— Nu reuşesc să uit ce mi-a spus Pete.

Se aşeză jos şi continuă:

— Aş fi vrut să nu fi spus nimic. Pete mi-a spus că nimic pe lume nu mă mai poate salva dacă vorbesc. Spunea că Maurer putea să cumpere orice om însărcinat cu paza lui. De unde să ştiu dacă nu cumva Maurer a cumpărat pe una dintre femeile care mă păzesc?

— Nu spune astfel de lucruri.

Se apropie de ea şi o prinse de braţ.

— Uită-te la mine, Frankie. Te iubesc. N-ai înţeles că te iubesc?

Ea îl privi în ochi.

— Mă iubeşti? Nu... Nu ştiam.

— Bineînţeles că nu ştiai, zise cu blândeţe Conrad. Nu aveam intenţia să-ţi spun. Dar nu pot să suport să văd că ţi-e frică. Ţin mai mult la tine decât la propria mea viaţă. Nu trebuie să-ţi fie frică de Madge şi nici de celelalte două femei. Îţi jur că nu vor lăsa niciodată pe nimeni să-ţi facă rău.

Ea îşi trase mâna.

— Dar cum poţi să mă iubeşti? zise ea. Ştii cine sunt. Nu poţi să mă iubeşti.

— Frankie, nu trebuie să mai spui prostii. Nu eşti vinovată de ceea ce a făcut tatăl tău.

— Uşor de spus, răspunse ea. Nu ştii cum e când eşti arătată cu degetul, când îi auzi pe oameni şuşotind, când îi vezi trăgându-şi copiii lângă ei când treci prin apropiere. Nu ştii ce înseamnă să fii hăituit de o mulţime dezlănţuită.

Conrad se lăsă în genunchi lângă ea.

— Frankie, dacă vrei, te voi proteja. Am organizat deja totul. Te voi lua cu mine după proces. Vom începe amândoi o nouă viaţă împreună. Vreau să fii soţia mea. Nimeni nu va şti unde suntem. Vom pleca în Anglia.

Ea se ridică brusc şi, fără să se uite la el, se îndreptă spre fereastră.

— Viitorul? zise ea. N-am viitor. Ştiu asta. Numai un prezent limitat.

— Trebuie să pară un accident, Jack, zise Gollowitz. Trebuie neapărat. Dacă au cea mai mică îndoială, s-a zis cu noi.

Maurer era instalat la birou, cu capul între umeri şi ochii scăpărând de furie.

— Trebuie să crape! bombăni el. Şi singurul mijloc e să dăm foc hotelului. În felul ăsta, vom pune mâna pe ea în timpul evacuării.

Gollowitz zise cu o voce imploratoare:

— E imposibil. Nu putem să facem asta.

Maurer se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Şi cum ai vrea să facem? Pe toţi dracii, ăsta e singurul mijloc! Cum vrei să punem mâna pe ea dacă n-o scoatem mai întâi din ascunzătoare?

Gollowitz îşi şterse faţa plină de sudoare. Simţise o mare uşurare când Maurer trimisese după el. Înţelesese că Maurer nu se putea lipsi de el.

— Ferrari ar putea s-o facă, îi sugeră Gollowitz.

— Tot mai e în oraş?

Gollowitz, care se aştepta la o explozie, dădu cuminte din cap.

— E la bar în acest moment.

— A face apel la el, înseamnă să ne recunoaştem neputinţa, Abe, zise Maurer.

— Ferrari e singurul care poate să-i facă de petrecanie acestei fete.

Maurer se întoarse la birou şi se aşeză în fotoliu. Se gândi un moment apoi ridică receptorul telefonului.

— Louis? Spune-i lui Ferrari să urce la mine. E la bar.

Gollowitz se lăsă pe spate în fotoliu. Savura un moment de triumf.

— Faci bine, Jack, zise el. Nu putem încerca nimic altceva.

Maurer ridică ochii.

— Îţi faci iluzii, Abe, zise el cu calm. Îţi închipui că urmez preţioasele tale sfaturi, dar te înşeli. Ferrari o va lichida pe fată după care eu îl voi lichida pe Ferrari. Asta e diferenţa între un domn care conduce organizaţia şi un domn care se lasă condus de organizaţie.

— Să-l lichidezi pe Ferrari?

Maurer rânji şi zise:

— Ai răbdare şi vei vedea, Abe.

Se priviră un moment fără să spună nimic, apoi intră Ferrari. Traversă în tăcere încăperea, urcă într-un fotoliu, se instală confortabil şi se uită la Maurer cu ochii lui lucitori.

— În legătură cu fata aia, zise Maurer. Îmi depăşeşte posibilităţile. Abe spune că ai putea să faci tu asta. E adevărat?

Ferrari ridică din sprâncene.

— Bineînţeles.

Privirea lui Maurer era pătrunzătoare, dar avea faţa nepăsătoare.

— Îţi plătesc zece mii de dolari.

— Douăzeci. Dacă făcea numai zece, ai fi putut să faci singur treaba.

Maurer dădu din umeri.

— OK. Nu ne tocmim. Fie douăzeci de mii. De unde eşti sigur că vei reuşi?

— N-am ratat niciodată şi nu voi rata niciodată, zise Ferrari. Tu cauţi dificultăţile, eu caut soluţiile.

— Trebuie să pară un accident.

— Va fi un accident.

Maurer se roşi la faţă.

— Nici măcar nu ştii unde e!

Ferrari zâmbi ironic.

— E la Ocean Hotel din Barwood. La ultimul etaj, cu faţa spre mare. Sunt douăzeci de poliţişti: cinci în jurul hotelului, cinci la ultimul etaj, cinci în cele trei încăperi de sub ferestrele ei şi cinci care să-i schimbe. Nimeni nu poate să intre în hotel fără verificarea identităţii. Nimeni nu are voie să urce la ultimul etaj. Ascensoarele merg doar până la etajul nouă. Trei femei sunt cu ea zi şi noapte. Când face baie, uşa rămâne deschisă şi una dintre femei o supraveghează. Nu are voie nici măcar să părăsească camera. Nu se poate urca până la fereastra ei, iar ferestrele de dedesubt sunt supravegheate. Acoperişul e vertical şi singura lucarnă e păzită zi şi noapte. Ce te face să crezi că nu cunosc locul?

Maurer se uită la Ferrari ca şi cum s-ar fi transformat brusc în şarpe.

— Minţi! De unde ştii toate astea? Oamenii mei supraveghează casa de zile întregi şi tot n-au reuşit să afle unde e camera ei!

Ferrari zâmbi.

— Tu eşti un amator, eu sunt profesionist.

Maurer înghiţi insulta. Ştia că era justificată.

— Dar cum ai aflat toate astea?

— Am urcat la etajul zece. Am deschis bine ochii şi urechile. Ba chiar am văzut-o.

— Ai urcat? Cum ai făcut?

— Asta e secretul meu, răspunse Ferrari.

Urmă un moment de tăcere, apoi Maurer zise:

— Bine. OK. Spune-mi cum speri s-o omori accidental.

Ferrari îşi aşeză picioarele unul peste celălalt.

— E o problemă interesantă. Nu imposibilă, dar dificilă. Cred într-adevăr că sunt singurul din lume care ar putea să facă asta.

— Cum vei face?

— Am nevoie de un avion şi de un acrobat.

Maurer făcu ochii mari.

— Un acrobat? Doar n-ai intenţia să-l pui să aterizeze pe acoperiş?

Ferrari zâmbi.

— Ai văzut cum lucrează un prestidigitator? Face în aşa fel încât să abată în altă parte atenţia publicului. Acrobatul aerian îmi va oferi timpul necesar să-mi exercit talentele.

— Vei avea avionul, pilotul şi acrobatul. Pentru când vrei? întrebă Maurer.

— Azi e miercuri. Să zicem că vineri. Trebuie să stau de vorbă cu el.

— Şi când va fi?

— Sâmbătă seara. E o zi bună. Atunci se livrează rufele spălate.

Ferrari se lăsă să alunece jos din fotoliu.

— Rufele spălate? Ce legătură are cu treaba noastră? întrebă Maurer uluit.

— Importantă, răspunse Ferrari îndreptându-se spre uşă. Voi fi acolo sâmbătă dimineaţă. La fel să fie şi pilotul.

Ieşi şi Maurer respiră profund.

— Ce monstru! zise el ridicându-se. Am o mulţime de lucruri de făcut, Abe. Spune-i, te rog, lui Louis să urce la mine.

Gollowitz ieşi şi Maurer începu să se plimbe prin cameră. Seigel intră peste câteva minute.

— M-ai chemat, şefule?

— Da, zise Maurer. Stai jos, Louis.

Seigel luă un scaun aruncându-i lui Maurer o privire care îi trăda nervozitatea.

— Am o mică treabă pentru tine, Louis, zise cu un ton calm Maurer. Ferrari va fi sâmbătă seara la Ocean Hotel din

Barwood. Vreau să te duci şi tu acolo. Îl vei aştepta pe drumul de întoarcere. Ai sarcină de la mine să-i faci felul.

— Lui Ferrari?

— Exact.

— Păi, ăsta e cineva, domnule Maurer!

— M-ai înţeles? zise Maurer. Tu sau el, Louis. Alege.

Ocean Hotel era totdeauna plin de lume în week-end, şi în mod deosebit în acea sâmbătă după-amiază. Piscina şi peluza imensă erau invadate de o mulţime venită de la San Francisco şi de la Los Angeles ca să petreacă două zile la soare.

Conrad, aşezat într-un fotoliu la umbra unui copac stufos, se uita la oameni cum se distrează, cum se plimbă şi flecăresc în jurul piscinei. Din când în când privea spre aleea care ducea la hotel, aşteptând maşina lui Forest.

Pe la patru şi jumătate, văzu maşina intrând pe alee. Se ridică şi-i făcu semn cu mâna. Maşina reduse viteza şi opri. Forest coborî, spuse câteva cuvinte şoferului şi traversă peluza în direcţia lui Conrad. Maşina îşi continuă drumul spre hotel.

Forest îşi croi drum prin mulţimea tolănită la soare.

— Salut, Paul, zise el. Pare că ai descoperit un colţişor grozav. O mulţime de fete frumoase!

— Cam prea multe, zise Conrad aducând un fotoliu. Oamenii noştri muncesc din greu să verifice toate intrările.

— Se descurcă totuşi?

— Afară, nici vorbă. Dar nimeni nu intră în hotel fără să fie privit cu lupa.

Forest se aşeză.

— Ce face fata?

Conrad se strâmbă puţin necăjit.

— N-are de ce să-i fie frică, dar are o depresie. Weiner a reuşit s-o facă să se îndoiască de toate. Chiar mi-e frică că n-o să mai vrea să depună mărturie.

— Depoziţia ei e semnată?

— Nu. Crede că atâta vreme cât nu a semnat-o, Maurer nu se va atinge de ea. E fals, evident. Maurer va încerca s-o omoare mai înainte ca ea să semneze. I-am spus asta în toate felurile, dar îi e frică. Aş vrea să staţi de vorbă cu ea şi s-o convingeţi. Eu am renunţat.

Forest se uită la Conrad, apoi se apleca înainte şi îl bătu amical pe genunchi.

— Ţii mult la fata asta, Paul?

— Ai mare fler, şefule! zise Conrad. Mai bine să spun adevărul. Ţin enorm la ea. I-am cerut să se căsătorească cu mine. Sunt nebun după ea.

— Dar ea e nebună după tine?

— Nu cred. Acum are alte probleme. E convinsă că va muri.

Forest se uită la o fată înaltă în costum de baie alb care se bronza la soare.

— Lumea e plină de fete frumoase, Paul. Domnişoara Coleman nu e o alegere prea fericită.

— Din cauza tatălui ei?

— Da. Din cauza tatălui ei. Te stimez enorm, Paul. Într-o zi vei fi procuror districtual. Dacă te încurci cu o femeie al cărui trecut nu e ireproşabil, rişti să-ţi distrugi cariera.

— Ştiu că vă gândiţi la interesul meu şi vă sunt foarte recunoscător. Dar când întâlneşti o femeie cu care vrei să-ţi petreci tot restul zilelor, trebuie să ştii să-ţi sacrifici cariera.

Forest alese o ţigară şi o aprinse.

— Ce vrei să faci?

— Deocamdată nu ştiu. Speram s-o iau cu mine în Anglia după proces. I-am vorbit despre asta, dar nici nu vrea să audă de planuri de viitor. Crede că va muri.

— Mă pun şi eu în locul ei, zise Forest. Ţine piept celei mai periculoase organizaţii din ţară. Sincer vorbind, Paul, nu prea are multe şanse să scape.

Conrad strânse pumnii.

— Aici nu-i pot face nimic. Pericolul începe când va trebui s-o ducem la tribunal.

— Eşti sigur că nu are de ce să-i fie frică aici? Nu trebuie să te încrezi în nimeni şi nimic dacă vrei s-o protejezi pe fata asta. Soţia ta a fost văzută la Paradise Club, cartierul general al lui Maurer. Ştia unde se află domnişoara Coleman, şi acum e moartă. Nimeni nu e în siguranţă atâta vreme cât Maurer se află la conducerea organizaţiei.

— Dar Janey nu are nici un amestec în povestea asta. Moartea ei a fost accidentală. I-am spus de zece de ori de tivul de la halat. Călca mereu pe el şi îl rupea. Dar nu-i venea să ia un ac şi să-l coase. Nu pot face mai mult ca s-o protejez pe Frances. Am luat toate măsurile de precauţie imaginabile. Vei vedea când vom urca.

Forest dădu din cap. O camionetă mare de culoare albă venea pe alee. Pe ea se putea citi:

SERVICIUL DE SPĂLĂTORIE
BARWOOD

— Dacă tu eşti mulţumit, voi fi şi eu, zise Forest. Dar gândeşte-te la ce poate să pună în joc mărturia fetei. Este pentru prima dată, de când Maurer îşi face de cap, când avem o oarecare şansă să-l implicăm într-un proces.

Conrad se uită la camioneta care cotea pe alee ca să dispară apoi în spatele hotelului.

— Ne-a trebuit ceva timp ca să-l prindem la înghesuială, zise Conrad. Cât timp mai e încă în libertate, Frances trebuie să stea aici.

— Toate ambarcaţiunile de care dispunem sunt plecate în căutarea lui, zise Forest. Marea e o ascunzătoare excelentă, Paul. Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să facă escală ca să se aprovizioneze, şi atunci vom pune mâna pe el. Bine, zise el ridicându-se. Haide să arunc o privire asupra fortăreţei.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre hotel.

Pe la şase şi jumătate, pe culoare, în bucătăria şi în oficiul hotelului activitatea era în toi. Era momentul când se pregătea cina pentru mai bine de cinci sute de persoane.

Spre deosebire de restaurantul luxos şi strălucitor, localul rezervat personalului era întunecos, umed şi de mici dimensiuni. Cei de la bucătărie, epuizaţi de căldura plitelor, blestemau şirurile de coşuri cu rufe spălate care se îngrămădeau pe lângă perete, făcând şi mai grea deplasarea spre bucătărie şi oficiu.

Coşurile stăteau acolo până când se goleau, lenjeria fiind triată şi aranjată frumos a doua zi dimineaţă. Vito Ferrari era ascuns într-un coş, în partea de sus a stivei. Trăgea cu urechea la activitatea din jur şi supraveghea, prin interstiţiile coşului de nuiele, deplasarea personalului.

Aştepta. Răbdarea este atuul major al unui ucigaş profesionist, iar răbdarea lui Ferrari nu avea limite.

Intrarea în hotel într-un coş de rufe îl costase douăzeci de dolari. Tipul care livra lenjeria înghiţise povestea pe care i-o îndrugase, cum că ar fi fost amantul nevestei bucătarului şef.

Ferrari aştepta deci în coş şi acele ceasului de la mână se roteau lent. La şapte şi zece minute, vânzoleala se mai potoli... La şapte şi jumătate, culoarul lung care făcea legătura dintre bucătărie şi oficiu era pustiu şi tăcut.

Ferrari ridică cu precauţie capacul şi ieşi afară din coş. Lipit de perete, piticul se deplasă cu rapiditate şi fără zgomot spre ascensorul rezervat personalului. Culoarul ducea la o încăpere mare unde erau îngrămădite navete cu bere.

Un ascensor cobora. Se aruncă în spatele navetelor.

Cabina se opri şi uşa se deschise. Doi chelneri de la restaurant, care împingeau o masă pe rotile, se depărtară pe culoar, lăsând uşa ascensorului deschisă. Câteva secunde mai târziu, Ferrari urca în ascensor. Apăsă pe butonul etajului nouă. Ascensorul îl urcă cu rapiditate.

Ferrari ştia că acum va avea de înfruntat primul moment periculos din escapada lui. Dacă cineva se afla pe culoar în momentul în care deschidea uşa ascensorului, planul lui ar fi putut să eşueze. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Până atunci avusese un noroc extraordinar. Nu vedea nici un motiv ca acest noroc să-l părăsească.

În timp ce apăsa pe butonul care comanda deschiderea uşilor, strânse în mână mânerul revolverului. Culoarul era pustiu. Ieşi din ascensor, porni pe culoar şi se strecură în spatele perdelei care ascundea una dintre marile ferestre care dădeau spre mare.

O uşă se deschise la câţiva metri de acolo şi ieşi o femeie tânără. Purta o rochie foarte decoltată şi Ferrari îi contemplă gâtul şi umerii cu o privire de cunoscător. Femeia închise uşa şi lăsă cheia în broască. O privi cum se îndrepta lent spre ascensor. Apăsă pe buton şi aşteptă fredonând.

Imediat ce femeia intră în cabină, Ferrari ieşi din ascunzătoare, străbătu culoarul până la camera pe care femeia tocmai o părăsise, deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru.

Încăperea era cufundată în întuneric. Închise uşa în urma lui şi o încuie. Apoi aprinse lumina.

Patul fusese făcut şi camera era în ordine. Ferrari trase concluzia că femeia de serviciu trecuse pe acolo şi că va fi liniştit cel puţin o oră. Stinse lumina, se apropie de fereastră şi trase perdelele.

Fereastra dădea spre piscină. Lampioanele fuseseră aprinse. Chelneri în haine albe circulau prin mulţime cu tăvi încărcate cu băuturi.

Ferrari ştia că încăperea în care stătea Frances se afla de cealaltă parte cu faţa la mare. Ştia că toate ferestrele de la etajul zece erau supravegheate. Ca să ajungă la fereastra ei, trebuia să urce pe acoperiş, să treacă peste culme târându-se şi să coboare pe partea cealaltă.

Era o escaladare dintre cele mai periculoase pe care le făcuse vreodată, dar nu-şi făcea probleme. Studiase cu mare grijă acoperişul cu ajutorul unui binoclu puternic şi cunoştea deja pe unde se va deplasa.

Se aşeză pe marginea ferestrei şi contemplă mulţimea de jos. La nouă şi câteva minute îşi zise că era destul de întuneric.

Scoase de sub haină o frânghie lungă de mătase pe care o înfăşurase în jurul corpului său slab. Un capăt al frânghiei

se termina cu un cârlig îmbrăcat în cauciuc, iar celălalt, cu un inel.

Urcă pe pervazul ferestrei şi se uită în sus. Balconul uneia dintre camerele de la etajul zece se afla chiar deasupra capului său. Aruncă cârligul care se agăţă de balcon.

Începu să urce la fel de rapid şi fără mai mult efort ca o maimuţă într-un cocotier. Ajunse la balcon, escaladă balustrada şi ateriză în patru labe. Aruncă o privire în camera goală apoi se apleca peste balustradă ca să se convingă că nu-l văzuse nimeni.

Urcă pe balustradă şi se uită la acoperişul care se înălţa la aproximativ cinci metri deasupra lui. O streaşină solidă se întindea de-a lungul acoperişului şi Ferrari îşi aruncă din nou cârligul. Cârligul se agăţă de streaşină şi Ferrari trase de frânghie ca să-i încerce soliditatea. Streaşina nici măcar nu trosni. Se avântă în gol şi urcă pe frânghie până când se agăţă cu degetele de streaşină.

Se ridică în mâini, ridică un picior paralel cu streaşina şi îşi căută cu prudenţă echilibrul.

Acoperişul abrupt se înălţa deasupra lui. Jos, luminile străluceau pe apa albastră a piscinei. Maşinile soseau fără întrerupere. Ferrari ridică şi celălalt picior paralel cu streaşina. Acum era în echilibru numai în mâini şi cea mai mică greşeală putea să-l arunce înapoi în prăpastia de sub el.

Era calm, dar conştient de pericol. Se apleca uşor înainte şi îşi aduse picioarele spre el, de-a lungul streşinii. În momentul în care începea să-şi îndoaie genunchii, îşi pierdu echilibrul şi corpul său se apleca spre hău o fracţiune de secundă.

Degetele i se crispară pe streaşina tare şi rece şi îşi lăsă capul să îi alunece pe piept. Greutatea capului, deplasându-se, restabili echilibrul şi îl aduse uşor în faţă.

Stătu aşa un minut fără să se mişte. Sudoarea îi şiroia pe faţă. Gâfâia zgomotos. Fusese la un pas de moarte şi în acel moment ezita.

După ce-şi reveni suficient, se aplecă din nou în faţă. De data asta reuşi să-şi îndoaie picioarele sub el, cu genunchii lipiţi de bărbie. Ai fi zis că e o minge neagră, în echilibru instabil pe marginea streşinii. Apoi întinse lent picioarele şi corpul înainte. Fusese nevoit să dea drumul la streşină şi să pună mâinile pe ţiglele acoperişului.

Acum era în picioare, cu degetele de la picioare sprijinite pe streaşină, cu corpul lipit de acoperiş, cu capul tot în jos. Rămase în această poziţie până când putu să respire normal.

Apoi eliberă frânghia care îi atârna după gât şi aruncă cârligul în direcţia culmii. Fu nevoit să repete mişcarea de patru ori mai înainte ca cârligul să se agaţe de partea de sus a acoperişului şi fu iar gata să-şi piardă echilibrul.

Imediat ce fixă cârligul, îşi recăpătă încrederea. Apucă frânghia cu amândouă mâinile, escaladă versantul abrupt şi se aşeză călare pe culme. Acum vedea marea udând stâncile, cam la cincizeci de metri sub el. Exact sub marginea acelui acoperiş se afla camera fetei.

Zărea reflexul ferestrelor luminate. Auzi muzica difuzată la radio. Îşi trecu călcâiul prin inelul frânghiei şi se lăsă domol să coboare până la streaşină. În această parte, panta era mai domoală şi putu cu uşurinţă să se aşeze cu fundul pe ţigle. Se aplecă încet peste marginea acoperişului şi se pomeni cu capul în jos, agăţat cu glezna de frânghie.

Capul şi umerii lui se găseau acum exact la nivelul unei ferestre deschise.

O clipă, nu-i veni să creadă. Nimerise din prima camera în care se afla Frances.

În încăpere erau trei persoane. Cele două poliţiste stăteau departe de fereastră: una citea, cealaltă tricota. Frances stătea în faţa unei oglinzi şi se pieptăna.

Atârnat cu capul în jos în întuneric, Ferrari se uita la ea. După un minut, fata puse jos peria şi se ridică. Purta un halat albastru care îi accentua paloarea. Se aşeză într-un fotoliu din apropierea ferestrei.

Ferrari se folosi de mâini şi se urcă din nou pe streaşină. Se uită la ceas. Era nouă şi jumătate. Mai avea încă o jumătate de oră. Aştepta.

Forest cinase şi făcuse un tur în împrejurimile hotelului înainte de a se duce în camera lui Conrad. Se trânti într-un fotoliu.

— Nu e rea deloc cina aici, zise el. Viaţă, nu glumă!

— Da, admise Conrad cu un aer indiferent, care nici măcar nu remarcase ce se servise la cină. Ce ziceţi, şefule, de Frances?

— E drăguţă. Am stat mult cu ea de vorbă şi cred că am reuşit să o conving să semneze depoziţia. A promis că-mi va da un răspuns mâine dimineaţă. Am vorbit şi despre tine, Paul, adăugă el ridicând privirea.

— Da? Şi?

— Pare năucită la gândul că vrei să te căsătoreşti cu ea. Trebuie să fii răbdător, Paul. I-am promis că dacă va semna depoziţia, vom aranja o călătorie în Europa pentru ea, pentru tine şi pentru domnişoara Fielding, timp de două luni, imediat după proces. Nu mi s-a părut că nu i-ar plăcea.

— V-a spus unde ar vrea să meargă?

— Mi-am permis o sugestie, continuă Forest frecându-şi nasul. I-am spus c-ar trebui să vadă Veneţia. Dacă nu reuşeşti să o seduci într-o gondolă, atunci nu eşti bărbatul pe care mi l-am închipuit!

— Bine, zise Conrad zâmbind. Dar înainte de a face planuri de viitor, va trebui să găsim un mijloc de a o duce nevătămată la tribunal. Ce părere aveţi de măsurile mele de precauţie?

— Nemaipomenite, răspunse Forest. Ai ales bine locul, Paul. Cum ai de gând s-o transferi la tribunal?

Deodată el ridică ochii şi zise:

— Auzi ce jos zboară avionul ăla?

Zgomotul unui motor de avion îi făcu pe amândoi să tresară.

— Avionul de noapte care face cursa Pacific City-Los Angeles trece cam la ora asta, zise Conrad uitându-se la ceas.

Era zece fix.

— Cred că va trebui s-o ducem într-o maşină blindată, sub escortă, continuă el. O vom ţine acolo. La subsol există câteva încăperi pe care le putem pune la dispoziţia ei.

— Da, zise Forest, dar mai întâi trebuie să punem mâna pe Maurer.

— Nici o veste?

— Am vorbit cu Bardin la telefon acum zece minute. Se pare că Maurer s-a întors. Acum verifică informaţia asta.

— S-a întors? Cine i-a spus asta?

— Iar avionul ăsta! exclamă Forest.

Avionul care zbura jos trecuse cu zgomot prin faţa ferestrei.

— Dumnezeule! Ia uită-te, Paul!

Micul avion se îndrepta spre mare, luminat tot cu neon roşu. Semăna cu o pasăre a paradisului. Trasă câteva cercuri înguste şi reveni spre hotel.

— Altă chestie publicitară!

Conrad se gândea la Frances. Gândul de a pleca cu ea la Veneţia îi făcea inima să bată cu putere.

— Ia uite! zise Forest aplecându-se pe fereastră ca să vadă mai bine avionul care dădea ocol hotelului şi plonja din nou spre mare.

— Mă întreb ce poate să fie? Hei, ia priveşte, Paul!

Uşor iritat de interesul pueril manifestat de Forest, Conrad se apropie mai mult de fereastra deschisă.

Avionul zbura acum deasupra falezei în dreptul grădinii hotelului. Se putea vedea o siluetă în picioare pe una din aripi, luminată de lumini roşii şi albastre. Silueta făcu semne cu mâna în timp ce avionul trecea din nou prin faţa hotelului.

— Ce imbecil! bombăni Conrad. Oamenii ar face orice pentru bani.

— Când eram puşti, zise Forest, voiam să mă fac acrobat aerian. Tipul are curaj nu glumă! Priveşte-l!

Avionul revenea, zburând la fel de jos. Acrobatul stătea în mâini, în echilibru instabil pe marginea aripii.

Strigătele de admiraţie ale mulţimii care inundase grădina aproape că acopereau zgomotul motorului.

— Iată-l, zise Forest aplecându-se cât putea de mult în afară. Stă într-o singură mână...

Conrad simţi alunecând covorul pe care se aflau. Îl văzu pe Forest basculând în faţă şi încercând cu disperare să se prindă de marginea ferestrei. Conrad apucă haina lui Forest şi se agăţă de ea cu toată puterea. Un moment avu senzaţia oribilă că haina îi va scăpa. Apoi Forest reuşi să se ţină de cadrul ferestrei şi să-şi recapete echilibrul.

— La naiba! exclamă Conrad gâfâind.

Forest era palid la faţă şi tremura tot.

— Mulţumesc, Paul, zise el cu o voce răguşită. Dumnezeule mare! Era gata să cad! Şi ce sus e! Presupun că a alunecat covorul.

Conrad era încremenit locului, cu faţa albă ca varul. Un fulger de groază acoperise zgomotul avionului.

— Ce-i asta? întrebă Forest.

Forest se repezi pe culoar şi alergă ca un nebun la camera lui Frances.

Doi poliţişti veneau şi ei în fugă de la celălalt capăt al culoarului. Conrad îi îmbrânci ca să intre.

Poliţistele păreau transformate în statui. Madge Fielding îşi frângea mâinile, pământie la faţă.

Nici urmă de Frances.

— Madge! ce s-a întâmplat? întrebă Conrad cu o voce sugrumată.

— A căzut! Se apleca pe fereastră ca să vadă avionul. Apoi a ţipat. M-am repezit la ea. Dar era prea târziu. Ai fi zis că cineva o trăgea de-afară. S-a zbătut, apoi covorul a alunecat şi a căzut...

Forest îl împinse într-o parte pe Conrad şi se apropie de fereastră.

La cincizeci de metri mai jos, Frances zăcea pe nisip, ca o păpuşă dezarticulată, luminată de lună.

Conrad căzuse într-un fotoliu.

— Ei bine, zise Forest, s-a dus dracului acuzaţia mea împotriva lui Maurer!

Avionul survolă încă o dată hotelul, apoi se îndreptă rapid spre mare şi dispăru, ascuns de noapte.

A doua zi, la orele zece dimineaţa, Jack Maurer, însoţit de Abe Gollowitz şi patru gărzi de corp, sosea cu un Cadillac albastru în faţa primăriei.

Cu o jumătate de oră mai devreme, toate ziarele din oraş fuseseră anunţate că Maurer se va duce să se predea procurorului districtual. Gangsterul era aşteptat de o mulţime de jurnalişti, de fotografi şi de cineaşti şi de camerele de luat vederi ale televiziunii.

Maurer coborî din maşină. Faţa lui oacheşă era luminată de un zâmbet radios. Salutând camerele de luat vederi, se bucura la gândul că aproape un milion de telespectatori îl priveau în acel moment.

Reporterii se năpustiră spre el, dar cele patru gărzi de corp respinseră asediatorii.

— Puţină răbdare, băieţi, zise Maurer. Voi avea o mulţime de lucruri să vă spun la plecare. Staţi doar să spun două vorbe procurorului.

— Ce vă face să credeţi că veţi mai fi lăsat să plecaţi? întrebă un reporter.

Maurer îi zâmbi jovial şi, înconjurat de gărzile lui de corp, urcă treptele primăriei.

— Porcul ăsta nu va mai scăpa de data asta! zise reporterul.

— Mda? replică ironic un jurnalist de la *Pacific Herald*. Pun prinsoare pe ce vrei că peste zece minute va ieşi de-aici liber ca pasărea cerului.

— Nu te sfătuiesc să faci pariuri, zise primul jurnalist. Întâmplarea face să ştiu ce dovezi are Forest împotriva lui.

— Poate că nu ştii că singurul martor pe care îl avea în sprijinul acuzaţiei a căzut de la fereastră ieri seară? spuse jurnalistul de la *Pacific Herald*. Maurer nu a lăsat niciodată pe nimeni să depună mărturie împotriva lui.

— A fost un accident, spuse celălalt. Am vorbit cu Conrad. Iar Conrad ştie despre ce e vorba.

— Oh! Dacă crezi în aiureala asta cu accidentul...

Discuţia era în toi şi zece minute mai târziu, când se produse o agitaţie bruscă în rândul mulţimii. Ridicară ochii şi văzură cele patru gărzi de corp ieşind pe uşă. Maurer era între ei.

Maurer radia. Se opri în capătul de sus al scărilor şi contemplă mulţimea.

Abe Gollowitz stătea în dreapta lui, palid la faţă.

— Ei bine, băieţi, zise Maurer cu un ton jovial, a fost o mică greşeală!

— O clipă, domnule Maurer, strigă reporterul televiziunii. Vreţi să coborâţi şi să spuneţi câteva cuvinte la microfon?

Maurer se apropie de microfoane.

— Îmi pare bine că această ocazie îmi permite să le mulţumesc tuturor prietenilor mei pentru susţinerea şi încurajările lor pe când m-am aflat într-o situaţie care, deşi absurdă, era totuşi extrem de delicată. Din fericire, a fost vorba de o neînţelegere. După cum ştiţi cu toţii, am fost acuzat că am asasinat-o pe domnişoara June Arnot, care era una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Lui Maurer îi venea greu să-şi păstreze zâmbetul jovial sub privirile dispreţuitoare ale jurnalistului de la *Pacific Herald* care îşi croise drum până la el. Îşi puse în gând să-i aplice o „corecţie" cât mai urgent posibil.

— Una dintre cele mai bune prietene ale mele, repetă el. Procurorul districtual e un om pe care îl admir, un om incoruptibil. Credea cu sinceritate că acuzaţia lui era justificată. Şi-a făcut datoria emiţând un mandat de arestare pe numele meu.

Maurer coborî glasul, zâmbi şi încercă să evite privirile. Se concentra asupra camerelor de luat vederi. La urma urmelor, aceste camere de luat vederi îl transmiteau în casele a câtorva mii de imbecili: cei care jucau în tripourile lui, se culcau cu curvele lui, îi dădeau o cotizaţie prin intermediul sindicatelor lor iar la alegeri îi votau pe complicii lui. Meritau zâmbetul lui cel mai frumos.

— Având în vedere dovada care i se aducea, continuă el, era de datoria lui să emită un mandat de arestare pe numele meu. Dar privind mai cu atenţie, a descoperit că dovada nu era dovadă! Dacă aş fi fost în dragul nostru oraş şi nu pe mare, mandatul n-ar mai fi fost emis căci aş fi venit imediat să dau explicaţii cum am făcut acum.

Zâmbi camerelor de luat vederi şi continuă:

— Am spus că June Arnot era una din cele mai bune prietene ale mele. Şi e cât se poate de adevărat. Moartea ei a însemnat pentru mine o lovitură cumplită. Imediat ce am aflat de mandatul de arestare, am venit ca să-mi pledez nevinovăţia. Domnilor, procurorul districtual a anulat mandatul de arestare. Ba a împins bunătatea până la a-mi cere scuze pentru prejudiciul adus...

Jurnalistul de la *Pacific Herald* interveni cu violenţă:

— Uitaţi să ne spuneţi de ce nu mai e valabilă acuzaţia procurorului. Principalii lui martori şi-au găsit moartea în împrejurări aparent accidentale, exact la timp.

Maurer se uită la el cu un aer foarte necăjit. „Nenorocitul ăsta de jurnalist o să ajungă peste câteva zile în fundul mării, într-un sicriu de ciment", îşi zise el.

— Domnul Forest nu mi-a făcut destăinuiri despre aceşti martori, răspunse el. Nu ştiu despre ei decât ce-am citit azi dimineaţă în unele ziare. Mi s-a spus că a fost găsit un pix de aur care îmi aparţinea lângă piscina prietenei mele June Arnot. Pe pix au fost găsite amprentele mele şi o pată de sânge. Sângele aparţinea grupei sanguine avută de domnişoara Arnot iar poliţia a tras imediat concluzia că eu sunt autorul crimei. Iată pe ce dovadă fragilă se baza acuzaţia. Or, în ajunul asasinatului, m-am tăiat uşor la deget. Am pătat pixul având-ul în mână, pix care mi-a scăpat în conducta de scurgere. Nu duc lipsă de bani şi mai am şi alte pixuri de aur. L-am lăsat deci pe acesta acolo unde căzuse. Sunt eu de vină că şi eu şi domnişoara Arnot aveam aceeaşi grupă sanguină, zise el rânjind?

Apoi Maurer coborî treptele şi urcă în maşină. Gollowitz se instală lângă el, în timp ce gărzile de corp împiedicau reporterii să înconjoare maşina care se depărtă.

După ce ieşiră din mulţime, Maurer se răsturnă pe speteaza banchetei şi izbucni într-un râs care semăna cu un lătrat.

— N-aş fi vrut să ratez spectacolul pentru nimic în lume! Ai văzut mutra lui Forest în timp ce-i împuiam capul? I-am tras în piept!

Îi trase o palmă zdravănă peste pulpă lui Gollowitz şi zise:

— Acum să trecem la lucruri serioase. Să ştii, Abe, că vreau să faci o treabă. Vreau să întocmeşti o listă cu toată averea mea, la dolar!

Gollowitz îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce s-a întâmplat, Jack?

— Poate că am să mă retrag. M-am săturat de Consorţiu. Dacă vrea să se ocupe de California, n-are decât. Mie puţin îmi pasă.

— Credeam că vrei să-i faci de petrecanie lui Ferrari? zise Gollowitz.

Maurer zâmbi, dar privirea lui era de gheaţă.

— Ai dreptate. Dar Seigel a dat-o-n bară. Nu e bun decât să seducă gagicile.

Gollowitz se uită la Maurer. Devenise şi mai palid.

— Ce i s-a întâmplat?

— Păi, Ferrari a fost mai tare decât el! Am vorbit despre asta cu Big Joe. I-am spus că n-am nici un amestec în povestea asta. Părea că se amuză că ne trecuse prin minte să-i facem de petrecanie lui Ferrari.

Cadillacul trecu de poarta de fier a proprietăţii lui Maurer şi intră pe alee. Gollowitz remarcă mai mulţi oameni care se plimbau prin parcul însorit.

— Ce-i cu tipii ăştia? întrebă el. Ce fac?

— O măsură de precauţie, răspunse Maurer. Nu-mi place să risc.

Gollowitz nu zise nimic dar se înfioră. Maurer chiar credea că aceşti câţiva oameni îl puneau la adăpost de Ferrari?

Maşina se opri în faţa intrării impozante.

— OK, Abe, adu-mi lista şi vino la dejun. Iahtul nu e departe. Poate că voi pleca în seara asta, zise Maurer coborând din maşină.

— Jack, zise Gollowitz cu o voce răguşită. Cu mine ce se întâmplă dacă pleci?

Maurer se uită la el de parcă n-ar fi fost sigur că auzise bine.

— Tu? zise el încruntându-se. O să te descurci. Poate că Big Joe o să-ţi găsească ceva. Eşti destul de mare ca să găseşti o soluţie, nu?

Intră în casă, lăsându-l pe Gollowitz prăbuşit în maşină.

Trei oameni păzeau vestibulul. Toţi luară poziţie de drepţi când intră Maurer.

— Să nu vă mişcaţi de-aici, băieţi, le zise Maurer. Şi fiţi cu ochii în patru.

— Da, şefule.

Maurer intră în marele salon scăldat de lumina soarelui.

Dolores stătea lângă fereastră. Era foarte atrăgătoare, cu rochia ei neagră care i se mula pe corp.

— Salut, Jack.

— Iată-te, Dolly, zise Maurer. Dă-mi ceva de băut, te rog.

Se duse lângă ea la fereastră şi privi în grădină. Oamenii se plimbau pe terasă. Unii aveau puşti.

— Seigel a încercat să-l omoare pe Ferrari, zise Maurer în timp ce Dolores îi turna în pahar.

Se trânti într-un fotoliu, cu spatele la fereastră.

— Ferrari i-a vârât un cuţit în coaste, continuă el. Iau câteva măsuri de precauţie până când Ferrari va părăsi oraşul.

Dolores puse paharul pe o măsuţă care se afla lângă el.

— Dolly, e ultima dată când beau în compania ta. Plec.

— Adevărat?

— Da. Mă duc în Florida, zise Maurer. Salut din mers Consorţiul. Încă nu ştiu ce să fac cu tine.

— Nu-ţi face griji pentru mine, zise Dolores fără să se uite la el.

Tânăra femeie se apropie de fereastră.

— Oh, nu-mi fac nici o grijă, Dolly! zise Maurer râzând. Nu cred că Abe va fi un soţ foarte bun. E mai curând lamentabil. Cred că foarte curând va avea un mic accident. Te-ar îndurera foarte tare?

— Nu.

— Credeam că speri ca el să aibă grijă de tine, Dolly?

— Cine a putut să-ţi bage ideea asta în cap?

Tânăra femeie se uita la scara care ducea la terasă. O siluetă mică îmbrăcată în întregime în negru urca scările. Era Ferrari. Mergea lent şi fără zgomot. Cu mâinile în buzunare şi ochii aţintiţi spre fereastră.

Trecu prin faţa unui paznic, apoi prin faţa altuia. Nici unul nu mişcă. Se uitau la el. Mica siluetă ameninţătoare înainta lent, ca o fantomă.

— Deci mă înşel? zise Maurer. Poate că îl doreşti pe Seigel?

— Nu.

Se depărtă de fereastră şi se îndreptă spre uşă.

— Vrei să vin cu tine, Jack?

El o privi zâmbind.

— N-ai vă vii nicăieri, Dolly..., nicăieri.

Fu puţin surprins că nu zăreşte nici o urmă de spaimă în ochii ei frumoşi.

— Înţeleg, zise ea.

Deschise uşa care dădea spre vestibul.

Aici nu mai păzea nici un om.

Urcând încet în camera ei, Dolores se întreba cum va fi viaţa ei cu Ferrari. Intră în cameră şi se aşeză pe pat. Trăise patru ani cu Maurer, împărţind cu el patul, primind de la el cadouri şi insulte. Deodată simţi că îi e frig şi greaţă.

Închise ochii şi pândi zgomotul care avea s-o anunţe că de acum înainte era prada lui Ferrari şi văduva lui Maurer.

Simţi ca pe o lovitură de pumn împuşcătura care răsună la etajul de jos. Îşi ascunse faţa în mâini şi pentru prima dată de mulţi ani, începu să plângă.

Nu plângea pentru soarta lui Maurer, ci pentru propria ei soartă.

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

9 DETECTIV

Conrad atinse cu degetul carotida, scutură din cap și îi dădu drumul pe pardoseală. Se întoarse în momentul în care Mallory începea să tragă.

Trei oameni se apropiau în fugă pe alee, aplecați mult în față. Mallory lichidă unul. Ceilalți doi începură să tragă.

Conrad ochi pe deasupra lui Mallory și îl văzu pe al doilea făcând un plonjon în piscină. Supraviețuitorul se repezi pe alee, precedat de rafale de gloanțe.

Conrad se retrase de bine de rău trăgându-l pe Mallory în spatele lui. Vreme de câteva momente, rămaseră lipiți de perete în timp ce gloanțele șuierau prin încăpere.

Noi detunături se auziră de cealaltă parte a piscinei, detunături de revolver, urmate de răpăitul unui pistol-mitralieră Thompson.

ISBN 973-9439-67-X

Editura LUCMAN